138 ISSN 0772-6384
47e jaargang - 2

Ten Mandere

Heemkundige periodiek voor Izegem, Emelgem en Kachtem

MACHINES BOUCHERIE

Machines Boucherie nv
Stuivenbergstraat 106
8870 Izegem
Tel. 051 31 21 41 - Fax 051 30 54 46

STROBBE STROBBE STROBBE STROBBE STROBBE STROBBE STROBBE

www.strobbe.be color printing

tm TEN MANDERE
heemkundige periodiek voor izegem en omgeving

BESTUUR:
Voorzitter en redacteur:
Dr. JEAN-MARIE LERMYTE
Kortrijksestraat 323, 8870 Izegem
tel./fax. 051/30 39 99
jean-marie.lermyte@fulladsl.be

Ondervoorzitter :
ANTOON VANDROMME
Blauwhuisstraat 52, 8870 Izegem
tel. 051/30 31 35

Ere-secretaris :
ROBERT LEROY

Secretaris :
Freddy SEYNAEVE
Elegastlaan 14, 8870 Izegem
tel. 051/30 58 31
fr.seynaeve@scarlet.be

Penningmeester :
ANDRE MISTIAEN
Hondekensmolenstr. 24, 8870 Izegem
tel. 051/30 36 69
andre.mistiaen@skynet.be

Archivaris :
ANDRE DEMEURISSE
Baronielaan 33, 8870 Izegem
tel. 051/30 46 58

Adjunct-archivaris:
BERTRAND NOLF
Zevekotestraat 27, 8770 Izegem
tel. 051/30 74 30
benolf@yahoo.com

Hoofdredacteur en webmaster :
BART BLOMME
Europastraat 13, 8770 Ingelmunster
tel. 051/30 03 67
b.blomme@gmail.com

Adjunct-bibliothecaris en redacteur:
Jacques VIAENE
Bremstraat 7, 8870 Izegem
tel. 051/30 20 56
jacques.viaene@skynet.be

Redacteur:
Raf VANDENBERGHE
Meensesteenweg 77, 8870 Izegem
tel. 051/30 46 23

Leden :
Christiaan DE FORCHE
Nieuwstraat 27/7, 8870 Izegem
tel. 0475/30 56 89
christiaan.de.forche@izegem.be

KURT HIMPE
Baronstraat 4, 8870 Izegem
tel. 0486/63 46 13
kurt.himpe@vti-izegem.be

ANDRE BOURGEOIS
Sint-Tillostraat 9, 8870 Izegem
tel. 051/30 19 06

e-mail: Tenmandere@hotmail.com
URL: www.tenmandere.tk

Rik WILLAERT,
Heilig-Hartkoor Izegem bestaat 100 jaar 3
Koenraad VANDOMMELE,
1976-2006, 30 jaar IVAC.
Izegemse Vrijetijds- en AtletiekClub 21
Jean-Marie LERMYTE,
De Izegemse stadssecretarissen en -ontvangers 35
André MISTIAEN,
Izegemse Roei- en Zwemclub 44

Werkten mee aan dit nummer:
Rik Willaert, Roeselaarsestraat 347, 8870 Izegem
Koenraad Vandommele, Voetbalstraat 8, 8870 Izegem
Jean-Marie Lermyte, Kortrijksestraat 323, 8870 Izegem
André Mistiaen, Hondekensmolenstraat 24, 8870 Izegem

Verantwoordelijke uitgever: Jean-Marie Lermyte, Kortrijksestraat 323
8870 Izegem.
Elke auteur is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn bijdrage en ontvangt 15 overdrukken.

Voor gehele en gedeeltelijke overname is de voorafgaandelijke toestemming van de heemkundige kring en de auteur vereist.
Bankrekeningnummer : 472-4353811-45.
Wie het lidmaatschap betaalt (leden 15 €, ereleden 20 €) ontvangt 3 nummers.

ALG. NUMMER **138**, 47ste JG. Nr. 2 (augustus 2007)

ERELEDEN 2007
(afgesloten op 1 augustus 2007)

in Izegem

ALLEWAERT, Luc & Ingrid, Nieuwstraat 27 bus 2
ALLOSSERIE, Luc, Roeselaarsestraat 327
ANIMATIE DE PLATAAN, Meensesteenweg 74
ARCHITECTENBUREAU A.W., Vijfwegenstraat 25/1
BASISSCHOOL ST.-PIETER, Prinsessestraat 15
BERLAMONT, Paul, Kasteelstraat 38
BILLIOUW, Carlos, Vuurkruiserslaan 2
BLONDEEL, Roger, Molstraat 37
BOGAERT, Jan, O.-L.-Vrouwestraat 20
BOUCHERIE, Christiane, Abelestraat 61
BOUCHERIE NV., Bart, p.a. Stuivenbergstraat 106
BOURGEOIS, André, Sint-Tillostraat 9
BOURGEOIS, Geert, Baronielaan 12
BRAL-DEJONGHE, Rudi, Ardooisestraat 62
BRUYNEEL, Roger, Ingelmunstersestraat 57
CAPPELLE, Nicolas, Vuurkruiserslaan 7
CARETTE, Adhémar, St.-Jorisstraat 59
CHRISTIAENS, Marc, Karel de Goedelaan 24
CHRISTIAENS, Roselin, Grote Markt 17
CLAEYS, Jozef, Manegemstraat 39
COMPERNOLLE-DEVLIEGHERE, Etienne, Heibrugstraat 17
CORNILLIE, Ann, Kruisstraat 4
DE FORCHE, Christiaan, Nieuwstraat 27 bus 6
DE SMEDT, Dirk, Boomforeeststraat 3
DE VLIEGHERE, Luc, Melkmarktstraat 1-3
DEBACKER, Herman, H. Dunantstraat 52
DEBOSSCHERE, Jean-Pierre, Reperstraat 65
DECLERCQ, Rik, Stationsstraat 36
DECOENE, Pierre, Kortrijksestraat 319
DEFORCE, Marie-Claire, Nederweg 55
DEGEZELLE, Lucien, Nieuwstraat 4
DELAERE Apotheek, Burg.Vandenbogaerdelaan 35
DEMEY, Johny, Kortrijksestraat 321
DEMIDDELE, Hendrik, Kortrijksestraat 46
DERHORE, Roger, Rozemondlaan 1
DEROLEZ, Jacques, Bellevuestraat 45
DESMET, Georges, Visschersdreef 3
DEVOLDERE, Gaspard, De Plataan, Meensesteenweg 74
DEWITTE, Erik, Lendeleedsestraat 42
DUBAERE, Ludwig, Ter Beursplein 1
DUHAMEL, Frank, Merelstraat 4
DUMOULIN, Christiaan, Kerelsstraat 4
DUPONT, Jim, Baron de Pélichystraat 34
DUPONT, Johan, Lendeleedsestraat 20
DUYCK, André, Sint-Jorisstraat 55
DUYVEJONCK, Paul, Pieter Baesstraat 23
EECKHOUT, Gabriël, H.-Hartstraat 7 bus 5
EECKHOUT, Geert, Baronielaan 2
FLAMEZ, José, Bosbeekstraat 3
GEVAERT-TANT, Filip, Rode Poortstraat 19
GEZINSBOND IZEGEM, Emiel Neyrinckstraat 33
GUILLEMYN, Antoon, Meensesteenweg 90
GYSELINCK, Wouter, Baronielaan 56
HANDSAEME, Roland, Gentseheerweg 82
HERMAN, Jerome, Sint-Crispijnstraat 47/1
HERMAN, Raphaël, Stijn Streuvelsstraat 26
HERREMAN, Danny, St.-Jansstraat 35
HEUS, Thomas, Burg.Vanden Bogaerdelaan 54/4
HIMPE, Kurt, Baronstraat 4
Hotel-Restaurant ROYAL, Stationsstraat 3
HOUTHOOFD-FEYS, Antoon, Steenovenstraat 4
HOORNAERT, Leonie, Bellevuestraat 2
HUYSENTRUYT-VANDENBERGHE, Romain, Hogestraat 91
KBC, Marktstraat 1
KEMP, Marc, Gentseheerweg 45
KINTS-VERHAEGHE, Jean-Pierre, St.-Crispijnstraat 50
LANNOO, Luc, Vlietmanstraat 2
LECLUYSE, Eddy, Abelestraat 25
MADOU, Chris, Kokelarestraat 89
MAES, Bernard, Gentseheerweg 102
MALFAIT, Luc, Schoolstraat 32
MALLISSE, Jerome, Populierenstraat 4
MARRANNES, Valere, Ingelmunstersestraat 70
MARTIN-DEMEULEMEESTER, Mandelstraat 72
MATTAN, Erik, Henri Dunantstraat 45
MISSIAEN-DEBRUYNE, Hugo, Hondekensmolenstraat 57
MYLLE, Gerda, Hondekensmolenstraat 12
NAESSENS, Maurice, Ingelmunstersestraat 50
NIEUW TECHNISCH INSTITUUT, Italianenlaan 30
NOLLET-VANNESTE, Tony, Kardinaal Cardijnlaan 1
NOTARIAAT LOONTJENS, A. & L., Nieuwstraat 22
NOTARIAAT SAGON, Luc, Gentsestraat 36
NOTARISKANTOOR LAGA, Stefaan, Gentseheerweg 44
ORGAER, Geert, Krommestraat 12
PAROCHIAAL ARCHIEF ST.-TILLO, Kerkstraat 13
PAROCHIE H.-HART, Roeselaarsestraat 53
PAROCHIE SINT-JAN DE DOPER, Hogestraat 12
PATTYN, Theo, Lindestraat 11
PRIEM, Hendrik, Henri Dunantstraat 33
REYNDERS, V., Wallemotestraat 84
ROMMEL, Bart, Baronielaan 52
ROMMEL-MISTIAEN, Thierry, Wilgenstraat 15
RONSE, Chris, Vlietmanstraat 6
ROSSEEL-POTTIE, Luc, Roeselaarsestraat 95
SAGON-VANDEN AVENNE, Fernand, Gentsestraat 17
SEYNAEVE, Jozef, Burg.Vandenbogaerdelaan 93
SEYNAEVE, Paul, Meensesteenweg 191
SINT-JOZEFSCOLLEGE, Burg.Vandenbogaerdelaan 53
SINTOBIN, Philippe, Gentsestraat 34/8
SINTOBIN, Pol, Meensesteenweg 89
SINTOBIN, Stefaan, Kerkplein 8 bus 3
SNOECK, Marc, BVBA, Stationsstraat 38
SPRIET, Aurel, Nieuwstraat 20

HEILIG HARTKOOR IZEGEM BESTAAT 100 JAAR

Rik Willaert

Inleiding

Deze bijdrage is een beetje tweeslachtig, enerzijds bevat zij de pure geschiedenis van een kerkkoor, maar terzelfdertijd wordt doorheen de tekst ook de nadruk gelegd op de zich wijzigende functie van zo'n koor en worden vragen gesteld bij de toekomstmogelijkheden.

Hoe dan ook, het zangkoor van de Izegemse Heilig Hartkerk bestaat in 2007 honderd jaar en deze bijzondere verjaardag mag zeker niet ongemerkt voorbijgaan.

Dit kerkkoor neemt een bescheiden, maar toch niet onbelangrijke plaats in, enerzijds binnen de Izegemse kerkelijke wereld, maar daarnaast heeft het zich toch ook doorheen zijn bestaan een plaatsje weten te veroveren in het ruimere Izegemse culturele landschap.

De 100-jarige geschiedenis van dit koor geeft dan ook een beeld van de evolutie van een traditioneel kerkkoor dat zich hoofdzakelijk beperkt tot het opluisteren van de eredienst, naar een koor dat daarnaast - zonder evenwel zijn originele doelstelling uit het oog te verliezen in een tijd waarin het kerkelijke niet meer zo vanzelfsprekend is - ook een woordje mee wil spreken op het ruimere culturele veld.

Zoals zal blijken beschikken we, zeker uit de beginperiode, over niet veel documenten. Pas gedurende het laatste decennium van de vorige eeuw en het begin van deze eeuw is men het archief echt systematisch en gestructureerd gaan bijhouden.

Het verhaal zal dan voor een groot deel gebaseerd zijn op de fragmentair bewaarde nalatenschap van vroegere koorleden, persoonlijke archieven van huidige koorleden, op interviews met vroegere en huidige koorleden en, niet onbelangrijk, op persoonlijke herinneringen en archieven, aangezien de schrijver van dit stuk bijna een kwart eeuw van deze geschiedenis persoonlijk heeft meebeleefd.

Eerste periode: van het ontstaan tot aan de Tweede Wereldoorlog

In mei 1907 werd door de burgerlijke overheid (Belgisch Staatsblad 2 mei) en kerkelijke overheid (kerkelijke akte van oprichting door Mgr. Waffelaert, 10 mei) de toestemming gegeven om de kerk, gelegen op de hoek van de 'steenweg van Rousselaere' en de 'Paters Ommegangstraat' in Izegem en die jaren daarvoor (1895) in opdracht van juffrouw Angillis werd gebouwd, maar al die tijd ongebruikt was gebleven, in te richten als hulpkerk. Het gebied dat aan deze kerk zou toebehoren werd onttrokken aan de rechtsmacht van de pastoor van Sint-Tillo. Op deze manier ontstond in Izegem naast de Sint-Tilloparochie, een tweede parochie, de Heilig-Hartparochie. Onderpastoor Emiel Jacob van de Sint-Tilloparchie werd de eerste pastoor. De geschiedenis van het tot stand komen van deze parochie en de verdere werking ervan wordt uitvoerig beschreven door Gaston Pauwels in *Kroniek van een parochie. 75 jaar H.-Hartparochie te Izegem . 1907-1982.*

Het was niet ongewoon dat aan een parochiekerk een koor verbonden was of dat op zijn minst enkele zangers op zondag en/of hoogdagen samen met de koster-organist de dienst muzikaal opluisterden. Wellicht was dit in Izegem al het geval in de Sint-Tillokerk (Lermyte 1985, p.335). Dit was niet anders in de nieuwe Heilig Hartkerk. Nog in het jaar van de oprichting schaarden enkele vrienden zich spontaan rond de nieuw aangestelde koster Karel Parret om de hoogmis te verzorgen met Gregoriaanse zang op zondagen en polyfonie of meerstemmige zang op hoogdagen. Op die manier ontstond als het ware vanzelf een zangkoor. Pas later zou het de naam Heilig Hartkoor krijgen. (Pauwels 1982, p.127)

Pauwels vermeldt in zijn *Kroniek...* (p.128) dat er weinig gegevens over deze eerste periode beschikbaar zijn, weinig namen van leden en weinig foto's. Ook eigen onderzoek van het archief van de Heilig Hartparochie heeft dit bevestigd. Dit heeft enerzijds wellicht precies te maken met het spontane en niet echt georganiseerde karakter van dit koor. Anderzijds zou iedere parochie over een *Liber Memorialis* moeten beschikken. Zo'n gedenkboek waarin de pastoor de belangrijke gebeurtenissen noteert die in zijn parochie plaatsvinden, had ook informatie kunnen bieden, maar dat van de Heilig Hartparochie is reeds lang spoorloos.

In het archief van de Heilig Hartparochie hebben wij in verband hiermee toch twee brieven aangetroffen. De eerste, gedateerd op 7 januari 1970 is van pastoor Jozef Geldhof van Meetkerke, wellicht als antwoord op een brief van pastoor Jan Clarebout van de Izegemse Heilig Hartparochie. Daarin schrijft hij: *"Het Liber Memorialis was al zoek ten tijde van pastoor Opsomer.* (pastoor van de Heilig Hartparochie van 1954-1967, n.v.d.r.) *Ik heb er herhaaldelijk om gevraagd en hijzelf heeft met vlijt gezocht o.m. bij de erven Sobry* (pastoor van 1937-1954) *maar alles zonder resultaat.".* Pastoor Clarebout probeerde het nog eens. Op 23 november 1974 vroeg hij in een brief aan E.H. Jozef Gesquière, de toenmalige pastoor van Sint-Anna te Stene, die van 1947 tot 1965 onderpastoor was geweest op de Izegemse Heilig Hartparochie of hij iets wist over het *Liber Memorialis*. Gesquière antwoordde op de achterkant van dezelfde brief dat hij ooit de vraag had gesteld aan pastoor Opsomer, maar dat deze laatste

had geantwoord dat hij nooit over een dergelijk boek had gehoord.
De huidige pastoor van de Heilig Hartparochie, E.H. Staf Hanssens kan ook alleen maar bevestigen dat dit *Liber* nog altijd zoek is.
Door de archivaris van het bisdom, E.H. Kurt Priem, werd ook bevestigd dat er in het archief van het bisdom geen kopie van dit Liber aanwezig is (e-mail van 29 december 2006 van E.H. Priem aan Didier Meulemeester).

De gegevens die Pauwels verstrekt, berusten grotendeels op informatie die hij heeft verkregen van Leon Vercruysse, op dat moment nog altijd de grote bezieler- coördinator van het koor. (zie verder). Op diens gezag vermeldt Pauwels de namen van enkele zangers uit deze beginperiode (p.127):

- Kamiel Scheldeman
- Arthur Vandommele
- Hector Scheldeman
- Georges Perneel
- Gérard Scheldeman
- August Verfaillie
- Philemon Schelpe
- Remi Huysman
- Godfroid Verbrugghe
- Jozef Vannieuwenhuyse
- Arthur Saelens
- Maurice Vandommele
- Behaeghe
- Kamiel Drubbels
- Emiel Claerhout
- Jozef Dewaele

Vanaf de jaren 20 tot 1950 was de dirigent van het koor Leon Terryn.
In de jaren 30 werd nu en dan een strijkersensemble aan het koor toegevoegd (cello, violen). Daarvoor deed men een beroep op mensen uit de toen erg bloeiende Peter Benoitkring. Volgende muzikanten maakten o.a. deel uit van dit orkest:

Heilig Hartkoor 1946. Volwassenen:
1ste rij zittend: Remi Huysman, Leon Terryn, Theofiel Vandommele, E.H. Lionel Deboodt, E.H. Karel Sobry, E.P. Vigiel, Albéric Ostyn, E.H. D. Vyncke 2de rij: Marcel Clarysse, Urbain Deklerck, Arthur Vandommele, Lucien Dewaele, Albert Huysentruyt, Antoon Drubbels, Maurice Vandommele, Henri Kerckhof, Remi Huysman, Raymond Kerckhof, Arthur Hoornaert 3de rij: Kips, Camiel Drubbels, Jozef Vannieuwenhuyse, André Kins, Leon Vercruysse, August Verfaillie, Jozef Dewaele, Eric Tillieu, Karel Demeulemeester (foto in privébezit)

- Gaston Clement
- Marcel Clarysse
- Albert Huysentruyt
- Willy Clarysse
- Arthur Hoornaert
- Gaston Mannes

In deze eerste periode maakten volgende mensen deel uit van het bestuur: erevoorzitter Richard Vandommele, later opgevolgd door Theofiel Vandommele.
Er zijn ook namen van ondervoorzitters bekend, maar het is niet altijd duidelijk vanaf wanneer tot wanneer zij dat mandaat precies hebben uitgeoefend: Alberic Ostyn, Amand Strobbe, Marcel Clarysse en Gabriël Herreman.
Onderpastoor van de Heilig Hartparochie E.H. Lionel Deboodt (in functie van 1932 tot 1947) wordt ook genoemd als proost van het koor.
Leon Vercruysse doet dit verhaal over de pioniersjaren in grote lijnen nog eens over in een interview met *De Weekbode* van 6 december 1985.

Tweede periode: het koor na de Tweede Wereldoorlog tot in de jaren 90

Vanaf deze periode zijn er meer gegevens beschikbaar, zij het vooral in de vorm van losse nota's, knipsels, brieven en foto's die door Leon Vercruysse en Greta Ghekiere werden bewaard.
Het is pas gedurende de laatste tien jaar dat er door de huidige dirigent Didier Meulemeester een echt gestructureerd archief wordt bijgehouden.

De grote bezieler: Leon Vercruysse

Dat het Heilig Hartkoor een nieuwe vlucht nam en tot volle bloei kwam na de Tweede Wereldoorlog, is vooral te danken aan Leon Vercruysse (Dentergem 1921- Izegem 1990). Hij werd op 1 augustus 1946 benoemd als koster-organist aan de Heilig Hartkerk en hij bleef dat tot 31 december 1973.
Leon was zeer gedreven met muziek bezig en dank zij zijn bezieling kende het koor een grote bloei. Ook nadat hij ontslag had genomen als koster-organist, bleef hij zich tot zelfs enkele dagen voor zijn dood op 18 april 1990, met hart en ziel voor het koor inzetten. Hij was de duivel-doet-al die zorgde voor het zoeken van de muziek, de coördinatie, die soms ook als gelegenheidsdirigent en -organist optrad. Er werd ook zelfs gedurende een aantal jaren gerepeteerd in een lokaaltje in zijn fotozaak 'Wenerdroom' in de Stationsstraat.

De Zingende Matroosjes

De grootste verdienste van Leon Vercruysse was echter misschien wel het oprichten van het kinderkoor 'De Zingende Matroosjes'. Over het ontstaan van dit koor en de verdere geschiedenis ervan is reeds een apart artikel verschenen in Ten Mandere van de hand van André Mistiaen: *"60 jaar terug: van Knapenkoor tot Zingende Matroosjes"* (Ten Mandere 134 (46/1), 2006, p.27-34).
Het volstaat dan ook om hier enkel nog de hoofdlijnen even te schetsen.
Reeds in 1946 werd onder impuls van Leon Vercruysse aan het Heilig Hartkoor een knapenkoor toegevoegd. Bij de uitvoeringen in de kerk droegen de zangertjes een toga en bij profane optredens een matrozenpakje. Dit laatste was geïnspireerd door de uitrusting van het wereldberoemde kinderkoor 'Die Wiener Sängerknaben' dat in Izegem te gast was geweest en waarover Leon Vercruysse zo enthousiast was dat hij 'zijn koor' ook in een matrozenpakje stak.
Dit koor kreeg binnen de kortste keren een grote faam en het verzorgde optredens overal in Vlaanderen .

In 1952 werd het tijdelijk gemengd, niet vanzelfsprekend in die tijd, maar al gauw evolueerde het naar een homogeen meisjeskoor waarvan Leon Vercruysse de leiding bleef waarnemen tot 1962. Daarna was Lieve Vanfleteren voor één jaar dirigente tot 1963 toen Greta Ghekiere de leiding zou waarnemen. Zij was leerkracht 6de leerjaar aan de school 'Ave Maria' en vanuit die positie kon zij bijna dagelijks tijdens de middagpauze met de jonge zangertjes repeteren. Zij werden muzikaal sterk gedrild, het niveau werd steeds beter en ze maakten een goede beurt tijdens optredens in eigen streek, maar ook op vele andere plaatsen in Vlaanderen en zelfs een paar keer in het buitenland. Het repertorium bleef niet beperkt tot het uitvoeren van religieuze liederen, meestal samen met het volwassen Heilig Hartkoor, maar er werden vooral profane liederen gezongen en een paar keer werd zelfs een musical uitgevoerd.

Leon Vercruysse aan het orgel van de Heilig Hartkerk
(foto in privébezit)

1947. Knapenkoor.
1ste rij onderaan: Germain Claeys, Geert Claeys, Jef Herreman, Wily Priem, Guido Tytgat
2de rij: Michel Claeys, Walter Smalle, Guido Ostyn, Frits Herreman, Jackie Verhamme, Hendrik Vandenbroucke
3de rij: Eric Casier, Marc Ghekiere, Guido Vandenbroucke, André Claeys, Herman Delaey
4de rij: Luc Rosseel, Marc Demeulemeester, Eddy Smalle, Marc Lagae, Edgard Kerckhof
(foto in privébezit)

Ter aanvulling bij het artikel van Mistiaen kan gesteld worden dat in de late jaren 80 een poging werd ondernomen om weer wat mannelijke inbreng in het koor te hebben: gedurende een korte periode maakten een drietal jongens deel uit van 'De Zingende Matroosjes': Pieter Ampoorter, Steven Willaert en Stefan Coghe.

De 'De Zingende Matroosjes' hielden op te bestaan toen Greta Ghekiere in 1991, kort voor haar huwelijk, het dirigeerstokje neerlegde.
De inspanningen om dit koor later weer op te starten o.l.v. Marleen Bekaert, die toen dirigente was van het volwassenenkoor, waren niet zo succesvol (zie verder).

Crescendo

Aangezien 'De Zingende Matroosjes' vooral bij belangrijke kerkelijke feestdagen ook samen optraden met het volwassenenkoor, werd vaak de wens geuit dat deze jonge zangers zouden kunnen doorstromen naar het grote koor. Op een moment dat de stemverandering optrad en dat ze geen deel meer konden uitmaken van de matroosjes wilden deze zangertjes vaak verder blijven zingen, soms was het ook een echte vriendengroep die samen wenste te blijven, maar ze waren nog niet volwassen genoeg om deel te kunnen uitmaken van dat groot koor.
Daarom werd in 1982 'Crescendo' opgericht als een soort tussenschakel tussen 'De Zingende Matroosjes' en het eigenlijke Heilig Hartkoor. Het was de bedoeling dat dit een zelfstandig jeugdkoor zou worden waarvan de jonge zangers deel konden uitmaken in afwachting dat ze lid konden worden van het groot koor.
We vonden een brief terug van 9 augustus 1982 ondertekend door Greta Ghekiere en Leon Vercruysse die gericht was aan de 'Oud-zingende Matroosjes' en waarin de oprichting van 'Crescendo' en de bedoeling ervan werden aangekondigd:

" ...
Dikwijls hoorden (we) van uittredende Zingende Matroosjes: 'spijtig dat we na 't zesde niet kunnen terugkomen...'. Dat kan nu! Er is voor u iets nieuws! Vanaf 20 augustus starten we met een nieuw jeugdkoor

'De Zingende Matroosjes' met dirigente Greta Ghekiere op 29 november 1977 bij een optreden in de feestzaal van 'Ave Maria' (foto in privébezit)

onder de naam: CRESCENDO. Dit koor zal openstaan voor alle meisjes en jongens die de lagere school verlieten. Het is een koor dat noch school, noch parochie gebonden is.
Misschien vlug eens de bedoeling van Crescendo
1. Aanleren van één- en meerstemmige liederen; profane- en kerkliederen.
2. Deelname aan festivals voor jeugdkoren.
3. (af en toe) optreden met het H.Hartkoor+Zingende Matroosjes
..."
(archief Greta Ghekiere)

Meteen werd ook verwezen naar de eerste grote uitvoering waaraan dit koor zou deelnemen samen met 'De Zingende Matroosjes' en het eigenlijke Heilig Hartkoor: de eucharistieviering n.a.v. het 75-jarig bestaan van de Heilig

Gedurende een korte tijd waren er drie jongens actief lid van 'De Zingende Matroosjes': Pieter Ampoorter, Steven Willaert en Stefan Coghe (foto in privébezit)

Enkele leden van 'Crescendo' op de receptie na een uitvoering in Ingelmunster op 27 mei 1989 (foto in privébezit)

Hartparochie, voorgegaan door Mgr. De Smedt, op zondag 17 oktober 1982. (zie verder)
Dit koor had ook een eigen uniform, verschillend van dat van de matroosjes en het zwart en wit van het volwassenenkoor: een lichtblauwe blouse met Crescendo-embleem en een donkerblauwe rok. 'Crescendo' heeft een aantal jaren bestaan en telde op zijn hoogtepunt een 45-tal leden (cfr. interview met Leon Vercruysse in *De Weekbode* van 6 december 1985).

In de praktijk is 'Crescendo' echter weinig of nooit als zelfstandig koor naar buiten getreden en heeft het vooral gefungeerd ter aanvulling van het volwassenenkoor of van 'De Zingende Matroosjes' zoals b.v. bij een optreden n.a.v. de zeewijding in Blankenberge in 1983 dat rechtstreeks door de televisie werd uitgezonden.
Toen ook die zangers de volwassen leeftijd bereikten, zijn weinigen van hen doorgestroomd naar het volwassenenkoor en na het overlijden van Leon Vercruysse in 1990 en het ontslag van Greta Ghekiere in 1991, hield ook deze groep op te bestaan.

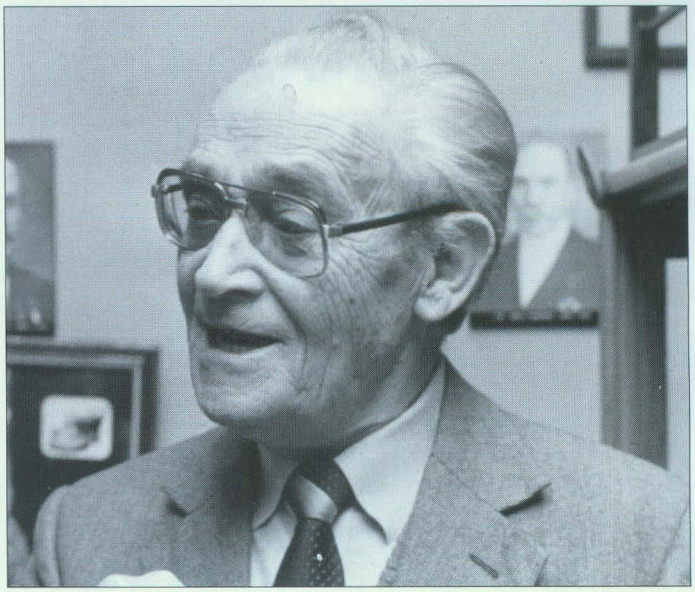

Roger Bekaert, dirigent van 1950 tot 1962 en van 1965 tot 1968 (foto ATM)

Het eigenlijke Heilig Hartkoor

De dirigenten

Roger Bekaert

Roger Bekaert (1909-1988) werd in 1950 dirigent van het Heilig Hartkoor. Hij was onderwijzer in de Heilig Hartschool. In zijn opleiding in de normaalschool had hij wel de nodige muzikale bagage opgedaan, maar hij had verder toch geen specifieke opleiding in een muziekschool gevolgd. Hij was wel lid van de Peter Benoitkring. Hij was in Izegem zeer sterk begaan met cultuur. Zo was hij betrokken bij de werking van de heemkundige kring Ten Mandere waarvan hij ook ondervoorzitter werd. Hij publiceerde dan ook heel wat geschiedkundige bijdragen. Hij was bestuurslid van het Davidsfonds, speelde toneel,

regisseerde operette bij 'de Lustige Vrienden', maar hij was vooral ook bekend als conservator van het Nationaal Schoeiselmuseum.
Dat muziek hem in het bloed zat bewijst het feit dat ook zijn kinderen in zijn voetspoor traden. Zoon Herman Bekaert werd koorleider en solist in de Vlaamse Opera en kende een internationale faam. Dochter Marleen Bekaert werd ook dirigent van het H.-Hartkoor (zie verder).
Roger Bekaert was dirigent tot 1962. Na een onderbreking van drie was hij opnieuw dirigent van 1965 tot 1968.

Omer Missiaen
E.H. Omer Missiaen (°1926), was leraar aan het Izegemse Sint-Jozefscollege van 1952 tot 1962 en daarna tot januari 1966 onderpastoor op de Bosmolens, maar hij bleef in die periode nog leraar muziek aan het college. In 1966 werd hij onderpastoor in Harelbeke en in 1979 pastoor in Zwevegem Sint-Jozef-Arbeider, waar hij nog altijd werkzaam is.
E.H. Missiaen schrijft mij in een recente brief (28 januari 2007) het volgende:
"...ik weet nog dat ik aan de principaal de toelating moest vragen om de repetities te leiden van het H.Hartkoor - na het avondmaal mochten de leraars immers het college niet verlaten!! -. Wij repeteerden éénmaal in de week en verzorgden enkel met de hoogdagen de hoogmis met een meerstemmige Mis. Toen ik reeds onderpastoor was te Harelbeke, en dirigent van het koor, hebben wij samen een uitvoering verzorgd in open lucht te Izegem: het H.Hartkoor en het Sint-Salvaterkoor uit Harelbeke. Dit was ter gelegenheid van het muziekfestival in 1978 (daar heb ik nog een aandenken van). Wij hebben er zeker het Halleluiah van Handel uitgevoerd, al of niet in een viering?"

Dit wordt bevestigd door de notities en foto's in de archieven van Greta Ghekiere en van koorlid Myriam Leenknecht. Op 16 september 1978 werd van op een podium dat opgesteld was voor het stadhuis op de Korenmarkt, de eucharistieviering opgeluisterd ter gelegenheid van het Herfstmuziekfestival.

E.H. Missiaen heeft blijkbaar meester Bekaert vervangen tijdens zijn ziekte en herstelperiode. Volgens hem kan dat niet langer geweest zijn dan enkele maanden of hoogstens een jaar. Pauwels heeft het in zijn *Kroniek*... over 3 jaar (p.130).

Greta Ghekiere
Greta Ghekiere (°1942) was onderwijzeres aan de school Ave Maria en later aan de Sint-Tilloschool, na de fusie met de school van De Engelbewaarder.
Greta was reeds lid van 'De Zingende Matroosjes' sedert 1952. In 1963 werd zij dirigent van dit kinderkoor (zie boven). Intussen was ze in 1965 ook lid geworden van het H.-Hartkoor en ze werd er dirigent vanaf 1968. Ze heeft ook samen met Leon Vercruysse in 1982 het koor

Het Heilig Hartkoor en de Zingende Matroosjes op het Herfstmuziekfestival op 16 september 1978. Wellicht staan ook leden van het Salvatorkoor uit Harelbeke mee op het podium. Aan de piano:Frank Vercruysse.
(foto in privébezit)

'Crescendo' opgericht waarvan ze eveneens dirigente werd. Ze heeft niet een specifiek muzikale opleiding of opleiding koordirectie genoten, maar ze heeft het dirigeren vooral in de praktijk geleerd. Haar gedrevenheid en enthousiasme zorgden ervoor dat de verschillende koren volop bloeiden. Samen met Leon Vercruysse was zij gedurende vele jaren de grote animator van de drie koren, maar zij wordt toch vooral geassocieerd met 'De Zingende Matroosjes' (zie boven).
Zij legde het dirigeerstokje neer in 1991, kort voor haar huwelijk.

Marleen Bekaert
Marleen Bekaert (°1941) nam in 1991 het dirigeerstokje over van Greta Ghekiere en ze trad daar mee in de voetsporen van haar vader, meester Roger Bekaert. Ze was van 1952 tot 1954 ook lid geweest van 'De Zingende Matroosjes' en vanaf 1987 werd ze lid van het Heilig Hartkoor. Marleen was laborante van opleiding, maar ze had notenleer en

Greta Ghekiere, dirigente van 1968 tot 1991
(foto ATM)

Marleen Bekaert, dirigente van 1991 tot 1999
(foto in privébezit)

piano gevolgd aan de Izegemse muziekacademie. Op 31 januari 1997 vertelde zij in een interview met *De Weekbode* over haar visie op muziek en dirigeren:
"Muziek is mijn leven (...). Volgens mij is het de taak van een dirigent mensen muziek bij te brengen en hen samen te leren zingen op een mooie en gevoelige manier. Belangrijk daarbij is dat ze begrijpen wat ze zingen. In muziek zit altijd een boodschap. Een componist geeft via z'n muziek uiting aan een bepaalde gemoedstoestand en aan z'n hele persoonlijkheid."
Zij had een droom om, na het wegvallen van 'De Zingende Matroosjes', opnieuw te starten met een kinderkoor. Ze wilde hiervoor vooral een beroep doen op leerlingen uit de Heilig Hartschool. Er zijn een paar optredens geweest, maar een echte come back is er nooit gekomen. In tegenstelling tot Greta Ghekiere, die als onderwijzeres nauw contact had met de kinderen en via haar broer Luc Ghekiere ook met de Izegemse muziekacademie en die de repetities tijdens de middagpauzes op school kon houden, zou Marleen Bekaert nu alle repetities buiten de uren en in de weekends moeten plannen. Dit was niet haalbaar en in een veranderende tijdsgeest was het ook moeilijk om kinderen hiervoor te motiveren.
Marleen Bekaert bleef dirigente tot 1999.

Didier Meulemeester
Met Didier Meulemeester (° 1974) kwam een jonge dirigent aan het roer van het Heilig Hartkoor. Hij heeft een uitgebreide muzikale opleiding genoten: notenleer en dwarsfluit aan de muziekacademie van Izegem en kerkorgel eveneens in Izegem, maar ook aan de muziekacademie van Roeselare. Na een korte carrière in het onderwijs als leraar Nederlands-geschiedenis-godsdienst, situeert zijn beroepsloopbaan zich vooral op het kerkelijke vlak als part-time dekenaal secretaris van het dekenaat Brugge-Zuid en part-time secretaris van het bisdom Brugge. Ondertussen was hij ook koster-organist in de Sint-Janskerk van Kachtem (1994-1997 en 2001-2003) en in de Izegemse Heilig Hartkerk (1997-2003).
Didier Meulemeester was al lid van het Heilig Hartkoor sedert 1992, bestuurslid sedert 1997 en tijdens zijn periode als koster werd hij er in 1999 dirigent. Hij is dit op de dag

Didier Meulemeester, dirigent sedert 1999
(foto in privébezit)

van vandaag nog altijd.
Met deze dirigent zitten we eigenlijk al in de overgang naar de volgende periode die hieronder uitgebreider wordt besproken (p. 15 e.v.) . Immers tijdens zijn periode als dirigent werden een aantal nieuwe accenten gelegd o.a. in verband met repertoirekeuze en het naar buiten treden van het koor. Zoals zal blijken is dat voor een deel om een oplossing te bieden aan het probleem van de groeiende vergrijzing en de inkrimping van het ledenaantal.

Het bestuur
Net als de meeste verenigingen beschikt het Heilig Hartkoor over een bestuur dat moet instaan voor de dagelijkse werking van het koor en het financiële en materiële beheer.
Het is niet altijd duidelijk hoe het bestuur precies gestructureerd was, want er ontbreken notulen van vergaderingen.
Zo spreekt Gaston Pauwels in zijn *Kroniek*... over Firmin Vandekerckhove die vanaf 1950 erevoorzitter werd en over Walter Duyck die deze taak op zich nam vanaf 1970 (p.128). Het is echter niet duidelijk of zij de titel van erevoorzitter kregen nadat zij er één of meer mandaten van voorzitter op zitten hadden.
In ieder geval noemt hij Georges Perneel als voorzitter op het moment van het schrijven van zijn *Kroniek* (1982) en Julien Renier als 'schatbewaarder' (p. 130).
Een artikel in *De Weekbode* van 16 december 1983 vermeldt echter dat Julien Renier reeds voorzitter was vanaf 1981, een taak die hij nu combineerde met die van 'schatbewaarder'. Hij bleef deze taken uitoefenen ondanks zijn drukke politieke bezigheden als schepen van de stad. Het actieve zingen had hij echter al opgegeven na ongeveer 10 jaar lidmaatschap (1947-1957).
Het is ook niet duidelijk wie in die periode deel uitmaakte van het bestuur. Uit de schaarse bewaarde documenten blijkt echter wel dat vooral koster-organist Leon Vercruysse.

Pasen 16 april 1995: een van de weinige optredens van de nieuwe 'Zingende Matroosjes' samen met het Heilig Hartkoor en met dirigente Marleen Bekaert in de Heilig Hartkerk (foto in privébezit)

daarin later bijgestaan door dirigente Greta Ghekiere, het vele praktische werk deed.

In 1989 werd Renier als voorzitter opgevolgd door Florent Vandenberghe, oud-burgemeester van de stad Izegem en echtgenoot van koorlid Rosa Geirlandt. Florent had in zijn professionele loopbaan als verzekeringsagent veel met cijfers te maken zodat hij de geknipte man was om naast het voorzitterschap er meteen ook de taak van penningmeester bij te nemen.
Na diens ontslag in 1995 werd Jef Deprez, onderwijzer aan het Sint-Jozefscollege (later Sint-Tillo/Sint-Jozef) en al zingend lid sedert 1983, de nieuwe voorzitter. Jean-Pierre Kints, zingend lid sedert 1990, werd de secretaris-penningmeester.
Sedert de jaren 90 is het bestuur meer gestructureerd en wordt door dirigent Didier Meulemeester het archief op een geordende manier bijgehouden. Dit bestuur bestaat sedert die periode uit de volgende leden:
Jef Deprez (voorzitter), Jean-Pierre Kints (secretaris-penningmeester), Didier Meulemeester (dirigent, archivaris), Rosa Geirlandt, Carlos Kerckhof (tot 2006), Pol Laridon, Jeannine Meeuwes, Geert Vermeulen (vanaf 2006), Rik Willaert.
Pastoor Staf Hanssens is de proost.

Het koor kan rekenen op een financiële toelage van de kerkfabriek van het Heilig Hart en ook vanwege het Izegemse stadsbestuur doordat het deel uitmaakt van de culturele raad. Dirigent Didier Meulemeester vertegenwoordigt het koor in deze culturele raad.
Deze toelagen volstaan meestal niet om financieel rond te komen. Het koor krijgt dan ook wat extra-inkomsten doordat het soms vieringen n.a.v. speciale gelegenheden, zoals een huwelijk of jubileum, opluistert in de eigen Heilig Hartkerk of op verplaatsing. Soms fungeert het als organisator van speciale activiteiten (zie verder). Daarnaast worden af en toe ook sponsoracties georganiseerd en naar aanleiding van het Sint-Ceciliafeest wordt er in de kerk jaarlijks een speciale omhaling gehouden.

Leden

Hierboven hebben we enkele namen van leden uit de 'pioniersperiode' vermeld. Pauwels geeft verder ook nog een opsomming van de leden op het moment van het schrijven van zijn *Kroniek...* in 1982 (p.130). Het is weinig zinvol om hier alle mensen te vermelden die ooit lid zijn geweest van het Heilig Hartkoor. Dit is nauwelijks te achterhalen want er bestonden geen ledenlijsten en er was wellicht ook vrij veel verloop. Daarom beperken wij ons tot een overzicht van de leden in het jaar van het eeuwfeest:

- Gerda Allewaert (alt)
- Chris Ampoorter (bas)
- Jeanne Cattebeke (alt)
- Carine Cauwelier (alt)
- Frouke Crombez (sopraan)
- Jef Deprez (tenor)
- Hilda Deruyck (sopraan)
- Rosa Geirlandt (sopraan)
- Jean-Pierre Kints (bas)
- Marie-Claire Lambert (alt)
- Pol Laridon (tenor)
- Myriam Leenknecht (alt)
- Jeanine Meeuwes (sopraan)
- Didier Meulemeester (dirigent)
- Gerda Rommel (sopraan)
- Maria Tant (sopraan)
- Christiane Vandecasteele (sopraan)
- Geert Vermeulen (bas)
- Jacqueline Vervaecke (sopraan)
- Lucien Vierstraete (tenor)
- Rik Willaert (tenor)

Werking van het Heilig Hartkoor tot in de jaren 90

Het spreekt vanzelf dat een kerkkoor op de eerste plaats als taak heeft om de kerkdiensten met zang en muziek op te luisteren.
Binnen de katholieke kerk was dat traditioneel het geval met Gregoriaanse zang.
In het Heilig Hartkerk is men vrij vroeg begonnen met polyfonie, meerstemmige zang, en naast het traditionele orgel werden soms ook andere instrumenten gebruikt zoals cello en viool ter ondersteuning (zie boven).
In de jaren 60, ten tijde van het Tweede Vaticaanse Concilie, heeft men ook steeds meer Nederlandstalige gezangen in het repertoire opgenomen.

Het Heilig Hartkoor heeft doorheen de jaren een vrij uitgebreid en verscheiden repertoire uitgebouwd. Gregoriaanse zangen werden nog zelden gebracht, de nadruk werd steeds meer gelegd op polyfonie. Meerstemmige liederen, niet alleen in het Nederlands, maar ook in het Frans, Duits en Engels werden uitgevoerd en het koor legde zich in het bijzonder ook toe op het uitvoeren van meerstemmige missen die vooral ter gelegenheid van Kerstmis en Pasen werden uitgevoerd.
Hier werd ook speciale aandacht besteed aan het uitvoeren van werken van Izegemse of met Izegem verwante componisten: de 'Missa Regina Pacis' van Willy Ostyn, de 'Missa In honorem Sanctae Bernadette' van Daniël Clement, de 'Missa Pia' van Herman Roelstraete, de 'Missa Solemni's' van Edward Mechelaere, bewerkt door

Herman Roelstraete.
Het moeilijker werk werd ook niet geschuwd. Zo voerde het Heilig Hartkoor onder andere een paar keer de 'Fischermesse' van Gotthilf Fischer en de 'Messe Solennelle de Sainte-Cécile' van Charles Gounod uit. Onder andere voor dit laatste stuk moest dan een beroep gedaan worden op solisten van buiten het koor.
Zo ontstond stilaan de gewoonte, vooral in de jaren 80 en de vroege jaren 90, om naar aanleiding van uitvoeringen op de hoogdagen of bij speciale gelegenheden, solisten uit te nodigen die op die manier het optreden van het koor een extra dimensie gaven. Zo kregen de kerkgangers als het ware een gratis concert en het is niet te verwonderen dat bijvoorbeeld ter gelegenheid van de kerst- en paasvieringen de kerk veel te klein was zodat vele mensen moesten rechtstaan. Het gezamenlijke optreden van het volwassenenkoor, 'De Zingende Matroosjes' en 'Crescendo' met soms bijna 100 man op het podium creëerde eveneens een extra-sfeer.
Volgende solisten hebben eens of meermalen opgetreden met het Heilig-Hartkoor:
- *Myriam Blondeel*, sopraan, die zelf lid was van het koor
- *Marijke Pyck*, alt, die in 1985 korte tijd koster-organist is geweest van de H.-Hartkerk
- *Raphaëlle Becuwe*, sopraan
- *Terry Vanhecke*, sopraan
- *Myriam Couvreur*, sopraan, lerares aan de Izegemse Stedelijke Muziekacademie en die later ook bekendheid heeft verworven in de showwereld als lid van het duo 'Schatteman en Couvreur'
- *José d'Autry*, tenor
- *Marc Baertsoen*, bariton

In plaats van een vocale solist trad ook vaak een instrumentale solist op samen met het koor, meestal was dit een trompettist. Izegemnaren James Seynaeve en Willy Vanfleteren hebben heel vaak de trompetsolo's voor hun rekening genomen.

De orgelbegeleiding werd meestal verzorgd door de organist van de Heilig Hartkerk, nl. Leon Vercruysse (1946-1973), Raf Herman (1974-1985 en 1986-1997), Marijke Pyck (1985-1986) Didier Meulemeester (1997-1999).
Geregeld werd bij speciale uitvoeringen, vooral in de jaren 70 en 80, ook een beroep gedaan op oud-Izegemnaar Frank Vercruysse (zoon van Leon) en professioneel muzikant. Hij was toen pianist-begeleider aan de Koninklijke Balletschool Antwerpen, nu docent muziek aan de Hogeschool Antwerpen, departement dans.
Vanaf 1999, toen organist Didier Meulemeester zelf dirigent werd en toen vanaf 2003 de Heilig Hartkerk zelfs geen eigen organist meer had, wordt een beroep gedaan op gelegenheidsbegeleiders: o.a. Guido Ostyn, Ward Bogaert, Martine Lapeire, Luc Callewaert, Bernadette Staelens.

Hoogtepunten

Vooral de jaren 80 waren jaren van grote bloei voor het Heilig Hartkoor. We kunnen hier enkele hoogtepunten vermelden.

De viering van 75 jaar Heilig Hartparochie en Heilig Hartkoor in 1982

1982 was een jubileumjaar voor de Heilig Hartparochie.

H. Hartkerk - Izegem

Paasviering op 18 en 19 april 1992
Koorzang op Paaswake om 19 u.
en Paaszondag om 11.30 u.

Intrede: AMBROSIAANSE LOFZANG
Solist: JAMES SEYNAEVE

Missa "TE DEUM LAUDAMUS" L. PEROSI

Tussenzang: "AVE VERUM" W.A. MOZART

Offerande: "HARK ! HARK MY SOUL!
HARRY ROWE SHELLY - Soliste: MYRIAM COUVREUR

COMMUNIE: "DANK SEI DIR, HERR" - G.F. HÄNDEL
Soliste: MYRIAM COUVREUR

SLOT: "HALELUIA" - G.F. HÄNDEL uit "The Messiah"

H. Hartkoor onder de leiding van
Marleen Bekaert

Voorbeeld van een affiche waarbij een eucharistieviering als het ware als een concert wordt aangekondigd.

Er werden heel wat activiteiten gepland om het 75-jarig bestaan te vieren. Ook het Heilig Hartkoor nam aan deze viering deel. Samen met 'de Zingende Matroosjes' en 'Crescendo' dat voor de eerste keer optrad en eveneens samen met het Fatimakoor uit Heule, luisterden ze op zondag 17 oktober 1982 de jubileum-eucharistieviering op die werd voorgegaan door de bisschop van Brugge Mgr. De Smedt, in concelebratie met 28 priesters die afkomstig waren van de Heilig Hartparochie of er ooit de dienst hadden uitgemaakt.
De 'Missa Solemnis' van Edward Mechelaere, bewerkt

door Herman Roelstraete voor vierstemmig gemengd koor en orgel, werd uitgevoerd.
In de pers kon men achteraf lezen: "*Het koor o.l.v. Juffr. Greta Ghekiere (leverde) werkelijk een topprestatie.*" (*De Nieuwe Gazet*, okt. 1982).

Maar daarnaast vierde het Heilig Hartkoor nog eens apart zijn eigen 75-jarig jubileum. Op zaterdag 25 september 1982 werd door het koor in de Heilig Hartkerk een 'Jubileumconcert voor Orgel en Cello' georganiseerd. Dit concert werd verzorgd door de uit Izegem afkomstige cellist Lieven Vandewalle en met de Izegemse leraar Jef Anseeuw aan het orgel. Op het programma stonden o.a. werken van Johann Sebastian Bach, Léon Boëllmann, Max Reger, Giuseppe Valentini en Hermann Schroeder. Deze laatste componist had zelfs voor de uitvoerders in december 1981 een 'Salve Regina' gecomponeerd dat hier voor het eerst werd uitgevoerd. Het jubileumfeest werd op zaterdag 13 november 1982 voortgezet met het opluisteren van een speciale eucharistieviering waarbij de 'Deutsche Messe' van Schubert werd uitgevoerd en het werd daarna afgesloten met een feestmaal voor alle leden, hun familie en sympathisanten in "t Cleen Schardouw' in Sint-Eloois-Winkel.

Een uniek kerstconcert in 1985
Veel kerkkoren hebben een traditie om in de kerstperiode een kerstconcert te brengen. Voor zover uit de beschikbare stukken blijkt, had het Heilig Hartkoor zich daar nog nooit aan gewaagd.
Maar in 1985 was de tijd rijp! Er werd vanuit het koorbestuur een comité opgericht dat in samenwerking met muzikant Willy Vanfleteren, echtgenoot van koorlid Jeannine Laridon, een kerstconcert zou organiseren.
Het opzet was meteen groots, want niet alleen het Heilig Hartkoor met 'De Zingende Matroosjes' en 'Crescendo' zouden optreden, maar ook de Kortrijk-Brassband waarvan Willy Vanfleteren lid was. De algemene muzikale leiding was in handen van Lieven Maertens, dirigent van de Kortrijk-Brassband.
Op zaterdag 21 december 1985 was het dan zover. Het unieke concert had plaats in een barstensvolle Heilig Hartkerk. De Brassband en de koren brachten afwisselend werk van Ludwig van Beethoven, Adolph Adam, Joseph Haydn, Georg-Friedrich Händel, Albert William Ketelbey, Gabriël Fauré,.... De toen 19-jarige Ward Hoornaert, laureaat in de nationale Muziekwedstrijd van het Gemeentekrediet, trad op als solist op kornet. Gezamenlijk voerden koren en Brassband dan nog het Gloria en het Sanctus uit de 'Messe Solennelle de Sainte-Cécile' van Charles Gounod uit. De solisten hierbij waren sopraan Raphaëlle Becuwe, tenor José d'Autry en bariton Robrecht Vanhuyse. Tussendoor werd de kerstsfeer extra versterkt door 'De Zingende Matroosjes' die een medley van stemmige kerstliedjes brachten, hierbij begeleid door orgelist Frank Vercruysse. De presentatie van de avond was in handen van Gino Debeyne. Het succes van het concert was zo groot dat zowel de Brassband als het koor geëngageerd werden voor een nieuw concert dat zou plaatshebben in Vilvoorde op zaterdag 22 maart 1986.

Andere activiteiten

Daarnaast verzorgde het koor ook nog samen met acht andere Izegemse koren, met in totaal zo'n 350 uitvoerders, op zondag 15 september 1985 de eucharistieviering in de Sint-Tillokerk naar aanleiding van het 25ste herfstmuziekfestival. Daar werd de 'Missa in honorem Sanctae Bernadette' van Daniël Clement uitgevoerd.

In datzelfde jaar 1985 hadden nog twee bijzondere uitvoeringen plaats: op 28 april de jubileummis ter gelegenheid van het gouden priesterjubileum van pastoor Jan Clarebout en op 17 november de plechtige aanstellingsmis van de nieuwe pastoor Hilaire Doom.

Ter afsluiting van dit onderdeel over de grote bloeiperiode geven we hier een fragment uit een geschreven, maar wellicht nooit gepubliceerde impressie uit december 1989, van de hand van R.F. Coghe, naar aanleiding van de kerstuitvoering van 1989. Het typeert wel goed de stemmige en romantische sfeer van die hoogtijdagen:

"Terwijl de H. Hartkerk tot de laatste rijen stoelen bevolkt werd, klonken mooie melodieën van onze traditionele kerstliederen, vertolkt door het sinds 1907 bestaande H. Hartkoor. Passend waren de teksten van de kerstboodschap, het kind en zijn menselijke tederheid vervlochten in een krans van zoetgevooisde en aangrijpende stemmetjes van de zingende matroosjes, het Izegems kinderkoor sinds 1946. De liturgische zangstukken Kyrie, Gloria, Sanctus en Agnus Dei van de bekende Franse componist Ch. Gounod voerde het H.Hartkoor vierstemmig uit. Sopranen, alten, tenoren en bassen zongen in een mooie harmonie. Wondermooi rezen drie stemmen van de solisten versterkend op uit het voltallig koor om in beurt- en samenzang in de collectieve koorzang terug te vloeien. Het waren inderdaad strelende bloemlezingen voor het luisterend oor van het talrijke kerkpubliek en het pastorale team. Samen met de koorvullende klanken steeg de wierook wolkjesgewijs omhoog doorheen de binnenvallende gekleurde zonnestralen tegen de achtergrond van de mooie brandvensters. Kortom, een quasi hemelse sfeer boven de kerststal..."

(archief Greta Ghekiere)

Evolutie vanaf de jaren 90

Na het ontslag van dirigente Greta Ghekiere in 1991, hielden de 'Zingende Matroosjes' en 'Crescendo' op te bestaan, ondanks een moedige maar weinig succesvolle poging vanwege de nieuwe dirigente Marleen Bekaert om met een nieuwe groep 'matroosjes' te starten (zie boven). Het eigenlijke Heilig Hartkoor werkte nog enthousiast verder, maar vanaf nu werden de dirigente en vanaf 1999 haar opvolger Didier Meulemeester geconfronteerd met een zich geleidelijk aan opdringende evolutie.

Het Heilig Hartkoor werd stukje bij beetje geconfronteerd met het fenomeen van de vergrijzing. De jongste leden

Het Heilig Hartkoor met de Kortrijk Brassband op het uniek kerstconcert van 21 december 1985
(foto in privébezit)

waren verdwenen, de oudere leden bleven wel enthousiast verder zingen, maar er kwamen weinig nieuwe leden bij en nu en dan moesten mensen afhaken omwille van gezondheidsredenen en in die periode zijn ook een paar leden overleden.
Regelmatig werden oproepen gedaan om nieuwe leden aan te trekken, maar het bleek vrij moeilijk om mensen en zeker jongeren te motiveren - en dat zal in andere koren wellicht niet anders zijn - om zich voor een lidmaatschap te engageren.
Lid zijn van een koor veronderstelt immers, naast het nodige talent en belangstelling om te zingen, ook de nodige bereidheid om op zeer regelmatige basis, liefst wekelijks, naar de repetities te komen. Lid zijn van een kerkkoor veronderstelt daarnaast ook nog een zekere affiniteit met de kerk en het liturgische gebeuren. In een tijd van steeds verder gaande ontkerkelijking is dit laatste niet evident, zeker niet bij jongeren.
Het bestuur van het Heilig Hartkoor is zich bewust van deze problematiek en uit de verslagen van de bestuursvergaderingen uit deze periode blijkt dat dit geregeld aan de orde komt en dat men naar oplossingen zoekt om op die zich wijzigende evolutie in te spelen.
Enerzijds heeft de verder gaande vergrijzing van de leden een invloed op het repertorium. Zonder afbreuk te doen aan de kwaliteit van de gebrachte muziek, wordt gezocht naar een meer haalbaar repertoire. Moeilijke stukken zoals vierstemmige missen of liederen in vreemde talen komen nu minder aan bod en het accent wordt nu meer gelegd op het Nederlandstalige repertoire met - daarom niet minder mooie - één- of tweestemmige liederen.
Anderzijds kan een koor ook zoeken naar andere aanvullende taken die niet meer tot het pure opluisteren van de liturgie behoren, maar die toch in de lijn van zijn werking liggen en die zich op het culturele vlak situeren. Op die manier schrijft het koor zich in, in het brede culturele gebeuren van de stad en maakt het zich via een omweg toch bekend aan het brede publiek.
Bovendien, en dat is mooi meegenomen, bieden dergelijke activiteiten ook wat extra financiële ademruimte voor de dagelijkse werking van het koor.

We kunnen enkele activiteiten aanhalen uit de recente koorgeschiedenis die aan deze vernieuwde visie beantwoorden.

De moederdagconcerten
Het Heilig Hartkoor zorgde voor vernieuwing door in te staan voor de organisatie van een concert, niet in de drukke kerstperiode zoals vele koren traditioneel doen, maar met moederdag en niet door zelf op te treden, maar door een gastkoor uit te nodigen.

Op zondag 9 mei 1999 was het koor van het Sint-Aloysiuscollege van Diksmuide in de Heilig Hartkerk te gast voor een moederdagconcert.
Dit koor van meer dan 100 leerlingen aangevuld met enkele leraren uit deze Diksmuidse school, o.l.v. dirigent en leraar Geert De Deygere, bracht een schitterend en eigentijds programma.
In het voorwoord van de programmabrochure komen we iets te weten over de doelstelling van de concerten die dit koor geeft: *"...(het is belangrijk) dat de boodschap die deze jonge mensen door hun inzet en enthousiasme via de muziek brengen, door zeer veel mensen gehoord kan worden. Daarom vooral treden we naar buiten! Het is een verheugend feit dat zoveel jonge mensen vreugde scheppen in het samen musiceren...."*
Op het programma stonden bekende songs als 'Logical song' en 'YMCA' in een modern arrangement, uittreksels uit de musical 'The phantom of the opera' van A. Lloyd Webber, filmmuziek uit 'Schindler's list', maar ook het 'Gloria' van John Rutter. De bekende Oostendse organist en dirigent van het Orlandusensemble Peter Ledaine bracht daarenboven ook nog een uitvoering van 'Toccata en Fuga in D-Mineur' van J.S.Bach.

Het succes was zeer groot en er werd besloten om twee jaar later, in 2001, een tweede keer een moederdagconcert te organiseren, weer met het koor van het Sint-Aloysiuscollege uit Diksmuide.
Op affiches die werden aangebracht stelt het bestuur:
"Mei 2001: eerste moederdag van de nieuwe eeuw. We zetten met zijn allen onze moeders in de muzikale bloemetjes op zaterdag 19 mei (...) Zo willen wij al onze moeders met een muzikale hulde een gelukkige moederdag toewensen."
Er werd opnieuw een gevarieerd programma gebracht: van licht klassieke muziek tot musical, van een stemmig religieus lied tot een uitbundige popsong. Een deel was a capella, een ander deel onder begeleiding van een combo en van strijkers. Men kon Russisch-orthodoxe liederen horen, maar ook werk van Billy Joel, Queen en fragmenten uit de musical 'Chess'.

Cultuurdrieluik
Tijdens het werkjaar 2003-2004 organiseerde het koor een 'Cultuurdrieluik'.
De inleidende tekst van het programmaboekje dat toen verspreid werd, leert ons iets over de bedoeling van dit gebeuren.
"Tijdens het huidige werkjaar wil het H.-Hartkoor het Izegemse publiek kennis laten maken met een Cultuurdrieluik.
Hiermee speelt het koor in op de verruimde visie die de

kerkgemeenschap tegenwoordig heeft op de functie van een kerkgebouw. Een kerkgebouw wordt steeds meer beschouwd en dat wordt door ons bisdom gestimuleerd - als meer dan een louter liturgische plaats voor de viering van de eredienst. Een kerk kan ook een plaats zijn waar culturele activiteiten hoogtij vieren."
Dirigent Didier Meulemeester benadrukte eveneens deze doelstelling op donderdag 27 mei 2004 in zijn inleidend woord naar aanleiding van de start van het derde luik van het drieluik, een tentoonstelling en hij had het over het kerkgebouw *"...als een paradijs voor zang, woordkunst, muzische kunst en (...) plastische kunsten."*
Hij had het ook over twee andere doelen: naambekendheid van het Heilig Hartkoor en een concrete bijdrage leveren tot het Izegemse culturele leven.

Hoe zag het programma er uit?
In het eerste luik dat plaats had op zaterdag 13 december 2003 stonden zang en woord centraal. Het was een kerstevocatie met als titel *'Er is nog plaats'* gebracht door de leerlingen van het zesde leerjaar van de Heilig Hartschool, afgewisseld met traditionele en moderne kerstliederen door het Heilig Hartkoor zelf gebracht.
Op zaterdag 24 maart 2004 stond in het tweede luik de instrumentale muziek centraal. Eric Hallein, de Roeselaarse internationaal befaamde organist en tevens titulair organist van de Roeselaarse dekenale Sint-Michielskerk, verzorgde op het gerestaureerde Loncke-orgel van de Heilig Hartkerk een orgelconcert dat in het teken stond van de passietijd.
Hij voerde voor een zeer geïnteresseerd publiek werken uit van Johann Sebastian Bach, Joseph Jongen, Willy Ostyn, Léon Boëllmann, Modest Mussorgsky, Felix Mendelssohn-Bartholdy en Charles-Marie Widor.
Tenslotte lag in het derde luik de nadruk op de plastische kunsten. Tijdens het pinksterweekend, van vrijdag 28 mei tot en met maandag 31 mei 2004, kon het brede publiek in de Heilig Hartkerk een tentoonstelling bezoeken van werk van Izegemse plastische kunstenaars. Volgende kunstenaars stelden tentoon:
Karel Crombez (°1949) met schilderijen
Myriam Leenknecht (°1942), zingend lid van het Heilig Hartkoor, met schilderijen
Antoon Mistiaen (°1953) met keramiek en schilderijen
Leo Loosveld (°1946), toenmalig pastoor van de Sint-Rafaëlparochie, met aquarellen.
Uit het verslag van de bestuursvergadering van 15 juni 2004 blijkt dat het hele project positief werd geëvalueerd. Een kleine 500 mensen hadden één of meer activiteiten van het drieluik bijgewoond. De doelstellingen zoals ze aan het begin werden geformuleerd werden bereikt en mede door de inbreng van vele sponsors werd het een financiële meevaller.

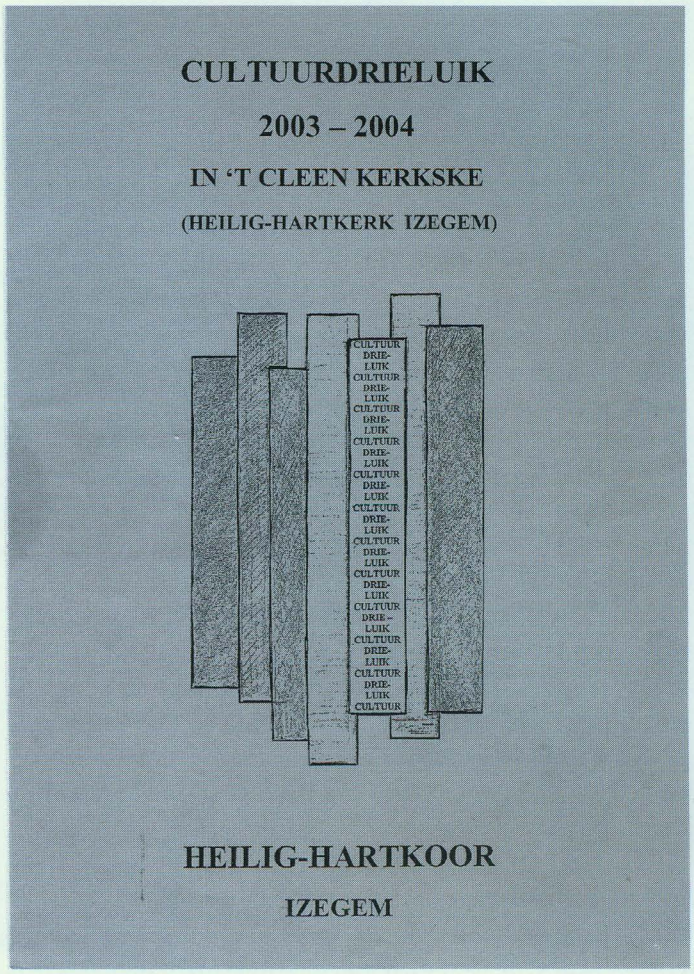

Andere activiteiten
Het Heilig Hartkoor heeft zich nooit opgesloten in de eigen kerk. Naast de hierboven besproken grote projecten in eigen kerk, heeft het koor in deze periode ook vaak meegewerkt aan andere projecten.

- het koor heeft en paar keer een stand opgezet op de Izegemse cultuurbeurs. Dit gebeurde al een eerste keer op 17, 18 en 19 november 1989 en later nog eens op het cultuurbeursweekend van 29, 30 en 31 januari 1999, telkens in zaal ISO.

- ook in deze periode heeft het koor een paar keer meegewerkt aan de opluistering van de eucharistieviering samen met andere Izegemse koren. Dit gebeurde o.a. ter gelegenheid van het 40ste Herfstmuziekfestival op zondag 17 september 2000 in de Sint-Tillokerk en het 45ste Festival op zondag 18 september 2005 in de Heilig Familiekerk en ook ter gelegenheid van de viering van 50 jaar dekenaat Izegem op zondag 26 januari 2003 in de Sint-Tillokerk.

- daarnaast treedt het koor ook geregeld op als gastkoor bv. in het Izegemse Sint-Jozefsziekenhuis, in de Sint-

Rafaëlskerk dat geen eigen koor heeft, bij de viering van de Nationale Ziekenzorgdag telkens in september in de Gouden Kapel van Ave Maria of bij speciale gelegenheden zoals de viering van Kachtem Ommegang op zondag 29 juni 2003 of *'Stemmen voor Congo'* in het kader van Broederlijk Delen op maandag 28 februari 2005.

- Vanaf oktober 2001 tot mei 2004 heeft men ook geprobeerd minstens één maal per maand te zorgen voor het opluisteren van een gewone weekendviering met een 'gewoon' repertoire 'ter ondersteuning van de volkszang'. Dit initiatief werd echter na verloop van tijd stopgezet, enerzijds wegens de beperkte aanwezigheid van de leden, anderzijds wegens de ontoereikende financiële mogelijkheden om hiervoor telkens een organist in te huren. Gelukkig kwam dan halfweg 2004 vanuit de kerkfabriek de (mondelinge) toezegging om voortaan de organisten die het Heilig Hartkoor begeleiden tijdens de eredienst, uit haar kas te betalen.
Vanaf het werkjaar 2004-2005 werd er dan naar gestreefd om toch, naast de klassieke uitvoeringen op de hoogdagen, Heilig Hartfeest en St.-Ceciliafeest, geregeld op te treden naar aanleiding van een speciale viering, b.v. missiezondag, jaarthemaviering,...

Sociale rol van het koor

Een koor maakt ook deel uit van een sociaal weefsel. De leden zijn allemaal liefhebbers die op vrijwillige basis een deel van hun vrije tijd besteden aan het koor. Liefde voor zang en muziek brengt ze samen. Dit samen zingen, samen repeteren, samen aan een project werken, en tussendoor samen praten, meedelen met elkaars vreugde, elkaars grote en kleine verdriet, samen feesten soms, schept een band. Het is belangrijk dat deze band hecht blijft en bestendigd wordt. Dit kan alleen maar positieve gevolgen hebben voor de motivatie van de leden. Sommigen zijn dan al soms tientallen jaren lid. En om dit jarenlange lidmaatschap worden verdienstelijke koorleden soms gedecoreerd vanwege de kerkelijke overheid. Dit was bijvoorbeeld al het geval in 1966 toen koorleden Georges Perneel, Maurice Vandommele en Jozef Dewaele het zilveren erekruis van Sint-Donatianus kregen opgespeld voor 25 jaar koorlidmaatschap. In 1967 kregen koster Leon Vercruysse en dirigent Roger Bekaert hetzelfde ereteken. Ook Carlos Kerckhof in 1979, Magda Laridon, voorzitter Julien Renier en dirigente Greta Ghekiere kregen het zilveren erekruis in 1983. Het gulden erekruis voor 50 jaar lidmaatschap werd in 1975 toegekend aan Georges Perneel en in 2007 aan Carlos Kerckhof.
Men heeft er in het koor altijd een punt van gemaakt om het sociale element te beklemtonen.
Uit het archief van dirigente Greta Ghekiere en de nalatenschap van organist-coördinator Leon Vercruysse blijkt dat er geregeld 'sociale activiteiten' werden georganiseerd. Dit konden uitstappen zijn die soms, maar niet noodzakelijk, gepaard gingen met een optreden.
Zo waren er uitstappen naar het kasteel van Laarne in 1984, naar Zeebrugge en omgeving in 1985, naar Antwerpen in 1988.
In de meer recente periode werd deze traditie verdergezet met uitstappen naar de Westhoek in 1994 en in 1996, naar Namen gekoppeld aan een optreden in Bouge in 1998, een fietstocht in de eigen omgeving in 1999, naar Heuvelland in 2000, volksspelen in Poperinge in 2004, naar Diksmuide in 2006.
In de maand november wordt nog altijd, zoals het bij heel veel muziekverenigingen de traditie is, het Sint-Ceciliafeest gevierd. Dit bestaat uit een eucharistieviering die opgeluisterd wordt door het eigen koor of door een gastkoor met daarna een feestmaaltijd voor de koorleden en hun familie. Sedert een aantal jaar brengt het koor bij die gelegenheid aan de vooravond van het feest een klein openluchtconcert aan het huis van de voorzitter.
En niet te vergeten zijn daar nog de traditionele nieuwjaarsreceptie en de vele informele gelegenheden waarbij de leden samen een hapje eten, gaan bowlen, een glaasje drinken... het kan de samenhang alleen maar ten goede komen!

Toekomst

Op vrij korte termijn zal de vraag rijzen hoe de toekomst van het Heilig Hartkoor er verder zal uitzien.
Uit het voorgaande is al duidelijk gebleken dat de problemen op het gebied van ledenwerving, die de toenemende vergrijzing zouden moeten opvangen, wellicht niet onmiddellijk opgelost kunnen worden.
De dirigent, de voorzitter, de bestuursleden en de zingende leden hopen uiteraard dat er zich toch nog geleidelijk een ommekeer zal voltrekken en ze zullen niet nalaten om nog nieuwe oproepen tot lidmaatschap te lanceren, het koor in de kijker te stellen en mensen enthousiast te maken.
De speciale activiteiten naar aanleiding van de viering van het 100-jarig bestaan van het koor in 2007 moeten dan ook in dit licht worden gezien.
Zo stond er op 29 april 2007 een concert geprogrammeerd met de kinderkoren 'Efemeriden' en 'Efemeridettes' uit Kasterlee onder leiding van Frank Vercruysse, zoon van wijlen de grote bezieler Leon Vercruysse.
Bovendien kregen, net als tijdens het Cultuurdrieluik van 2004, Izegemse schilders en keramiekkunstenaars de kans om tijdens het pinksterweekend (25-28 mei 2007) hun werk in de Heilig Hartkerk tentoon te stellen. Als apotheose verzorgt het koor zelf op 24 november 2007 de eucharistieviering n.a.v. St.-Cecilia, versterkt met zo veel mogelijk vroegere koorleden, 'Zingende Matroosje's en leden van 'Crescendo'. Al deze activiteiten worden

aangekondigd op een permanente informatiezuil die sedert het begin van het jaar in de Heilig Hartkerk staat opgesteld.

Het bestuur moet echter toch ook de moed hebben om andere, misschien niet zo aantrekkelijke denkpistes onder ogen te zien. Indien na dit feestjaar het ledenaantal verder daalt en er geen nieuwe zuurstof aan het koor toegediend kan worden, zou het dan niet beter zijn een andere oplossing te zoeken? Dit kan een samenwerkingsverband zijn of zelfs een fusie met een ander koor, maar dat lijkt binnen het bestuur niet echt een optie.
Men zou er ook voor kunnen kiezen om in schoonheid te eindigen en de vereniging op te heffen, zoals in het verleden met andere verenigingen al gebeurd is, liever dan geleidelijk aan (figuurlijk) een stille dood te sterven.
De toekomst zal uitwijzen of het Heilig Hartkoor voldoende sterk zal blijken om vertrouwvol de volgende eeuw in te stappen!

St.-Ceciliaviering 1997
V.l.n.r. zittend: E.H. Staf Hanssens, Jean-Pierre Kints, voorzitter Jef Deprez,
dirigente Marleen Bekaert, Carlos Kerckhof, Rosa Geirlandt,
staand: Jeanne Cattebeke, Hilda Deruyck, Myriam Leenknecht, Gerda Allewaert
Agnes Verstraete (†), Jacqueline Vervaecke, Trees Lannoo, Didier Meulemeester
Leona Velghe (†), Gerda Rommel, Jeanine Meeuwes, Georgette Vermeulen,
Monique Maertens, Raymonde Cannaerts (†), Pol Laridon, Rik Willaert (foto in privébezit)

Het Heilig Hartkoor met Pasen 8 april 2007
V.l.n.r. 1ste rij: Gerda Rommel, Jeanine Meeuwes, Christiane Vandecasteele, Hilda Deruyck, Myriam Leenknecht, Jeanne Cattebeke, Marie-Claire Lambert
2de rij: Didier Meulemeester (dirigent), Frouke Crombez, Jacqueline Vervaecke, Rosa Geirlandt, Carine Cauwelier, Gerda Allewaert
3de rij: Lucien Vierstraete, Rik Willaert, Jef Deprez, Jean-Pierre Kints, Chris Ampoorter, Geert Vermeulen.
Ontbreken: Pol Laridon, Maria Tant
(foto in privébezit)

Bibliografie

Archief van de Heilig Hartparochie
Archief van het Heilig Hartkoor bijghouden door Didier Meulemeester
Nagelaten documenten van Leon Vercruysse
Persoonlijk archief van Marleen Bekaert
Persoonlijk archief van Greta Ghekiere
Persoonlijk archief van Myriam Leenknecht
Persoonlijke archief van Rik Willaert

Lermyte, Jean-Marie, e.a.: *Geschiedenis van Izegem*. Izegem, Ten Mandere, 1985, 652p.
Mistiaen, André: *60 jaar terug: van Knapenkoor tot Zingende Matroosjes* in *Ten Mandere*, nr. 134 (46/1) 2006, p.27-34.
Pauwels, Gaston: *Kroniek van een parochie, 75 jaar H.-Hartparochie te Izegem. 1907-1982* Izegem, Jubelcomité H.-Hartparochie, 1982, 207 p.

Met dank aan vele koorleden voor het beschikbaar stellen van materiaal.

Met o.a. dit werk werd Rik Willaert in 2007 stadsgids.

1976-2006
30 JAAR IVAC
IZEGEMSE VRIJETIJDS- EN ATLETIEKCLUB

Koenraad Vandommele

Historiek

Ontstaan

Toen de Izegemse Vrijetijds- en Atletiekclub (IVAC) in 1976 van wal stak, stelde men als doel het ganse gezin op een aangename recreatieve manier te laten bewegen. Joggen was de ideale sport om dit doel te bereiken.

Maar sommige joggers wilden zich ook wel eens meten in een wedstrijd. En voor de recreatieve atletiekbeoefenaar waren er in die tijd niet veel mogelijkheden. De Belgische Atletiekbond was toen niet klaar voor deze nieuwe trend. Joggers sloten zich aan bij de Belgische Atletiekbond en stonden aan de start naast atletiekkampioenen, zoals Karel Lismont en Miel Puttemans. In andere sporten kon dit niet. Ter vergelijking: als wielertoerist was het ondenkbaar om naast Eddy Merckx te starten in een wedstrijd!

In 1975 vonden Didier Vandeputte en Eric Hochepied dat deze situatie niet verder kon. Zij opperden het idee om een recreatieve club te beginnen voor joggers. Hun eerste idee was om in de schoot van Mandelatletiekclub Izegem (MACI) een cel te stichten voor deze doelgroep. Na enkele nachtelijke vergaderingen met José D'Haene, Daniël Allewaert en wijlen Guillaume Versaevel kwam men tot het besluit dat dit niet mogelijk was. De Belgische Atletiekbond maakte bezwaar en MACI wou zijn eigen federatie niet tegen de borst stoten.

De stichters van IVAC: eerste voorzitter Eric Hochepied (rechts) en zijn opvolger, huidig voorzitter Didier Vandeputte
(foto in privébezit)

Beide heren lieten hun idee verder rijpen en stichtten op 1 april 1976 een club voor recreatieve atleten. Om geen directe concurrenten te zijn met MACI, werd er een damesatletiekclub opgericht: IDAC (Izegemse Damesatletiek Club). In die tijd konden dames geen lid worden van MACI. De club evolueerde zeer snel tot een thuishaven voor het ganse gezin.

De beginjaren – IVAC aan de wieg van de Vrije Sporters

In de beginjaren bevonden er zich heel wat jongeren onder de leden. Didier Vandeputte leidde de trainingen op maandag en woensdag. Met vijf dames maakte IDAC zijn debuut op de stratenloop van de 'Vier Seizoenenwijk' in Kuurne: Eglantine Dejonghe, Kathleen Hochepied, Martine Bekaert, Marleen Hollevoet en … (?)
In december 1976 organiseerde IDAC zijn eerste kerstfeest

IDAC voor het eerst op een wedstrijd: Kuurne-Seizoenswijk, 13 mei 1977.
V.l.n.r.: Martine Bekaert, Marleen Hollevoet, Kathleen Hochepied, ?, Eglantine Dejonghe en Didier Vandeputte.
(foto in privébezit)

in zaal Kartouchke te Emelgem. Als jonge club had de vereniging onvoldoende financiële middelen om uit te pakken met een groot diner. De leden kregen pannenkoeken voorgeschoteld. De familiesfeer zat er meteen in.

Op 1 april 1977, de club was toen net 1 jaar geworden, werd het eerste bestuur samengesteld. Eric Hochepied werd de eerste voorzitter. Hans Ampoorter beheerde de clubkas. Secretaris Didier Vandeputte was tevens clubtrainer. Wijlen Michel Carbon en Eric Schelpe vervolledigden de bestuursploeg.

Iedere gemeente kende toen wel een groep joggers die zich tot doel stelden om de fysieke conditie van hun leden te onderhouden. De klemtoon lag daarbij vooral op het recreatieve en minder op het competitieve aspect van de atletieksport. Op 9 juni 1977 werd in Menen een bijeenkomst gepland voor deze groepen. Doel van de vergadering was het oprichten van een regionale vrijetijds-atletiekvereniging. Voorzitter Joël Tahon (toenmalig schepen van sport van Menen), ondervoorzitter André Vanacker (Wervik), secretaris Francky Bettens (Dadizele) en Rudiger Verschoore (Menen) slaagden in hun opzet. Maar liefst 25 gemeenten sloten zich op 28 juni aan bij de nieuwe atletiekfederatie: de West-Vlaamse Vrijetijds-atletiekvereniging (WVLVTAV), in de volksmond gekend onder de benaming Vrije Sporters. IDAC-voorzitter Eric Hochepied was tijdens de stichting de vertegenwoordiger voor Izegem. Hij maakte toen geen deel uit van het stichtende bestuur, maar op het eind van de jaren zeventig werd hij wel een tijd voorzitter van de federatie; de eerste voorzitter, Joël Tahon uit Menen, nam ontslag bij de reorganisatie van de federatie in 1979 (na wat strubbelingen en problemen). Een tijd later nam Eric - om gezondheidsredenen - ontslag uit het bestuur. Hij werd opgevolgd door René Defrancq uit Ingelmunster. Nog iets later kwam een tweede IVAC'er

Typerend voor familieclub IVAC: vaders, moeders en kinderen samen aan de start van een jogging aan de Vlaamse kust.
(foto in privébezit)

het bestuur vervoegen: Maurits Debels (toen secretaris van IVAC). Hij fungeerde eerst als bestuurslid en later als penningmeester (van 21 april 1983 tot 10 mei 1999) van de federatie. Maurits is nog steeds lid van het bestuur.
De term 'Vrije Sporters' werd gekozen, omdat de atleten 'vrij' kunnen kiezen waar en wanneer ze aan een activiteit deelnemen. De gemeenten werden in een later stadium door clubs vertegenwoordigd.

Op zondag 3 juli 1977 ging er een eerste atletiekmeeting door op de Izegemse atletiekpiste voor Vrije Sporters. IDAC tekende voor de organisatie. In totaal werden er 202 proeven afgelegd door 48 dames en 154 heren.
Eind 1977 besliste het bestuur om de naam van de club te wijzigen in IVAC (Izegemse Vrijetijds-en Atletiekclub). Er kwam druk van de heren die lid waren bij IDAC en ook bij MACI was er intussen een damesafdeling opgericht.

De bestuursploeg werd in 1978 versterkt met twee nieuwe leden: Maurits Debels en Martine Bekaert.
In 1978 vertrok IVAC voor het eerst vanuit Izegem met de bus naar een internationale loopwedstrijd. Duitsland was de bestemming en er werd gelopen op de Nürburgring. Op een zeer golvend parcours legden de atleten ongeveer 23 kilometer af.
De Vrije Sporters kenden aanvankelijk alleen competitie in het veld en op de straat. AVI (atletiekvereniging Ingelmunster) beschikte sinds 1978 net als IVAC over een atletiekpiste. Beide clubs sloegen de handen in elkaar en organiseerden een eerste West-Vlaams kampioenschap voor Vrije Sporters op de piste. Op 2 juli 1978 vond dit kampioenschap (voor het eerst plaats) in Izegem, schiftingswedstrijden in de voormiddag en finales in de namiddag. De inspanningen van trainer Didier Vandeputte wierpen hun vruchten af. IVAC rijfde vijf titels binnen.

Carlos Deroo (3000 m seniors), Nadine Messine (100 m, seniores), Kathleen Hochepied (hoogspringen kadetten), Ann Hochepied (verspringen pupillen) en Sybille Vandeputte (200 m benjamins) mochten op 13 januari 1979 een medaille in ontvangst nemen op het Izegemse stadhuis. Ann Hochepied kreeg ook nog de medaille voor haar titel in het veldlopen.
IVAC organiseerde in 1978 een stratenloop in Emelgem. Het werd een succes over heel de lijn. Er namen 265 atleten deel.

Kinesitherapeut Freddy Parmentier werd in 1979 benoemd tot erevoorzitter. De IVAC-leden met kleine ongemakken konden vanaf nu terecht bij een sportkinesist.
De club raakte bekend in Izegem. Nieuwe leden sloten zich aan, niet alleen dames, maar ook heren. De naam van de club werd officieel veranderd in IVAC (Izegemse Vrijetijds- en Atletiekclub), die zich toen aansloot bij FVTBGAS (Federatie Vrijetijd Gymnastiek Atletiek Sport vzw) uit Brugge (nu: FEDES, Federatie Dans En Sport).
Op 3 februari 1979 schreef IVAC'er Marcel Declercq geschiedenis door als eerste clublid een marathon tot een goed einde te brengen.
Naast atletiek waren er nog andere activiteiten. IVAC nam deel aan de Izegemse zwemmarathon en richtte wandelingen in voor zijn leden en hun familie. Op 1 april 1979 kon het bestuur, ondanks concurrentie van de Ronde van Vlaanderen, 53 deelnemers begroeten op zijn eerste lentewandeling in de buurt van de Klare Gracht.
De derde meeting voor Vrije Sporters van Izegem vond plaats op 1 juli 1979, opnieuw een organisatie van IVAC. Dit evenement kende een grote opkomst: 172 dames en 385 heren tekenden present voor 479 proeven.
Op het Mandescircuit te Ingelmunster organiseerde IVAC op zondag 21 oktober 1979 een veldloop. Grote middelen waren er niet, dus was af en toe improvisatie onvermijdelijk. Opmerkelijk waren de vrachtwagens die dienst deden als kleedkamers!

Didier Vandeputte aan het werk als jeugdtrainer van IVAC in het Izegemse stadion (1979) (foto in privébezit)

Ook in 1979 werkte IVAC mee aan de eerste Kachtemse massaloop, een organisatie van een Kachtemse vereniging. Hierover is weinig bekend. Er kwam ook geen vervolg op die wedstrijd.

De tachtiger jaren

Op 1 januari 1980 stond Eric Hochepied om gezondheidsredenen noodgedwongen het voorzitterschap af aan medestichter Didier Vandeputte. Maurits Debels nam het secretariaatswerk over. Jacques Laveyne (ondervoorzitter) en Stefaan Vankeirsbilck vervoegden de bestuursploeg.

Voor het eerst schreven zich meer dan 100 leden in bij IVAC (128). In het kader van de viering 900 jaar Izegem, nam IVAC voor de tweede maal de organisatie van het West-Vlaamse kampioenschap voor Vrije Sporters voor zijn rekening. Op 6 juli 1980 werden alle records gebroken op de vierde atletiekmeeting: 551 proeven afgelegd door 172 dames en 379 heren. Ondanks de grote opkomst slaagden vier IVAC'ers erin om de kampioenstitel te behalen: Heidi Denys (600 m miniemen), Ann Hochepied (hoogspringen miniemen), Ronny Debersaques (5000 m senioren 2) en Valère Strynckx (kogelstoten senioren 2).
Op zaterdag 27 september 1980 kende de eerste Izegemse massaloop zijn beloop. Initiatiefnemer en IVAC -voorzitter Didier Vandeputte vond dat Izegem in navolging van veel steden mocht uitpakken met een stratenloop. Naast de loopwedstrijden kon iedere Izegemnaar ook deelnemen aan de wandeltocht (13 of 21 km). Ook dit sportgebeuren kaderde in de viering 900 jaar Izegem en was een afspraak met toenmalig burgemeester Werner Vens.

IVAC vierde zijn eerste lustrum met een heuse competitie onder zijn leden: Superstar IVAC. Op 4 en 5 april 1981 streden 18 heren en 20 dames voor de titel. Na tien sportproeven op het Izegemse sportcentrum kwamen Carlos Deroo en Ann Braem als winnaars op het podium.
Eén mei is sinds 1982 een vaste datum op de IVAC-kalender. Lucien Vanhaezebrouck en Noël Braem, twee IVAC-leden,

De boog kon niet altijd gespannen zijn: kerstfeest in 1981. Didier Vandeputte roept de tombolanummers af, geholpen door Stefaan Vankeirsbilck (Foto ATM)

Een IVAC-uitstap in maart 1984 (foto ATM)

gingen sinds 1979 op bedevaart naar Dadizele. Voor hun vierde tocht opperden ze het idee om de heenreis te voet af te leggen en de terugreis met de vrienden van IVAC lopend aan te vatten. De daad werd bij het woord gevoegd. Enkele jaren later werd er zelfs heen en terug gelopen. Nog ieder jaar op 1 mei om zeven uur in de morgen blaast men verzamelen aan de ingang van het Izegemse stadion.
In 1982 deed het wijkcomité 'Klein Harelbeke' voor de eerste maal een beroep op IVAC om tijdens zijn feesten een stratenloop op poten te zetten. De derde en laatste editie had plaats in 1984.
Geen pistemeeting, maar een zesurenloop stond op het programma van IVAC begin juli 1982. De Izegemse Vrije Sporters lokten met dit evenement 317 deelnemers naar de borstelstad. Op de piste legden ze samen 4 790 km af!
Op 21 augustus 1982 namen 8 IVAC'ers (waaronder twee dames) deel aan de eerste triatlon. Start en aankomst lagen in die tijd te Kachtem. IVAC was trouwens medeorganisator. Uit deze organisatie is later ITC (Izegemse Triatlonclub) ontstaan.

Voor de tweede editie van de 'Zes uren van Izegem' (juli 1983) schreven zich 357 deelnemers in, goed voor 5 175 km.
Hoogtepunt in 1983 was de tweedaagse busreis naar de internationale halve marathon Remich-Grevenmachen, 'Route du vin'. De deelnemers verbleven bij gastgezinnen in het Duitse Bollendorf. Iedereen genoot van de Duitse gastvrijheid. De prestaties op zondag tijdens de wedstrijd hebben er duidelijk onder geleden. Maar de spreekwoordelijke boog mag niet altijd gespannen staan!

Joggen was duidelijk populair in 1984. De kaap van 200 leden werd ruimschoots overschreden (219).
Ook de derde zesurenloop op 1 juli 1984 was een schot in de roos. Voor het eerst werd er aandacht besteed aan promotie voor een evenement en met succes! Met 454 deelnemers stonden er na zes uren lopen op de sintelbaan 6 330 km op de teller. IVAC had zijn doel (mensen aanzetten tot bewegen) meer dan bereikt.
Een week later, op 8 juli, werkte IVAC mee aan de organisatie van de stratenloop op de wijk Becelaershof. Zowel bij de heren (Freddy Desmet) als de dames (Ludwine Colpaert) ging IVAC met de bloemen lopen. Er namen 130 atleten deel.
Op 1 augustus 1984 verscheen het eerste nummer van het clubblad (*'t IVACertje*). Het tweemaandelijkse tijdschrift, voor en door de leden, geeft een overzicht en verslagen van de clubactiviteiten. Kersvers bestuurslid Johan Ghesquière was de eerste redacteur.
In 1984 organiseerde de sportraad voor het eerst een competitie onder zijn leden met als inzet de schaal van stad Izegem. Vier proeven kwamen hiervoor in aanmerking: de Izegemse zwemmarathon, de internationale wandeltocht en massaloop, Izegem fietst en de tweedaagse Wisselbeker van de Pallieters. Deze laatste proef werd later vervangen door 'Sportiefste Ploeg van Izegem' en is sinds enkele jaren omgevormd tot 'dag van de volks-en behendigheidsspelen'. Deze competitie vindt nu nog plaats onder de noemer 'Sportiefste vereniging van Izegem'. IVAC miste nog geen enkele editie. De eerste uitgave werd gewonnen door tennisclub 'de Schakel'. Samen met de Izegemse judoclub eindigde IVAC op de tweede plaats op één puntje van de leider!

Op zaterdag 27 april 1985 haalde IVAC de beste Belgische langeafstandsloper uit die tijd naar Izegem. Fred Vandervennet gaf in de bovenzaal van het zwembad een spreekbeurt over loopschoenen.
Op 1 april 1985 ging het tiende levensjaar van de club van start. Het bestuur wou daar iets speciaal van maken. De 'Zes uren van Izegem' werden vervangen door de '24 uren van Izegem'. Op zaterdag 6 juli werd de start gegeven en op zondag 7 juli klonk het eindschot. De weerklank in de media was enorm. Bladzijden vol lof over deze organisatie. Zelfs de lokale vrije zenders 'Radio 2000' en 'Ufo-Columbia' hielden wat zendtijd vrij. Zeven deelnemers slaagden er zelfs in om 24 uren aan een stuk te joggen. Het bestuur was totaal verrast en moest in allerijl op zoek naar beloningen voor deze zeven moedige atleten. Na afloop waren enkele zaken duidelijk geworden. Improviseren kon niet meer in de toekomst, dergelijke organisatie vroeg meer technische aanpassingen en ook de medische verzorging van de deelnemers moest uitgebreid worden. Er zou ook, naast de jogging, een wedstrijd in het leven geroepen worden voor getrainde ultralopers. Meer over deze organisatie, die 12 jaar lang het visitekaartje was van IVAC, vindt u verder in dit artikel terug.
1985 werd afgesloten met het tiende kerstfeest. En graag geef ik nog even mee dat het bestuur erin geslaagd was om tien jaar na elkaar zijn leden gratis uit te nodigen op het feestmaal.

In 1986 telde IVAC 270 leden in zijn rangen, tot nu nog steeds een record qua ledenaantal.
Het bestuur kende enkele verschuivingen in januari. Jacques Laveyne volgde Hans Ampoorter op als penningmeester en Stefaan Vankeirsbilck nam de taak van secretaris Maurits Debels over. Eddy Stragier vervoegde het bestuur als nieuwkomer.
Tijdens de koude wintermaanden werd de conditie van de leden op peil gehouden door een sportuurtje in de Kachtemse Sporthal onder leiding van Filip Baele.
Om voldoende financiële middelen te verzamelen voor de nakende '24 uren van Izegem' organiseerde IVAC in samenwerking met Willem De Zwijger van radio Ufo/

Columbia een batjescafé in de Kruisstraat.
Op 7 september 1986 vond de eerste editie plaats van 'Dwars door Izegem', een duurloop van 30 km. Start en aankomst werden gegeven in de buurt van de Kachtemse sporthal, waar na afloop een spaghettimaaltijd werd opgediend aan de 39 deelnemers. Deze wedstrijd was bedoeld als voorbereiding op een marathon. De eerste 22 kilometers werden in groep afgelegd aan maximaal 12 km per uur. Het laatste gedeelte van de duurloop kregen de atleten de vrijheid om rapper of trager te lopen. Deze formule werd tot op vandaag behouden. In 2006 vond de 21ste uitgave plaats. Grote bezieler van dit evenement was IVAC-bestuurslid Johan Ghesquière.

De laureaten van 'de 24 uren van Izegem 1989': winnares Angela Mertens, winnaar James Zarei, Kurt Grymonprez (eerste Izegemnaar) en Christiaan Verhelle (eerste West-Vlaming) met links bestuurslid Johan Ghesquière (foto in privébezit)

In 1987 organiseerden twee IVAC'ers op wijk 'De Mol' een stratenloop in het kader van de wijkfeesten. Jacques Grijspeert en Patrick Vandevoorde zouden 11 jaar lang de grote bezielers zijn van de 'Mollenloop'. Daarbij konden ze altijd rekenen op de actieve steun van hun club IVAC.
Op 8 mei 1987 werd IVAC bij akte een vereniging zonder winstoogmerk, overeenkomstig de wet van 27 juni 1921. Deze oprichting werd kenbaar gemaakt in het Belgische Staatsblad op 23 juli 1987.

De jaren negentig

De IVAC-werking steunt op vrijwilligerswerk, vooral van zijn eigen leden. Het bestuur vond het in 1990 tijd om een criterium in het leven te roepen, waarbij zowel deelnemers als vrijwilligers worden beloond met punten bij iedere clubactiviteit. Met dit initiatief ging het bestuur op zoek naar zijn meest verdienstelijke leden. In 1990 werd dit kenbaar gemaakt tijdens de algemene ledenvergadering. Wie voldoende punten bijeensprokkelt, wordt op het einde van het jaar beloond met een prachtige prijs. Willy Seynhaeve werd de eerste laureaat bij de heren en Noëlla Vandaele won het pleit bij de dames. Willy trad na zijn overwinning toe tot het bestuur. Ook latere winnaars volgden zijn voorbeeld: Koenraad Vandommele (superivacer 1991) en Kurt Grymonprez (superivacer 1993).

Op 13 oktober 1991 liep Tillo Buyse als IVAC'er zijn 25ste marathon in het Griekse Athene.

Op 14 maart 1993 organiseerde voorzitter Didier Vandeputte een daguitstap naar het Kluisbos. Na een deugddoende jogging of wandeling konden de deelnemers bij een heerlijke maaltijd nagenieten in 'Aux Acacias'.

In september 1994 probeerde IVAC opnieuw zijn jeugdwerking op te starten. Maar de concurrentie met MACI was te groot. Eind november werd dit initiatief opgedoekt en de weinige jonge atleten die erop afkwamen werden naar MACI doorverwezen. IVAC is in de loop der jaren uitgegroeid tot een club van volwassen recreanten en marathonlopers, die vooral actief zijn in het circuit van stratenlopen. MACI legt zich vooral toe op de atletiekpiste en het veldlopen, waar de jeugd zeer goed aan zijn trekken komt.

In 1996 vierde IVAC zijn 20ste verjaardag. Dit jubileum spoorde het bestuur aan om uit te pakken met enkele nieuwe initiatieven.
Tijdens de winter zijn er weinig stratenlopen en dit zette het IVAC-bestuur ertoe aan om conditietesten te organiseren voor zijn leden op de atletiekpiste. Op 27 januari 1996 namen 18 IVAC'ers de start van de eerste Coopertest. Dit initiatief wordt zeer gesmaakt door de eigen leden, maar ook door leden van andere clubs uit de regio. Jaarlijks zijn er vijf tot zes proeven (Coopertest, 5 000 meter, 10 000 meter (2x) en de uurloop (2x).
Eén van de hoogtepunten van '20 jaar IVAC', was ongetwijfeld het Open Belgisch Kampioenschap Ultraloop op de 12de en laatste editie van de '24 uren van Izegem'. Alfons Vekemans won voor de derde keer op rij en zorgde voor de kers op de taart met een nieuw Belgisch record: 240,777 km.
Op het jaarlijkse IVAC-kerstfeest van 21 december werd het jubileumjaar afgesloten met een optreden van cabaretier Karel Declercq in zaal Mandeldaele te Emelgem. Voorzitter Didier Vandeputte kreeg de provinciale bronzen medaille voor zijn twintig bestuursjaren.

De vernieuwde atletiekpiste in Izegem werd plechtig geopend op zaterdag 4 april 1997. De beide Izegemse atletiekclubs en voetbalclub KFC Izegem waren de verenigingen die actief betrokken waren bij deze hulde. De openingsceremonie werd door MACI verzorgd en IVAC organiseerde een Coopertest op de kunststofpiste met deelnemers uit de drie genoemde verenigingen. Filip Vandamme van MACI won de proef door 3 844 meter af te leggen in twaalf minuten.
Het orgelpunt in 1997 was ongetwijfeld de eerste editie van 'de Izegemse Kastelenloop' als opvolger van de '24 uren van Izegem'. De recreatieve gezinsjogging bleef bewaard in een kortere versie. De ultraloop werd vervangen door een halve marathon. Filip Vanhaecke won de eerste editie.

Ter gelegenheid van VTM-levenslijn nam IVAC in 1998 voor de tweede keer deel aan het tornooi 'levend tafelvoetbalspel'. Bij hun eerste deelname werden de Izegemse Vrije Sporters al in de eerste ronde uitgeschakeld door de 'Lindetrekkers', de Izegemse touwtrekkersclub, maar in 1998 schopten ze het veel verder. Als enige niet-voetballende vereniging slaagden ze erin de halve finales te halen. Ze verloren met 4-2 cijfers van de latere winnaar, MVC Chantilly.

IVAC in de 21ste eeuw

IVAC vierde eind 2001 zijn zilveren jubileum in zaal Iso tijdens het jaarlijkse kerstfeest. 's Middags schoven de leden aan voor een heerlijke warme maaltijd. Aansluitend was er een gevarieerd programma met videobeelden uit de oude doos, tombola, kerstboompluk en muzikale opluistering door erevoorzitter Freddy Parmentier aan het orgel. In de namiddag stond er op het programma een initiatie handboogschieten, geleid door de 'Koninklijke Gilde Willem Tell. In de vooravond was er een receptie met vele genodigden. De avond werd besloten met een kaastafel en een optreden van 'de Zonnevrienden' uit Ingelmunster.

Dat IVAC trots is op zijn stad, bewijzen de culturele uitstappen van de vereniging. In 2003 leidde gids Lieve Vandenbussche, tevens lid van IVAC, de leden rond in het nationale borstelmuseum. Een jaar later maakte de vereniging een leerrijke historische stadswandeling onder leiding van de ervaren gids Bart Blomme.

In 2004 slaagde IVAC er voor het eerst in om de titel 'Sportiefste vereniging van Izegem' binnen te rijven. Na 21 jaar deelname en vele podiumplaatsen werd de club beloond voor zijn trouwe deelname aan deze Izegemse interclubcompetitie. Een jaar later, in 2005, verdedigde de club zijn titel tot het bittere einde en werd nipt verslagen door Doggycenter 'De Natte Neus'.

In het werkjaar 2005 werd IVAC door het feestcomiteit 'de Bosmolens' en door Stad Izegem aangesproken om te helpen bij de organisatie van twee nieuwe Izegemse stratenlopen. Op 22 juli 2005 verzorgde de club inschrijvingen, aankomst en uitslagen van de eerste Stratenloop Bosmolens. Op 16 december was dezelfde ploeg aanwezig ter gelegenheid van de eerste Pekkerscorrida op en rond de kerstmarkt, die op de Melkmarkt plaatsvond. Beide organisaties kenden een vervolg in 2006.
Op 3 september 2005 vond in Kachtem de 20ste editie plaats van de duurloop 'Dwars door Izegem', beter gekend bij de atleten als 'de 30 km van Izegem'.

Op 1 juli 2006 organiseerde IVAC al zijn 10de editie van de 'Izegemse Kastelenloop'. Eric Feys uit Sint-Eloois-Winkel werd speciaal gehuldigd, omdat hij als enige atleet alle edities van de halve marathon tot een goed einde wist te brengen.

Op zondag 22 oktober 2006 slaagde IVAC er voor de tweede maal in om 'sportiefste vereniging van Izegem' te worden. Een kroon op '30 jaar IVAC'.

'24 uren van Izegem'

Sinds 1977 staat bij IVAC het eerste weekend van juli altijd in het teken van een eigen sportevenement. Van 1977 tot 1981 waren dat de pistemeetings voor de recreatieve sportbeoefenaars.
In 1982 pakte IVAC uit met een eerste recreatieve ultraloop: de zes uren van Izegem. Van negen uur in de morgen tot drie uur in de namiddag kregen de deelnemers de kans te bewegen op de Izegemse atletiekpiste. Maar liefst 317 atleten trokken naar Izegem. Dit initiatief werd herhaald in 1983 (357 deelnemers) en 1984 (454 deelnemers).

In 1985, het tiende IVAC-werkjaar, poetste het bestuur al zijn activiteiten wat op. Van de '6 uren' maakte IVAC zelfs de '24 uren'. Aanvankelijk was dit bedoeld als ludieke actie, want wie zou er nu 's nachts komen lopen of wandelen? Bij de start werd het bestuur verrast door zeven deelnemers die meedeelden dat ze de intentie hadden om 24 uren op de atletiekpiste te blijven. De organisatie was duidelijk verrast en meteen werd ze met enkele hiaten geconfronteerd: te weinig medische hulp en technische uitrusting, geen bevoorrading en ook geen wedstrijdreglement. Toch verliep alles, de omstandigheden in acht genomen, opperbest. Herman Vanderbeke uit Tielt won de ultraloop met 181,6 km. Deelnemers (428) en toeschouwers waren zo enthousiast over het nieuwe initiatief, dat een volgende uitgave niet kon uitblijven.

Enkele deelnemers aan de '6 uren van Izegem' in 1983 (foto ATM)

Voor de tweede uitgave werden alle leemtes zo goed als mogelijk opgevuld. Negen ultralopers daagden op en voor het eerst slaagde een deelnemer er in om meer dan 200 km af te leggen, de internationale grens in de ultraloopwereld. Patrick Colle (Tielt) won met 209,65 km, meteen de vierde beste Belgische prestatie van 1986. De ultralopers liepen in de buitenste baan en de recreanten konden gebruik maken van de overige banen. Een lint scheidde de beide groepen van elkaar, zodat 'hazen' niet mogelijk was. Topsport samenbrengen met volkssport is een visie, die voor beider beoefenaars heilzaam kan zijn. Voor de jogger is het boeiend en leerrijk om te zien dat toppers ook kunnen afzien. Anderzijds heeft de ultraloper een klankbord nodig, dat hem uit zijn isolement haalt, waarin hij door de traditionele atletiekmiddens vaak gehouden wordt.
De ultralopers werden na afloop gehuldigd in zaal Iso met enkele prachtige naturaprijzen. Ook de joggers werden niet vergeten. Aansluitend konden zij deelnemen aan een reuzentombola. Traditioneel waren de vier fietsen als hoofdprijzen.

Jos Cleemput, toen voorzitter van de Vlaamse Wandel en Jogging Liga (VWJL, nu AKTIVIA), zorgde voor internationale erkenning voor 'de 24 uren van Izegem'. Zelf organiseerde hij in Haren, maar wegens financiële redenen gaf hij forfait. Hij wierp zich vanaf dan op als propagandist voor de schoenenstad, die toen als enige 24-uren-race op een atletiekpiste overbleef in ons land. Aan de start van de derde (bloedhete) editie in 1987 verschenen er drie buitenlanders: de Duitser Hanz Porz, de Nederlanders Hans Kuypers en Henk Noor. Porz vestigde een nieuw West-Duits record met 225 km. De Belgische Angela Mertens (echtgenote van Jos Cleemput) keerde huiswaarts met een nieuw drievoudig Belgische record: 214,797 km in 24 uren, Belgisch record 100 mijl en Belgisch record 200 km. Lendeledenaar Christiaan Verhelle werd met 188,491 km kampioen van West-Vlaanderen.

Niettegenstaande het slechte weer vielen toch veel records te noteren in 1988. Porz won andermaal en vestigde een nieuw wedstrijdrecord: 228,823 km. De Turk Meric Sukru bedankte de aanwezigheid van de Turkse pers en televisieploeg met een nationaal record voor zijn thuisland: 205,505 km. Angela Mertens pakte uit met een nieuw wereldrecord bij de dames: 226,237 km. De IAU (International Association of Ultrarunners) stond zeer sceptisch tegenover deze prestatie. Maar IVAC had twee sterke troeven in handen: de piste werd voor de start opgemeten door een officiële landmeter (de heer Paul Demyttenaere) en IVAC had een eigen ingenieursteam dat een vernuftig computerprogramma ontwierp om de ronden beter en correcter bij te houden. Het wereldrecord werd pas in 1989 officieel erkend.

Laurent Deweer (zaakvoerder Deweer BVBA) en Eddy Stragier (bestuurslid IVAC), twee ingenieurs, hadden alle nationale en internationale organisaties in de wereld van de ultraloop perplex doen staan met hun informaticasysteem,

dat als een wereldprimeur werd beschouwd. In de rug gesteund door Siemens (leverancier van Programmable Logical Controllers) en Promatic (dealer voor Vlaanderen) gingen beiden aan het werk om een programma te maken, waarbij de verrichtingen van de ultralopers permanent konden worden geregistreerd. De hardware werd door beide genoemde firma's ter beschikking gesteld. Het resultaat van deze knowhow bleek na afloop van een verbluffend hoge kwaliteit te zijn. De deelnemers moesten wel bij iedere doorkomst hun hand laten passeren voorbij een elektronisch oog, dat per atleet opgesteld werd aan zijn startplaats. Dit laatste resulteerde in een gegevensbank over de wedstrijd, die ten goede kwam van de deelnemers, de begeleiders en de toeschouwers. Om het uur werd er een tussenstand opgemaakt en wist men perfect hoe de wedstrijd verliep. Ook per atleet was er een individuele prestatietabel beschikbaar. Iedere rondetijd stond op die tabel vermeld, als mede de snelheid en de bereikte totale afstand. Beide vorsers deden deze opdracht volkomen vrijwillig en zonder financiële vergoeding, wat door de organisatie erg geapprecieerd werd.
Toch werd alles ook nog eens manueel bijgehouden, zodat men op het einde een duidelijke controle had over de betrouwbaarheid van het systeem.

Een minder prettig neveneffect van al dat succes was het knokken om een plaatsje te bekomen bij de twintig uitverkorenen, want meer deelnemers liet IVAC niet toe voor de ultraloop. Bij die twintig reserveerde de organisatie altijd enkele plaatsen voor lokale deelnemers, die soms tot de verbeelding sprekende prestaties wisten neer te zetten. Motivatie is dikwijls belangrijker dan een grote naam.

De Iranese Londenaar James Zarei verpulverde in 1989 het wedstrijdrecord van Porz en bracht het op 254,819 km. De wereldbestprestatie in dit jaar zou later nooit meer verbroken worden in Izegem. Zarei won later op het jaar nog de internationale klassieker 'de Vredeskoers Nagasaki-Hiroshima'. Zijn reactie na afloop was zeer duidelijk: 'Izegem is the best 24 hours contest in the whole world'.

Koude en regen beheersten de editie van 1990, maar met zes verschillende nationaliteiten (Belg, Duitser, Iranees, Fin, Schot en Nederlander) aan de start kon het van bij de aanvang niet meer stuk. De buitenlanders gokten en verloren. De Belg William Verdonck, die lange tijd dweepte met een nationaal record, strandde op 222,209 km en kreeg de lauwerkrans van de overwinnaar. Opmerkelijk, maar niet verrassend, was ook de financiële steun die de Europese Commissie in 1990 schonk aan de organisatie.

Atleten uit het Oostblok deden hun intrede in 1991. De Oekraïner Vladimir Konoplev (winnaar) en twee Tsjechische ultralopers verschenen aan de start. Ondanks de wolkbreuken, de donder en de ondergelopen piste slaagde Christiaan Verhelle erin om tweede te worden. Izegemse judoka Ulla Werbrouck kreeg de eer om het startschot te geven.
Ook twee Belgische atletiektoppers op de 100 km kwamen een kijkje nemen tijdens deze zevende uitgave. Jean-Paul Praet en Diana Blieck waren zeer onder de indruk. Diana besloot zelfs die dag om zich ook eens aan de '24 uren van Izegem' te wagen. En ze hield haar woord.

Veel belangstelling, schitterende prestaties en mooi weer kenmerkten de '24 uren van Izegem 1992'. Winnaar Valery Goubar (Rus) eindigde met zijn 246,070 km dicht bij het wedstrijdrecord van Zarei. Dirk Ballon werd tweede op een zucht van het Belgische record. Dit keer mocht André Bourgeois (toen minister) het startschot geven.

Bij de vorige edities was er steeds een beperkte animatie voor deelnemers en publiek. Een heuse proloog in de vorm van een ludieke beroepenrace was een vast onderdeel op deze organisatie. In 1993 stond de jeugd centraal en er werd voor het eerst een groots animatieprogramma in elkaar gebokst. Tot in de late uren speelde onder andere de Izegemse band 'the Travellin' Combis' de pannen van het dak. Deze nieuwe aanpak lokte een paar duizend toeschouwers naar het Izegemse stadion, de bar werd plat gelopen.
Alfons Vekemans won voor het eerst te Izegem. Goubar en Rik Tyskens vervolledigden het podium. Ook de recreanten lieten een record optekenen: ongeveer 12 000 kilometer legden ze samen af tijdens die 24 uren. Sommigen sloegen zelf hun tentje op naast de piste om ook 's nachts af en toe enkele rondjes af te haspelen. De ultralopers inbegrepen, namen er 541 atleten deel aan deze 8ste uitgave.

Na de jeugd stonden de senioren centraal bij IVAC. Zij kregen voor hun prestaties meer tombolaloten dan voorheen. Een uitgebreid sport- en muziekprogramma lokte opnieuw de massa naar de atletiekpiste. Dit werkte blijkbaar ook stimulerend bij de ultralopers, want met zijn zessen haalden ze de internationale 200 km-grens. Vier Izegemnaren namen zelfs de start van de ultraloop.

Veel deelnemers, veel toeschouwers betekenen helaas ook een pak extra werk. De tiende uitgave was een harde noot om te kraken voor de organisatie en eind november 1994 kwam de trieste mededeling dat er geen elfde editie meer inzat. De groep vaste medewerkers was te klein geworden voor deze grootse organisatie. De kleine bar onder de voetbaltribune volstond al jaren niet meer om de massa te voorzien van een verfrissing, dus zou er een grote tent moeten worden geplaatst op het voetbalveld. En

voorzitter Didier Vandeputte kon de algemene leiding van deze organisatie niet meer combineren met zijn werk.

Maar die mededeling schudde enkele mensen wakker en spontaan boden ze zich aan als vrijwilliger voor een elfde '24 uren van Izegem'. In januari 1995 kon voorzitter Didier met vreugde aan de pers melden dat IVAC op zijn elan zou verder gaan. De bar verhuisde naar het voetbalveld en de optredens gingen door op een podiumwagen. Secretaris Stefaan Vankeirsbilck had de eindverantwoordelijkheid en de contacten met de ultralopers overgenomen van voorzitter Didier Vandeputte. De editie 1995 maakte ook deel uit van de prestigieuze Ultracup, een regelmatigheidscriterium voor ultralopers.

Nu de meeting van Izegem, na het forfait van Torhout, met zekerheid de enige 24 uren in ons land was, besloot het IVAC-bestuur om van zijn organisatie het Open Belgische Kampioenschap van 1996 te maken. En dat stimuleerde blijkbaar de ultralopers, want winnaar Alfons Vekemans sloot zondagnamiddag om 16 uur af met een nieuw Belgisch record op de piste: 240,777 km. Het vorige record stond op naam van Gilbert Gevaert, die zevende werd in dit open kampioenschap. Daarmee hield Vekemans favoriet Lucien Taelman ver achter zich. Taelman was te snel van start gegaan. Vekemans kon de Oostrozebekenaar aanvankelijk moeilijk volgen, maar hij hield voldoende energie over om de droom van de organisatoren te verwezenlijken: een nieuw Belgisch record. De Torhoutse Diana Blieck, echtgenote van Gevaert, werd Belgisch kampioene met 172.729 km. Daar zaal Iso in 1996 gerenoveerd werd, vonden de hulde van de ultralopers en de tombola voor een vierhonderdtal recreanten plaats in het tentendorp (veertien partytenten werden tegen elkaar opgesteld door de firma Vannieuwenhuyse en de IVAC-ploeg), dat 24 uren dienst deed als bar. Die dag was ongetwijfeld één van de hoogtepunten ter gelegenheid van twintig jaar IVAC.

Ondanks dit nieuwe succes kwam eind 1996 opnieuw de mededeling dat IVAC een definitief punt zette achter de '24 uren'. In 1997 zou er een nieuwe atletiekpiste komen en het IVAC -bestuur besefte maar al te goed dat dergelijke organisatie schadelijk is voor deze dure infrastructuur. Daar het succes verder groeide, moest ook de werkgroep aangroeien en hierover rezen meerdere vraagtekens. Het bestuur bleef echter niet bij de pakken zitten en deelde meteen mee dat het in 1997 zou uitpakken met een halve marathon voor wedstrijdlopers en een jogging voor recreanten: de Izegemse Kastelenloop.

Izegemse Kastelenloop

Op 12 juli 1997 organiseerde IVAC zijn eerste 'Izegemse Kastelenloop'. Met kasteel Wallemote als uitvalsbasis en kasteel Wolvenhof langs het parcours, was het niet lang zoeken naar een naam voor het nieuwe sportevenement van de Izegemse Vrije Sporters.
De combinatie recreatieve loper en wedstrijdloper bleef bestaan, maar beide luiken vonden niet meer op hetzelfde tijdstip plaats.

De recreatieve jogging startte om 14 uur. Iedereen kon tot 16.30 u. vrij starten en stoppen. In die tijdsspanne kon men rondjes van ongeveer 500 meter afleggen in het prachtige domein Wallemote. De tombola met prachtige prijzen, waaronder de legendarisch geworden vier fietsen, bleef bestaan. Voor de joggers was er dus weinig veranderd in vergelijking met de succesformule van de '24 uren'. Vanaf 1999 kreeg de jogging een eigen naam: de recreatieve Nerdon-gezinsjogging. Edgard Dewulf, zaakvoerder van zeepziederij Nerdon nv was de grote bezieler en sponsor van deze jogging.

Om 17.30 u. werd aan café de Klare Gracht de start gegeven voor de halve marathon, een stratenloop over 21,1 km. IVAC pakte uit met een ongezien mooie prijzentafel en dat trok zeer goede atleten aan, ook van buiten onze

1. Kurt Grymonprez: 7 deelnames en 166,212 km (1989)
2. Rudy Cottignies: 7 deelnames en 151,164 km (1991)
3. Johan Ghesquière: 1 deelname en opgave na 144,126 km (1994)
4. Jozef Muylle: 2 deelnames en 139.235 km (1988)
5. Jean-Pierre Declercq: 3 deelnames en 128,381 km (1994)
6. Marnix Dujardin: 1 deelname en 127.935 km (1992)
7. André Dejonghe: 1 deelname en 118 km (1987)
8. Chris Gerne: 1 deelname en 97.247 km (1992)
9. Filip Decru: 1 deelname en opgave na 113,970 km (1993)

De Izegemse ultralopers tijdens de '24 uren van Izegem'

1985	Herman Vanderbeke	Tielt	181,600 km
1986	Patrick Colle	Tielt	201,650 km
1987	Hans Porz	Meckenheim (D)	225,000 km
1988	Hans Porz	Meckenheim (D)	228,823 km
1989	James Zarei	London (nat. Iranees)	254,819 km
1990	William Verdonck	Beveren-Waas	222,209 km
1991	Vladimir Konoplev	Sokalj (Oek)	218,446 km
1992	Valery Goubar	Jaroslav (Rus)	246,070 km
1993	Alfons Vekemans	Putte	226,219 km
1994	Rik Tyskens	Heusden-Zolder	218,805 km
1995	Alfons Vekemans	Putte	226,341 km
1996	Alfons Vekemans	Putte	240,777 km

De winnaars van de '24 uren van Izegem'

eigen provincie. Filip Vanhaecke (Flac) werd primus bij de heren en Siska Maton won het pleit bij de dames, twee voormalige Belgische kampioenen op de marathon.

Intussen krijgt de Izegemse Kastelenloop, naast de steun van de Izegemse sportraad, ook steun van de Provincie West-Vlaanderen. Een erkenning, die het IVAC-bestuur ieder jaar opnieuw motiveert om er een jaartje bij te doen.

De tiende uitgave vond plaats op 1 juli 2006. Aan de formule en het parcours is er nog steeds niets gewijzigd. De 11de editie ging door op zaterdag 30 juni 2007.

Enkele recordcijfers:

- in 1998 namen 227 atleten deel aan de jogging
- in 2003 namen 210 atleten deel aan de halve marathon
- Bernadette Jansseune won de halve marathon driemaal bij de dames
- Francies Vansteenbrugge won de halve marathon viermaal bij de heren
- Parcoursrecord heren: Francies Vansteenbrugge, 1u 07'48" (1998)
- Parcoursrecord dames: Linda Milo, 1u 16' 56" (1998)

IVAC-marathonlijst

Op 3 februari 1979 liep Marcel Declercq de marathon van Apeldoorn (Nl) in 3u 27' 35". Daarmee was hij de eerste IVAC'er die zich aan deze Olympische afstand waagde.

James Zarei	Iran	254,819 km	1989
Valery Goubar	Rusland	246,819 km	1992
Alfons Vekemans	België	240,777 km	1996
Dirk Ballon	België	232,771 km	1992
Hans Porz	Duitsland	228,823 km	1988
Angela Mertens	België	226,237 km	1988
Alfons Vekemans	België	226,219 km	1993
Hans Porz	Duitsland	225,000 km	1987
William Verdonck	België	222,209 km	1990
Valery Goubar	Rusland	219,044 km	1993

Al 44 keer werd meer dan 200 km afgelegd tijdens de '24 uren van Izegem'. Dit is de top tien

Twee weken later werden alle leden uitgenodigd naar de eerste marathonhulde in de bovenzaal van het stedelijke zwembad. Ieder jaar opnieuw worden de marathonlopers van IVAC gehuldigd tijdens de algemene ledenvergadering. Als zij hun allereerste marathon lopen onder de IVAC-vlag krijgen zij een mooie trofee als blijvende herinnering.

Diana Dewitte was de eerste dame die een marathon voor IVAC liep. Op 3 juni 1994 zorgde zij voor de primeur in het Waalse Hoei. Voorzitter Didier Vandeputte stond haar met bloemen op te wachten aan de aankomst.

1997	Filip Vanhaecke	Siska Maton
1998	Francies Vansteenbrugge	Linda Milo
1999	Francies Vansteenbrugge	Catharina Segers
2000	Gino Deleu	Bernadette Jansseune
2001	Guy Deblander	Bernadette Jansseune
2002	Guy Deblander	Bernadette Jansseune
2003	Ion Damian	Hilde Vanhessche
2004	Francies Vansteenbrugge	Anita Delvael
2005	Bart De Bergé	Sylvie Verthé
2006	Francies Vansteenbrugge	Patricia Delvael
2007	Stijn Vandevelde	Anita Delvael

De winnaars van de 'Kastelenloop'

De snelste marathonloper bij IVAC is nog steeds Lendeledenaar Ronny Debersaques. Hij liep zijn vierde marathon in Tielt op 9 oktober 1982 in een tijd van 2u 35' 54". Bij de dames staat het clubrecord op naam van Andrea Vandenberghe (3u 34' 14"). Zij realiseerde dit op 3 juli 2005 tijdens de Guldensporenmarathon. In totaal werden er 590 marathons (tot en met 2006) gelopen door 112 IVAC'ers, waaronder 5 dames.

De Guldensporenmarathon (Kortrijk-Brugge) komt het meest voor op de lijst: 162 prestaties. Op de marathonlijst stonden eind 2006 al 56 verschillende wedstrijden door één of meer IVAC'ers betwist. De populairste buitenlandse bestemming is nog steeds Parijs met 25 deelnames. Opmerkelijke bestemmingen zijn de marathons van New York (USA), Omsk (Siberië), Venetië (Italië) en Istanbul (Turkije).

IVAC'er Johan Provoost heeft het record op zijn naam van het grootste aantal marathons gelopen in één jaar. Hij werkte zeven marathons af in 2003, goed voor ongeveer 295,4 km. Tillo Buyse is nog steeds recordhouder bij IVAC met 41 marathons.

15 oktober 1978: 1. Internationaler Nürburgring- Lauf, Duitsland
3 februari 1979: Midwintermarathon Apeldoorn, Nederland
14 oktober 1979: Parijs-Versailles, Frankrijk
26 oktober 1980: Parijs-Versailles, Frankrijk
12 april 1981: Internationale 15 km-loop Geleen, Nederland
31 oktober 1982: Parijs-Versailles, Frankrijk
24 september 1983: Route du Vin, Groothertogdom Luxemburg (tweedaagse reis)
13 oktober 1985: Nürburgring- Lauf, Duitsland (tweedaagse reis)
26 oktober 1986: Grote Prijs Robert Schumann (14 km), Groothertogdom Luxemburg
11 oktober 1987: Dam tot Dam-loop, Amsterdam-Zaandam, Nederland
6 november 1988: The Hague Ten Miles, Den Haag, Nederland
15 oktober 1989: 20 km van Parijs, Frankrijk
13 oktober 1991: 20 km van Parijs, Frankrijk
6,7 en 8 november 1993: driedaagse verbroederingsreis naar partnerstad Bad Zwischenahn, Duitsland
22 oktober 1995: Marathon van Reims, Frankrijk
25 oktober 1997: Marathon van Etten-Leur, Nederland
18 oktober 1998: 20 km van Parijs, Frankrijk
29 september 2002: Parijs-Versailles, Frankrijk
11 tot 13 mei 2007: driedaagse verbroederingsreis naar Bad Zwischenahn, Duitsland

Internationale busreizen van IVAC i.s.m. Mandel Car

Huidig bestuur

Stichter-voorzitter: Didier Vandeputte
Erevoorzitter, clubkinesitherapeut: Freddy Parmentier
Secretaris: Koenraad Vandommele
Penningmeester: Ronny Verstraete
Vertegenwoordiger sportraad: Stefaan Vankeirsbilck
Materiaalmeester: Johan Ghesquière
IT-verantwoordelijke en webmaster: Martin Loridon
Overige bestuursleden: Katelijn Cauwelier, Andrea Vandenberghe en Andy Gerne.

Oud-bestuursleden

Michel Carbon (†), Jacques Laveyne, Hans Ampoorter, Kurt Grymonprez, Eric Hochepied, Maurits Debels, Martine Bekaert, Eddy Stragier, Eric Schelpe, Christ Hutsebaut, Luc Allosserie, Willy Seynhaeve.

Ledenbestand IVAC

IVAC telt sinds 1980 tussen de 125 en 150 leden. Van 1982 tot 1986 was er een forse stijging in het aantal leden. De organisatie van de '6 uren' en later de '24 uren' was voor velen de aanleiding om aan te sluiten bij IVAC. In 1986 ondertekenden 270 atleten een ledenkaart. Hoe groter de groep, hoe meer talent, bijgevolg maakten enkele leden de overstap naar de Belgische Atletiekbond (VAL). Ook met de komst van ITC (Izegemse Triathlon Club) zag IVAC een groep leden vertrekken. In 2006 telde IVAC 150 leden.

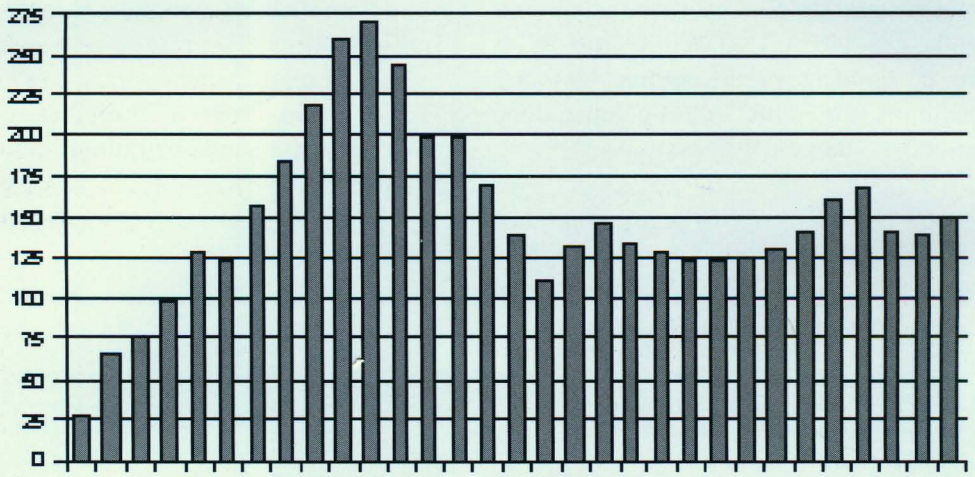

Evolutie ledenbestand IVAC 1976 -2006

Bronnen

jaarverslagen IVAC 1979-1983
clubblad 't Ivacertje 1984-2006
marathonlijst IVAC
archief Ten Mandere
de heer Francky Bettens, archivaris Vrije Sporters
archief IVAC vzw
persoonlijk archief voorzitter Didier Vandeputte

DE IZEGEMSE STADSSECRETARISSEN EN -ONTVANGERS[1]

Jean-Marie Lermyte

De stadssecretarissen

We starten de rij met ***Joannes Gernay*** die in Kortrijk was geboren, maar zich in 1817 in Izegem vestigde. Hij woonde in de Nieuwstraat 35. Hij trouwde met Maria Coucke en was griffier van het vredegerecht en stadssecretaris.

Op 11 november 1830, dat was de eerste verkiezing na de Belgische Revolutie, werd hij opgevolgd door ***Pierre Gellynck***, die in 1837 ontslag nam wegens ziekte. Hij overleed ongehuwd op 28 februari 1837 in zijn woning in de Marktstraat en was 42 jaar oud. Hij was in Izegem geboren als zoon van Josephus en Rosalia Bossuyt.

Joseph Mestdagh, gemeentesecretaris in Oostrozebeke, volgde hem op[2]. Hij was als zoon van Joseph en Theresia Deneve in Aarsele geboren en had een broer die daar onderwijzer was. Izegem als stad en bovendien een gemeente van meer dan 5000 inwoners was niet aan de supervisie van de arrondissementscommissaris onderworpen. Toch kunnen we vermoeden dat die een rol heeft gespeeld. Een schoonbroer van Joseph Mestdagh was namelijk Constant Vandenberghe, arrondissementscommissaris van Tielt-Roeselare. Mestdagh woonde in de Gentstraat 50. Hij trouwde met Catharina Vandenberghe die winkel hield in de Gentstraat. Mestdagh overleed in zijn woonhuis op 19 januari 1852 en was 43 jaar.[3] Anderhalve maand na zijn dood keerde de weduwe naar Aarsele terug.

De nieuwe stadssecretaris was ***Amandus Remigus Ooghe***.[4] Hij werd als zoon van Joseph Benedictus en Juliana Tarcilla Vanbalberghe in Izegem geboren op 20 februari 1824. Hij woonde samen met zijn vier zusters in de Nieuwstraat 13. Hij was koopman in bouwstoffen, maar volgens de overlijdensakte lijnwaadfabrikant. Hij bleef ongehuwd en stierf in zijn geboortestad op 22 februari 1875 ten gevolge van pokziekte. Hij ondertekende de notulen van de gemeenteraad tot 19 december 1874.

Aloys Leopold Werbrouck volgde hem op. Op 13 februari 1875 werd hij ad interim benoemd, want *De Heer voorzitter geeft te kennen dat de Heer Ooghe, stedelyke sekretaris uit hoofde van ziekte, zich in de onmogelykheid bevindt zyne fonctien voor den oogenblik waartenemen, dat zyne onpasselykheid naar alle waarschynelykheid wel eenige dagen en misschien eenige weken zou kunnen duren.* Op 6 maart werd dat *by geheimen scutin en met eenparigheid van stemmen* een definitieve benoeming. Werbrouck was in Izegem geboren op 26 november 1832 als zoon van Maria Theresia Van Biervliet en Petrus Franciscus die hoedenfabrikant en koopman was. In oktober 1847 werd hij bediende in de burgerstand. Vanaf december 1859 was hij gemeentesecretaris van Kachtem en van Emelgem. Hij was dus een fusiesecretaris avant la lettre. Van Emelgem bleef hij dat tot februari 1888 en van Kachtem tot december 1893. Bij Koninklijk Besluit van 30 juli 1898 werd hij ridder in de Leopoldsorde. Het gemeentebestuur bood hem daarom op 23 augustus 1898 een banket aan. Op 10 mei 1899 gaf Aloys Werbrouck zijn ontslag. Een week later aanvaardde de gemeenteraad het. Hij mocht de titel van eresecretaris dragen. Hij overleed op 1 juni 1900 in zijn woning aan de Grote Markt nummer 31.[5]

De nieuwe stadssecretaris legde op 24 juni 1899 de eed af. Het was ***Arthur Werbrouck***, een neef van de vorige, die op 17 mei 1899 door de gemeenteraad benoemd was. Hij was op 31 januari 1861 in Izegem geboren als zoon van

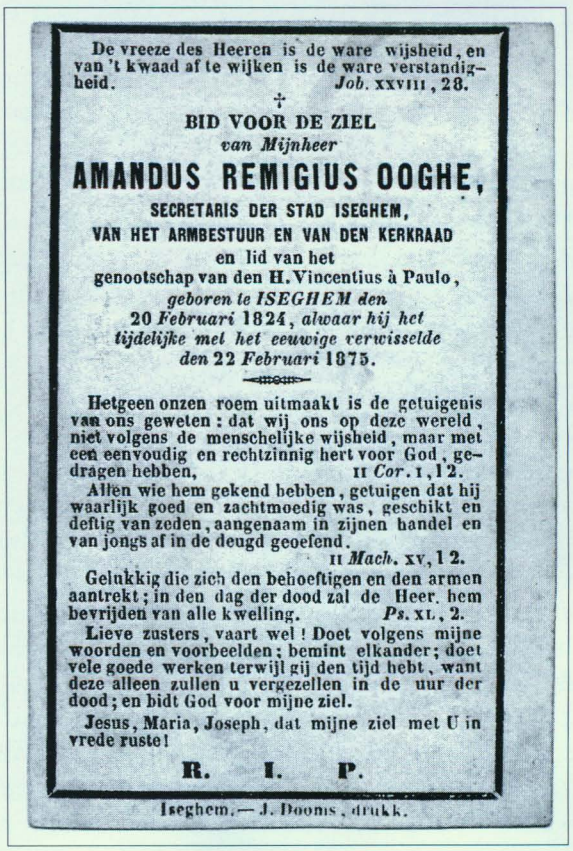

De vreeze des Heeren is de ware wijsheid, en van 't kwaad af te wijken is de ware verstandigheid. *Job.* XXVIII, 28.

†

BID VOOR DE ZIEL
van Mijnheer

AMANDUS REMIGIUS OOGHE,

SECRETARIS DER STAD ISEGHEM,
VAN HET ARMBESTUUR EN VAN DEN KERKRAAD
en lid van het
genootschap van den H. Vincentius à Paulo,
geboren te ISEGHEM den
20 *Februari* 1824, *alwaar hij het*
tijdelijke met het eeuwige verwisselde
den 22 *Februari* 1875.

Hetgeen onzen roem uitmaakt is de getuigenis van ons geweten: dat wij ons op deze wereld, niet volgens de menschelijke wijsheid, maar met een eenvoudig en rechtzinnig hert voor God, gedragen hebben, II *Cor.* I, 12.

Allen wie hem gekend hebben, getuigen dat hij waarlijk goed en zachtmoedig was, geschikt en deftig van zeden, aangenaam in zijnen handel en van jongs af in de deugd geoefend. II *Mach.* XV, 12.

Gelukkig die zich den behoeftigen en den armen aantrekt; in den dag der dood zal de Heer hem bevrijden van alle kwelling. *Ps.* XL, 2.

Lieve zusters, vaart wel! Doet volgens mijne woorden en voorbeelden; bemint elkander; doet vele goede werken terwijl gij den tijd hebt, want deze alleen zullen u vergezellen in de uur der dood; en bidt God voor mijne ziel.

Jesus, Maria, Joseph, dat mijne ziel met U in vrede ruste!

R. I. P.

Iseghem. — J. Dooms, drukk.

Bidprentje Remi Ooghe (ATM)

Arthur Werbrouck (foto ATM)

Eduard - een broer van Aloys - en van Mathilde Coleta Denys die winkel hielden op de Grote Markt. Hij trouwde op 14 april 1891 met Elisa Gheysens en woonde aan de Melkmarktstraat 4 (waar later o.a. de Burgerstand in gehuisvest werd). Hij was zijn loopbaan in het stadhuis gestart als bediende. In 1941 moest hij van de bezetter ontslag nemen, omdat hij de leeftijdsgrens al lang had overschreden.[6] Hij was ridder in de Leopold II-orde en in de Kroonorde en overleed in zijn geboortestad op 23 mei 1944.

Bij besluit van 14 oktober 1941 van de secretaris-generaal bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en Volksgezondheid werd ***Joseph Dujardin*** in die functie benoemd. Hij was doctor in de rechten en legde de eed af op 7 november 1941, nadat de gemeenteraad vaststelde dat zijn voorganger volgens de bezetter 'in de onmogelijkheid verkeert zijn bediening verder uit te oefenen'.[7] Op 4 augustus 1944 woonde hij zijn laatste gemeenteraad bij, want op 3 september werd zijn benoeming door het college van burgemeester en schepenen vernietigd wat op 30 september door de gemeenteraad werd bevestigd. Hij werd juridisch adviseur en hield kantoor in de Stationsstraat.

We citeren uit die notulen van de gemeenteraad de speech van burgemeester Cyriel Staes, die zijn vroegere burgemeesterssjerp weer mocht omgorden, nadat de bezetter hem tijdens de oorlog door Paul Depoorter had vervangen.

Het Besluit van 27 April 1941, door de duitsche bezettende overheid uitgevaardigd, waarbij het de gemeenteraden verboden werd te vergaderen, beroofde deze van de uitoefening van hun wettig toegekend mandaat.

Met de gelukkige bevrijding van onze stad op 8 dezer maand hebben wij onze vrijheid herwonnen en is dat onwettig gebod vervallen. Ik ben dan ook gelukkig u hier allen te verwelkomen na drie volle jaren scheiding, niettegenstaande niemand van ons allen ooit getwijfeld heeft aan dezen terugkeer. Nochtans hebben wij afwezigen te betreuren. Eerst en vooral breng ik hier hulde aan de nagedachtenis van Mijnheer Henri Dewaele, die altijd ijverig lid was van den Raad en, niettegenstaande hij tot de minderheidsgroep behoorde, altijd fatsoenlijk was tegenover zijne medeleden. Eene bijzondere hulde wil ik hier ook brengen aan den overleden stadssecretaris, Heer Arthur Werbrouck. Wij betreuren zeker allen dezen verdienstvollen ambtenaar, die gansch zijn werkzaam leven heeft gesleten in den dienst der stad. Hadde hij het geluk gehad van onze bevrijding, wat wij hem allen wenschten, misschien zoude hij onder den indruk van het gebeuren niet meer bij kracht geweest zijn om den last van zijn ambt te torsen en bezweken zijn onder den druk van diepe aandoening. Hadden wij hem nog maar enkele malen mogen terugzien, hier in ons midden, in dezen tijd van herwonnen vrijheid, ons verblijden zou er zooveel te grooter om geweest zijn.

Ook moet ik eene bijzondere hulde brengen aan 't bedienden- en politiepersoneel, dat in die netelige oorlogsjaren, omtrent tot den laatsten man flink heeft stand gehouden, in volle plichtsbesef en onbesproken vaderlandsliefde, niettegenstaande moeilijke verhoudingen en gevaren. Maar vooral hulde moet worden gebracht aan de Heeren Sintobin & Vandeputte, die bij mijn heengaan als burgemeester, den zwaren last niet hebben ontzien en tot welzijn van personeel en stadsgenooten en ten volle bewust van alle moeilijkheden en gevaren eraan verbonden, de hand aan den ploeg hebben gehouden, en nooit hebben toegegeven als het ging om hunne medewerking tot onwettelijkheden. Bij mijn heengaan als burgemeester, zegde ik hun : Gij beklaagt mij, maar 't is ik die U beklaag, om de moeilijke verhoudingen waarvoor gij zult staan in het onwettig samengesteld bestuur, en 't is in naam van gansch den gemeenteraad dat ik hun hier eene bijzondere hulde breng.

De verslaggever voegt eraan toe dat deze toespraak 'algemene instemming' bekwam, waarna tot de dagorde

werd overgegaan.

Nadat ***Noé Lemiere***[8] enkele weken de functie had uitgeoefend, benoemde de gemeenteraad op 30 september 1944 ***Michiel Tanghe***, op dat moment ambtenaar bij het provinciaal bestuur in Brugge. Hij was in dienst van 1 november 1944 tot 30 oktober 1974. Hij was in Rollegem-Kapelle geboren op 12 mei 1909, trouwde met Anna Fruytier en overleed in de Izegemse Sint-Jozefskliniek op 14 november 1991 als erevoorzitter van het Izegemse Davidsfonds en gewezen leraar van de West-Vlaamse provinciale school voor bestuursrecht en de stedelijke nijverheidsschool. Hij was ook agent van het Gemeentekrediet geweest; het was zijn zoon die het agentschap (nu op de Grote Markt) zou uitbouwen..

In de gemeenteraad van 17 juni 1974 werd ***Daniël Charlier*** als zijn opvolger benoemd. Hij was de laatste van de wettelijke graden die zonder examen werd benoemd. Op 7 oktober 1974 legde hij de eed af om op 1 november in dienst te komen. Hij werd in Menen geboren op 11 februari 1940. Na het overlijden van zijn vader moest hij tijdelijk zijn studie in Leuven staken om in het familiaal vleesbedrijf in te springen. Hij behaalde in 1965 in Gent dan toch het begeerde diploma van doctor juris, nadat hij een jaar eerder met Eleonore Kerckhove was getrouwd. Hij kwam in Lendelede wonen waar hij van 1971 tot 1976 CVP-gemeenteraadslid was. Voor zijn benoeming als gemeentesecretaris was hij van 1966 tot 1974 kaderlid in de firma Vamo-Mills (Vandemoortele) in Izegem. Van 1 oktober 1975 tot 31 december 1979 was hij de zaakvoerder van de Izegemse Bouwmaatschappij. In 1982 werd hij voorzitter van Domein De Harp - het 'Patersdomein'. Van 1992 tot 1998 was hij voorzitter van de gemeentesecretarissen van West-Vlaanderen. In de School voor Bestuursrecht in West-Vlaanderen (Brugge en Kortrijk) doceerde hij de cursussen staatsrecht, maatschappijleer en ambtenarendeontologie.

Daniël Charlier (links) volgde Michiel Tanghe als stadssecretaris op op 17 juni 1974 (foto ATM)

Linda Vannieuwenhuyse (ATM)

Toen Charlier 'wegens ziekte' niet meer terugkeerde werd afdelingshoofd ***Linda Vannnieuwenhuyse*** door het college van burgemeester en schepenen aangeduid om hem ad interim te vervangen. De gemeenteraad bekrachtigde dit besluit op 19 maart 2002. Ze werd in Izegem geboren op 18 juni 1955, werd de echtgenoot van Geert Bruneel en overleed na een slepende ziekte in Roeselare op 5 oktober 2003.

Op 5 mei 2003 werd ***Anton Jacobus*** als voorlopig laatste in de rij benoemd door de gemeenteraad. Hij werd als zoon van Ludo en Thérèse Vanderbeke in Assebroek geboren op 22 april 1972, maar was van Sijsele waar hij zijn jeugd doorbracht. Hij woont nu in de Benedictijnenstraat 28B in Assebroek, is sedert 25 april 1998 getrouwd met Beatrijs Dedecker en heeft twee kinderen. Na zijn studie economie aan de Vrije Universiteit Brussel bleef hij een tijd aan deze universiteit verbonden. Daarna werkte hij in de dienst toerisme van de provincie West-Vlaanderen, om vervolgens gewestelijk ontvanger in de Westhoek te zijn. Van de tweeëntwintig kandidaten voor zijn nieuwe job in Izegem bleven er na selectie twee over, maar hij was de enige die aan het eindprofiel voldeed en kreeg alle stemmen van de achtentwintig aanwezige gemeenteraadsleden. Hij legde de grondwettelijke eed af in de gemeenteraadszitting van 1 september 2003.

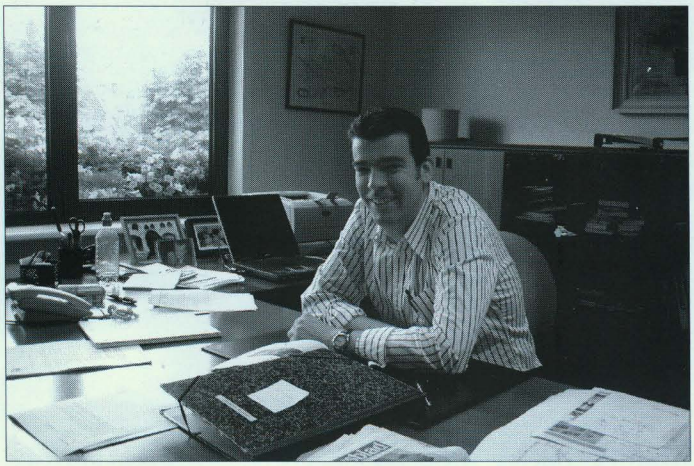

Huidig stadssecretaris Anton Jacobus (foto ATM)

De stadsontvangers

Arnoldus Francis Vandommele was stadsontvanger tot hij wegens ziekte zijn werk niet meer aankon.[9] Hij was in Izegem geboren als zoon van Petrus en Anne Marie Vanhoutte en was 69 jaar toen hij op 18 september 1838 overleed in de woning van zijn neef Joannes Vandommele in de Marktstraat.

Op 30 november 1836 benoemde de gemeenteraad winkelier ***Eugène François Delobeau*** tot zijn opvolger. Hij was in Sint-Eloois-Winkel geboren als zoon van Ludovicus Eugenius en van Petronella Rosa Decraene en staat in 1829 geacteerd als kuiper. Op 15 december 1852 werd het ontslag van Delobeau aanvaard omdat hij *door zijnen hoogen ouderdom onbekwaem is geworden om dezen post nog langer te vervullen*. Hij was toen de 74 jaar voorbij. Hij was tachtig jaar toen hij op 10 juli 1858 als weduwnaar van Barbara Haspeslach in de ouderlijke woning in de Marktstraat stierf.

In zijn plaats werd op 15 december 1852 zijn 23-jarige zoon ***Auguste Aloise Delobeau*** benoemd. Toen die op 23 september 1829 in Izegem geboren werd was zijn vader 51 jaar, maar de moeder toch ook al 46 jaar! Zoon Delobeau woonde later in de Marktstraat 7 bij zijn zusters Rosalia die twintig jaar ouder was en Lucie die enkele jaren ouder was dan hijzelf. Auguste Delobeau was van 1847 tot 1858 meester in de zondagschool. Hij bleef als stadsontvanger in functie tot hij na 36 jaar in 1888 eervol ontslag kreeg, *in aenmerking nemende het groot getal jaren dat hij deze fonctien met zorg, vlijt en oppassendheid volbragt heeft.* Hij overleed in Izegem op 2 oktober 1888[10].

Emile Constant Neyrinck was vanaf 27 oktober 1888 stadsontvanger, maar werd op 27 februari 1892 wegens wanbeheer definitief afgezet als stadsontvanger en ontvanger van het armbestuur.[11] Er mag niet verward

†

Godvruchtige gedachtenis

VAN D'HEER

Augustus Aloysius DE LOBEAU,

zoon van Eugenius Franciscus en van Barbara Haspeslagh;

geboren te ISEGHEM den 23 September 1829, en aldaar godvruchtig overleden den 2 October 1888, na gedurende 36 jaar het ambt van Stadsontvanger oppassend waargenomen te hebben.

Zijne kwaal bleef zonder hulp en ongeneesbaar. Nogthans opende hij den mond niet om te klagen, maar tot het einde toe verdroeg hij zijn lijden met vreugde, en uit liefde tot God.

O wat is toch het leven van den mensch! O mijn God, Help mij! Maria, sta mij bij!

Laatste woorden van den overledene.

Acten van Geloof, Hoop en Liefde.

7 jaar en 7 maal 40 dagen aflaat.

R. I. P.

Iseghem, J. Dooms, boek- en steendr.

Bidprentje van Auguste Delobeau (ATM)

Emile Constant Neyrinck. (foto ATM)

In Ten Mandere nr. 64 (p. 95) werd deze foto verkeerdelijk afgedrukt als die van de schrijver en textielfabrikant Emiel Neirynck (bron A. Vandromme)

worden met zijn beroemde naamgenoot Emiel Neyrinck uit de Marktstraat die de zoon was van Eduard en Rosalie Dierick. Onze Emile Neyrinck was een halve generatie jonger en werd op 5 februari 1854 geboren als zoon van Bruno en Amelia Descheemaeker. Hij trouwde op 28 januari 1880 met Barbara Ghekiere en woonde aan de Grote Markt 27 en later in de Marktstraat (eerst nummer 15 en later nummer 10). Hij werd achtereenvolgens als 'schrijver' en (na zijn afzetting als stadsontvanger) als 'winkelier' opgetekend in de bevolkingsregisters.

Pierre Joseph (genoemd Joseph) Deraedt was zijn opvolger[12] tot zijn dood op 3 maart 1915. Hij was als zoon van ornamentmaker Petrus Josephus en van Ludwina Domitilla Callens in de Kloosterstraat geboren op 27 mei 1849 en werd cichoreifabrikant. Hij trouwde met Jeannette Rosseeuw. Van 1867 tot 1880 was hij meester in de zondagschool en van 1873 tot 1880 raadslid in de jongelingencongregatie. Bij de oprichting van de Katholieke Kring in 1878 werd hij bestuurslid en later secretaris. Hij is voorzitter van de Izegemse Katholieke Jonge Wachten geweest.[13]

Op 7 januari 1919 benoemde de gemeenteraad ***Florent Behaeghe***, geboren in Izegem op 28 maart 1862. Voor hij stadsontvanger werd, was hij kleermakersbaas. Hij trouwde op 25 juli 1893 met Maria Mulier en woonde achtereenvolgens in de Vandenbogaerdelaan 13 en de Nieuwstraat 25. Het is nu voor 't eerst uit te maken dat een benoeming politiek geladen kon zijn. Het 'oppositieblad' *Ons Iseghem* geeft de volgende versie. Op 21 december 1918 werd de gemeenteraad samengeroepen, o.a. om te spreken over 'gemeentediensten', maar dat dit de benoeming van een ontvanger inhield, wist de oppositie niet. De leden van de meerderheid wisten wel waarover het ging, want de dag voordien waren ze ten huize van burgemeester Carpentier uitgenodigd geweest. Van hem moesten ze voor Behaeghe stemmen. Op die zitting kon de benoeming echter niet doorgaan, want de burgemeester was vergeten Victor Herman, de opvolger van de overleden Constant Gits en behorend tot de minderheid,

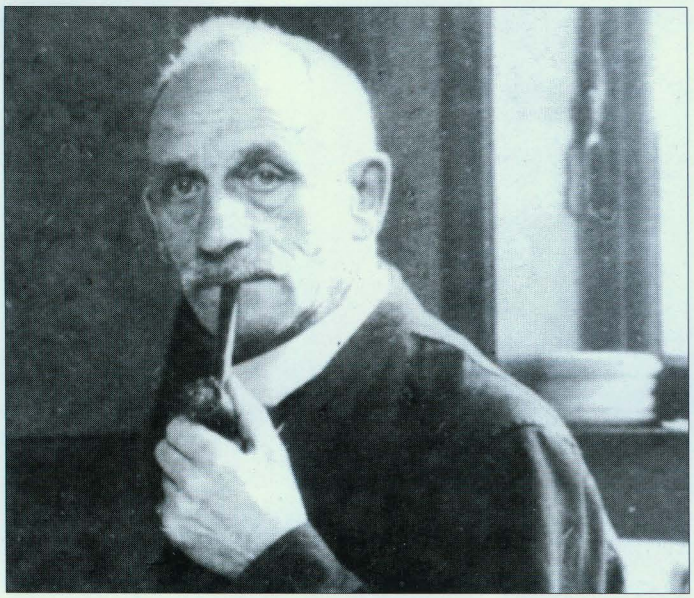

Florent Behaeghe (foto ATM)

uit te nodigen.[14] Nog steeds volgens *Ons Iseghem* was er op nieuwjaarsavond een tweede zitting. De minderheid had in een voorafgaandelijke bijeenkomst besloten op Camiel Bourgeois te stemmen, maar onmiddellijk vóór de stemming kon de burgemeester meedelen dat Bourgeois zijn kandidatuur introk. De gefopte minderheid verliet de zaal en de zitting moest worden geschorst, omdat er te weinig leden overbleven. Bizar is dat van die nieuwjaarszitting echter niets werd opgetekend in het notulenboek van de gemeenteraad; Herman was op dat moment trouwens nog altijd geen gemeenteraadslid. Er werd opnieuw gedelibereerd op 7 januari 1919. Nadat in die zitting Victor Herman de eed als gemeenteraadslid had afgelegd, schoof de minderheid nu de kandidatuur van gemeenteonderwijzer Hector Loontjens naar voren. Ook *Ons Iseghem* stond achter hem. Het blad wees erop dat Loontjens in 1918 door de Duitsers wegens spionage naar Gent weggevoerd was geweest en veroordeeld tot vijftien jaar gevangenis. Hem benoemen zou dan ook van vaderlandsliefde getuigd hebben. Nog steeds volgens onze bron waren er ook leden van de meerderheid voor deze kandidatuur, maar daags voor de stemming werden ze door de burgemeester op de vingers getikt. Behaeghe kreeg zes stemmen, Loontjens slechts vier. Er was één ongeldige stem.[15] Behaeghe legde pas op 30 september 1919 de eed af. Hij was 'bedeeler van den armen' en tijdens de Eerste Wereldoorlog controleur bij het plaatselijk Hulpcomité geweest en hij had al enige ervaring als gemeenteontvanger, omdat hij Joseph Deraedt tijdens zijn ziekte had vervangen. Op 29 april 1934 lichtte hij het stadsbestuur in dat hij ontslag zou nemen 'gezien de ouderdomsgrens door de wet bepaald overschreden is'. De gemeenteraad vond echter dat hij niet aan de voorwaarden voldeed om met pensioen te gaan en stelde hem vanaf 1 juli 1934 ter beschikking, in afwachting dat hij genoeg dienstjaren telde om te kunnen met pensioen gaan, wat in 1937 gebeurde.[16]

Frederic Kerckhof, in Izegem geboren op 18 januari 1881 als zoon van Camille en Florine Vandommele, volgde hem op, anderhalf jaar ad interim en vanaf 20 december 1935 definitief.[17] Hij was sedert 28 december 1898 in dienst op het Izegemse stadhuis, waar hij zich had opgewerkt tot hoofdbediende in het stadssecretariaat. Hij was sedert 29 december 1918 ook secretaris-ontvanger van de Burgerlijke Godshuizen en van de Commissie van Openbare Onderstand (die in de plaats kwam van de Burgerlijke Godshuizen). Hij bleef stadsontvanger tot 31 maart 1951. Hij overleed in Izegem op 17 januari 1966 als weduwnaar van Maria Verhulst.

Cyriel Bouckaert kwam in stadsdienst op 1 augustus 1942 en bracht het tot onderbureauchef voor hij op 8 december 1950 benoemd werd tot stadsontvanger om op 10 maart 1951 in dienst te treden. Hij was ook boekhouder bij het Stedelijk Elektriciteitsbedrijf. Wegens 'wangedrag en grove nalatigheden' werd hij met ingang van 1 september 1963 uit zijn functies ontzet, nadat hij lange tijd de hand boven het hoofd was gehouden.[18] Hij werd in Emelgem geboren op 9 september 1923 als zoon van Valère en Eugenie Uyttenhove en overleed uit het echt gescheiden in Antwerpen op 27 januari 2000.

Met de grondige doorlichting van de stadskas, werden de Nieuwpoortse stadsontvanger Van Acker en zijn Brugse

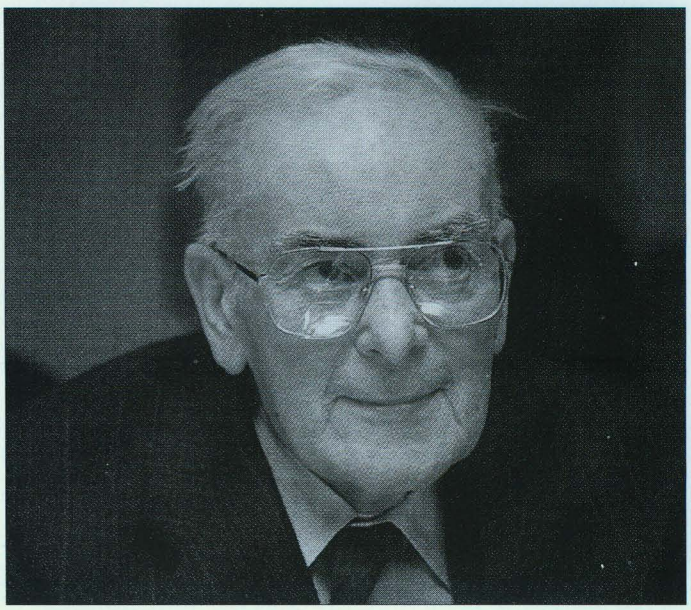

Jozef Tanghe (foto ATM)

collega De Buck belast. Gezien de *preservatieve schorsing zonder wedde voor een termijn van drie maand van 1 september af* benoemde de gemeenteraad op 30 september 1963 eenparig **Roger Van Acker**, de stadsontvanger van Nieuwpoort, tot waarnemend ontvanger van Izegem. Hij bleef dat bijna twee jaar.

Jozef Alfons Tanghe was eerst gemeentesecretaris van Emelgem voor hij stadsontvanger in Izegem werd. Hij werd op 16 december 1911 in Emelgem geboren als zoon van Achiel en Leonia Bouckaert en trouwde met Alice Windels. Nadat hij vanaf 29 april 1938 eerst opsteller in staatsdienst en daarna in provinciale dienst was geweest, werd hij in opvolging van zijn vader Achiel op 28 oktober 1944 tot gemeentesecretaris van Emelgem benoemd. Nadat Emelgem op 1 januari 1965 met Izegem was gefuseerd werd hij op 22 juli 1965 gemeenteontvanger van Izegem-Emelgem. Hij ging op 31 januari 1977 met pensioen en overleed in Roeselare op 27 augustus 1993.

August Vandenbruaene werd door de gemeenteraad van Kachtem op 25 januari 1950 als gemeentesecretaris benoemd en kwam er in dienst op 3 februari 1950. Voordien had hij eerst in ministeriële (17 mei 1943 tot 15 maart 1945) en onmiddellijk daarna in provinciale dienst gewerkt. Net als bij Jozef Tanghe speelde ook bij hem de gemeentefusie een rol in de uitbouw van zijn

August Vandenbruaene (foto ATM)

Philippe Sintobin (foto ATM)

beroepsloopbaan. Op het moment van de gemeentefusie tussen Izegem-Emelgem en Kachtem die op 1 januari 1977 inging, kon hij geen gemeentesecretaris meer blijven, maar op 3 januari 1977 werd hij door de negenentwintig gemeenteraadsleden eenparig tot gemeenteontvanger van de gefuseerde gemeente benoemd. Hij was als zoon van Gustave en Maria Louisa van Nieuwenburgh geboren op 22 mei 1925 in Marchienne-au-Pont. Hij trouwde met Georgette Moury. Hij bleef gemeenteontvanger tot zijn dood in Izegem op 21 juni 1980, maar was sedert begin april 1980 met ziekteverlof.

Philippe Sintobin was de volgende stadsontvanger. Hij werd in Gent geboren op 4 juli 1946 als jongste kind van borstelfabrikant Noël en Cécile Janssens. Na de Grieks-Latijnse afdeling aan het Sint-Jozefscollege in Izegem studeerde hij rechten aan de KULAK en de Katholieke Universiteit van Leuven. Sedert 1975 is hij getrouwd met Martine Van der Paelt. Hij werkte eerst in Brussel als jurist bij de economische inspectie van het ministerie van economische zaken en daarna in Brugge als bestuurssecretaris bij de provincie West-Vlaanderen, waar hij belast was met het beheer van de provinciale domeinen en het groenbeleid. Na de dood van August Vandenbruaene werd stadssecretaris Charlier op 28 juni 1980 tijdelijk ook als stadsontvanger benoemd, maar na de nodige procedures werd Sintobin op 26 januari 1981 door de gemeenteraad benoemd[19]. Hij is o.a. voorzitter geweest van de federatie van gemeente- en OCWM-ontvangers van het arrondissement Roeselare-Tielt en was vele jaren verantwoordelijk voor de opleiding van de nieuw benoemde gemeenteontvangers in Vlaanderen. Wegens ziekte moest hij in mei 2005 vervangen worden. Op 1 december 2006 werd hij ere-stadsontvanger (pensioen).
In zijn jonge(re) jaren is hij twee jaar preses van Moeder Izegemse en voorzitter van de Izegemse Jeugdraad en Jong Davidsfonds Izegem geweest. Zijn vrije tijd gaat enerzijds uit naar de Koninklijke Stadsfanfaren, de geschiedenis van Izegem en de genealogie van zijn familie in het bijzonder. In 1979 werd hij bestuurslid en van 1981 tot 1995 was hij secretaris van de Stadsfanfaren, waarvan hij sedert 2005 de ondervoorzitter is. Hij hield zijn eigen aangelegd archief heel goed bij en verzamelde zoveel mogelijk oude stukken, wat kon resulteren in de uitgave van het nummer van Ten Mandere vorig jaar. Hij bereidt de uitgave van de geschiedenis van de familie Sintobin voor.

Dieter Cardoen (foto ATM)

Wegens de ziekte van Sintobin legde **Dieter Cardoen** in de gemeenteraadszitting van mei 2005 de eed af als waarnemend stadsontvanger. Een jaar later was de betrekking vacant geworden. Cardoen bleef na examens vanaf 24 augustus 2006 als enige van de zestien oorsponkelijke kandidaten over en mocht op 4 december 2006 de eed als stadsontvanger afleggen. Hij werd op 2 juli 1973 in Kortrijk geboren als zoon van Dirk en Lena Pype. Hij studeerde toegepaste economische wetenschappen aan de universiteiten van Kortrijk en Leuven en behaalde een aanvullend diploma van fiscaliteit. Hij trouwde met Sabien Vandewalle, heeft twee kinderen en woont in de Windmolenstraat 13 in Roeselare. Vooraleer aan de slag te kunnen in Izegem werkte hij anderhalf jaar in een KMO in Koekelare en zeven jaar als financieel adviseur bij het stadsbestuur van Ieper. Voortaan zal Dieter Cardoen de titel van financieel beheerder dragen (en dus niet meer van stadsontvanger).

Eindnoten

[1] Met dank aan ere-stadsontvanger Philippe Sintobin.
Gebruikte afkortingen:
Not. GR. Notulen van de gemeenteraad
SAI Stadsarchief Izegem
[2] SAI, Not. GR., 8 februari en 1 maart 1837.
[3] In het notulenboek van het college van burgemeester en schepenen werd geen enkel verslag opgenomen tussen 3 augustus 1842 en 17 november 1852.
[4] SAI, Not. GR., 22 januari, 8 mei en 23 juni 1852
[5] SAI, Not. GR, 7 mei 1899; *GvI*, 30 juli 1898, 2 en 9 juli 1900.

[6] SAI, Not. GR., 7 november 1941.
[7] Ibidem.
[8] Zoon van Leopold en Sidonie Jansseune, Izegem 6 mei 1884 – aldaar 10 november 1949, getrouwd met Juliette Van de Genachte en griffier van de Koninklijke Karabinieren van de Maatschappij Sinte-Barbara.
[9] *Considérant que Mr Vandommele, receveur communal d'Iseghem, se trouve dans un état d'incapacité manifeste et notoire de continuer à remplir ses fonctions en sa dite qualité, par suite d'une maladie nerveuse et incurable dont il est atteint, et qui anéantit totalement ses facultés morales, de manière que l'intérêt public, de concert avec le vœu de ses plus proches parens, exige qu'il soit pourvu à son remplacement*; SAI, Not. GR., 30 november 1836. Zie ook 14 maart 1837.
[10] SAI, Not. GR., 18 augustus 1888. Zie ook 27 augustus 1853 en 21 november 1874.
[11] SAI, Not. GR., 1 september en 27 oktober 1888, 24 december 1891 en 27 februari 1892.
[12] SAI, Not. GR., 25 mei en 20 augustus 1892.
[13] J.-M. LERMYTE, *Paul Schotte in 1910 over de schoolstrijd te Ingelmunster*, - *Rollariensia,* dl. X, p. 73 noot 16.
[14] In de notulen van de gemeenteraad van 21 december 1918 is geen sprake van die benoeming. De eedaflegging zal op 7 januari 1919 gebeuren.
[15] De drie andere kandidaten waren Jules Crochon, Michel Dalle en Hector Verbeke.
[16] SAI, Not. GR., 7 januari 1919, 29 juni 1934 en 22 juni 1937; *Ons Iseghem*, 29 maart 1919, art. *Eene lastige benoeming.*
[17] SAI, Not. GR., 29 juni 1934 en 20 december 1935.
[18] SAI, Not. GR., 13 september en 21 oktober 1963 en diverse artikels in *De Mandelbode*. Bij Koninklijk Besluit van 7 augustus 1964 werd zijn beroep afgewezen. Als ontvanger van de elektriciteitscentrale werd hij opgevolgd door André Madou.
[19] Van de achttien kandidaten boden er zich twaalf aan voor het examen, waarvan er slechts twee werden geselecteerd voor de mondelinge proef. Philippe Sintobin was de enige van de twee die slaagde.

Kunsttentoonstelling Antoon Vandromme 85 jaar

Op 12 juli 2007 mocht onze voorzitter, Jean-Marie Lermyte, een 100-tal mensen verwelkomen bij de opening van de tentoonstelling. Niet alleen de voorzitter, maar ook burgemeester Gerda Mylle zette onze ondervoorzitter Antoon Vandromme in de bloemetjes. Schoonzoon Hendrik Willaert verduidelijkte in een kort overzicht wat Antoon op kunstgebied zoal gepresteerd heeft. En dit is heel wat. Tot 25 augustus kon de bibliotheekbezoeker zelf ontdekken en genieten van het vele moois dat Antoon gecreëerd heeft.

IZEGEMSE ROEI- EN ZWEMCLUB

André Mistiaen

De'Izegemsche roei-en zeilclub' is gesticht op 1 juni 1937. Bij de start sloot de club zich aan bij de Kortrijkse Yacht- en Kanoclub (KYKC). De groep telde aanvankelijk slechts elf leden. Henri D'Haenens, Robert D'Haenens, Leon D'Haenens, Maurice D'Haenens, Lucien Rosiers, Lucien Defoort, Felix Callens, en Romain Wybo waren eigenaar van een kano. Firmin D'Haenens, Joseph Bogaert en Robert Van Moen waren niet-boot eigenaars. De groep werd later met nog enkele mensen uitgebreid en bestond hoofdzakelijk uit eerder begoede nijveraars en zelfstandigen.

Het eerste bestuur zag er als volgt uit:

Voorzitter: Felix Callens, houthandelaar
Secretaris: Leon R. Daenens, touwslager
Feestbestuurder: Henri Daenens, borstelfabrikant
Twee commissarissen: Edgard Verbeke, leestenfabrikant, en Lucien Rosiers, borstelfabrikant
Materiaalbestuurder: Robert Vanmoen, bruggenwachter
Tijdopnemer/raadgever: Carlos VanWtberghe,
Gewoon bestuurslid: Joseph Bogaert , juwelier.

Het lokaal was gevestigd in café 'Het Schippershof' te Rumbeke, vlakbij het Kachtemse sas. Om lid te worden moest men kunnen zwemmen en lidgeld betalen. Ieder lid kreeg dan een speldje waarop de letters IRZC (**I**zegemse **R**oei-en **Z**eil**C**lub), ingewerkt in een vlag. De club telde algauw 20 leden. Op 17 juli 1937 kreeg voorzitter Felix Callens een brief van KYKC Kortrijk om in de eerstkomende vergadering in café ''t Zweerd' het zelfstandig bestaan van de eigen afdeling te bespreken.

De leden van de vereniging droegen dergelijk - hier sterk uitvergroot - speldje
(foto ATM)

Het Schippershof was jarenlang het clublokaal van de vereniging. Huidige situatie (foto J. Viaene)

Het eerste jaar waren er al talrijke activiteiten gepland. Op zondag 25 juli was er de roeiwedstrijd Kortrijk-Harelbeke waar de club met één boot, 'De Micheline', tegen alle verwachting in, de beker naar Izegem haalde. Op de propagandameeting van 29 augustus won de club de prijs van het kampioenschap van West-Vlaanderen. Naar aanleiding van Izegem-kermis was er op zondag 12 september een roeiwedstrijd op het kanaal, wijk 'Het Sas Kachtem', voor leden van de IRZC. Er waren vier reeksen: tweezit 2 roeiers 2500 meter; tweezit 2 roeiers 1000 meter; tweezit 1 roeier 300 meter en snelheid over 500 meter.
Op de eerste vergadering werd aangedrongen op meer training, zowel afzonderlijk als gezamenlijk. Men voelde eveneens de noodzaak om meer oefenmeesters en tijdopnemers in te schakelen. Men plande ook volgende activiteiten: met de kano ergens heen varen en er een picknick organiseren. Er werd besloten om tenminste één 'rondspant' aan te kopen. Dat is een uiterst kantelbare kano die halfrond in het water ligt en waarmee men vlugger kan roeien. Het jaar werd ook financieel positief afgesloten met een batig saldo van 1047,1 frank.

In 1938 werd een aanvraag gericht aan Bruggen en Wegen om een aanlegsteiger te mogen bouwen van 15 meter lengte en een halve meter breedte op de rechteroever van de vaart, 50 meter ten oosten van het Sas van Kachtem.
Op 20 februari 1938 werd de algemene vergadering gehouden in 'Grand Café' te Izegem, omdat er in het lokaal 'Het Schippershof' te Kachtem te weinig leden opdaagden. Als verklaring voor de geringe opkomst zag men de afstand en de soms ongunstige weersomstandigheden. Er kwam een voorstel om aan te sluiten bij het BKV (het **B**elgisch **K**ano **V**erbond). De club werd met 39 leden aangenomen in het verbond. Men startte met het mededelingenblad van de club: *Watersport*. Om de kas wat te spekken, werd op 25 februari een feestavond georganiseerd met het orkest *The Rhythm Club* uit Ronse.
Op 4 juni was het bestuur als volgt samengesteld: Felix Callens voorzitter, Leon R. Daenens secretaris en Robert Vanmoen penningmeester en materiaalbestuurder. Dr. Feliers werd aangesteld als geneesheer voor de club.
Datzelfde jaar werden er op zondag 31 juli ook een waterfeest en roeiwedstrijden gehouden op de vaart tussen Kachtem en Izegem. Volgende disciplines stonden geprogrammeerd: 1500 meter handicap, 500 meter handicap, 500 meter mixte, 1000 meter dubbel heren en 100 meter snelheid. Men noteerde de deelname van 'Club nautique Meninois', 'Kortrijksche Yacht- en Kanoclub', 'Lauwsche Zeil- en Kanoclub" en 'Izegemsche Roei-en Zeilclub'.

Voor 1939 zijn geen interessante gegevens terug te vinden in de diverse verslagen. Wel was er een feestavond op 25 februari met het orkest *The Rhythm Club* uit Ronse en we lazen in *De Mandelbode* van 5 augustus 1939 het volgende:
Flinke Izegemsche zegepraal op zondag ll. in de roeiwedstrijden te Zillebeke.
500 m gemengd dubbel: 1° plaats Vanmoen-Tuytens Irène uit Izegem met kanoë 'Eskimo' in 1 minuut 30 seconden.

Yolande Deceuninck (vooraan) en Leona Debeyne op het kanaal in Kortrijk (3 september 1941) (foto in privé-bezit)

500 m dubbel heeren: 2° plaats: Ghekiere-Daenens uit Izegem in kanoë 'Eskimo'. 500 m heeren dubbel-heeren (14 -18 jaar): 2° plaats: Sintobin-Sintobin in kanoë 'Eskimo'.

1940 werd in de verslagen niet vermeld. Wellicht speelde het begin van de oorlog een rol.
Tijdens de verdere oorlogsperiode konden de activiteiten toch doorgaan, omdat Izegem niet in het oorlogsgebied gelegen was. Gedurende die periode werden de kano's vervoerd per vrachtwagen en de deelnemers mochten niet te veel opvallen door hun jonge leeftijd, zodat ze niet zouden worden opgeroepen om in Duitsland te gaan werken. Op de haltes bij uitstappen stond er telkens iemand op de uitkijk die bij het minste onraad een teken gaf en waarbij iedereen wist waar hij naartoe moest om zich te verstoppen.

In het verslag van 31 maart 1941 werd voorgesteld om een nieuw lokaal te kiezen, om een loods in te richten voor de boten en om de steiger te verplaatsen. Dat laatste werd afgeraden door het bestuur van Bruggen en Wegen Kortrijk wegens de oorlogstijd. Er is sprake van een zestal uitstappen waaraan telkens minstens negen boten deelnamen. Als oefening konden de leden even hun krachten meten en hun zwemkunst demonstreren in Zulte en Ooigem. Er werden tal van foto's genomen, maar daarvan hebben wij er slechts enkele teruggevonden.
Op de algemene vergadering van 16 juni 1941 werd het nieuwe reglement betreffende de loods voorgelezen. Er mochten geen paddels meer los in de boten liggen en geen fietsen meer in de loods staan. De loods mocht zeker niet als kleedkamer gebruikt worden. Het uniform bestond uit een witte broek en een wit hemd. Iedere actieve deelnemer van de club moest beschikken over een pagaaivergunning.
Op deze algemene vergadering, waarop alle 78 betalende leden uitgenodigd werden, waren slechts 22 leden aanwezig, wat betreurd werd door de voorzitter. De financies waren gezond want bij voorlezen van het kasverslag op 4 maart 1942 bleef nog 1.033,90 frank over. Het lidgeld bedroeg 25 frank en 2,50 frank bijdrage voor het Belgisch Kano Verbond. Ereleden betaalden 50 frank. Het bestuur werd voor een deel hervormd: voorzitter Henri Daenens, ondervoorzitter Jozef Bogaert; Lucien Defoort werd feestleider. Elke maand was er een uitstap en men eiste dat alle leden meegingen.

In maart 1942 werd aangesloten bij het BKV. In het totaal waren er 33 clubs bij aangesloten, waaronder twee uit West-Vlaanderen, nl. de 'Kortrijkse Yacht- en Kanoclub' (130 leden) en de 'Izegemse Roei- en Zeilclub' (67 leden). Op 31 maart 1942 maakte de club deel uit van het provinciaal comité. Henri Daenens werd aangesteld als commissaris en Alex Devoldere zetelde als afgevaardigde in het sportcomité.
Gedurende het jaar werden zwemoefeningen gehouden want iedereen moest het zwemmen machtig zijn. Op 24 en 25 mei 1942 hadden de provinciale kampioenschappen te Kortrijk plaats maar de prestaties van de Izegemnaren waren heel zwak. Op 5 juli 1942 nam de club deel aan een roeiwedstrijd te Kortrijk. Op 26 juli 1942 waren de prestaties te Gent heel pover. Secretaris Georges Deforce kreeg op 29 juli de toelating van de Duitse overheid en van Bruggen en Wegen Kortrijk voor het inrichten van een roeifeest in de zwaaikom te Ingelmunster op zondag 2 augustus tussen 15 en 17 uur. Die wedstrijd werd echter gestaakt door de te felle regenbuien.
In de schoot van het bestuur kwam er een sportclub, die samengesteld was uit Jozef Bogaert, Roger Devienne en Gabriël Declercq. Ook een feestbestuur werd in het leven geroepen. De leden waren: Lucien Defoort, Emiel Ghekiere, Frans Romel en Achiel Vaernewijck. Van de sportclub kon iedereen lid worden. Op 13 september was er in de namiddag een kanokoers op het kanaal. Men kreeg daarvoor de toelating van het plaatselijk comité van Bruggen en Wegen Roeselare en van de Kreiskommandantur te Roeselare.

Op 12 januari 1943 zag het bestuur er als volgt uit:
Voorzitter: Felix Callens
Ondervoorzitters: Henri Daenens en Jozef Bogaert (sportleider)
Schatbewaarder: Robert Vanmoen
Feestleider: Lucien Defoort
Secretaris: Georges Deforce
Sportafdeling: Trainingsmeester: Gabriël Declercq
Materiaalmeester: Roger Decoene
Feestafdeling: Emiel Ghekiere, Frans Romel en Achiel Vaernewijck
Het reglement werd goedgekeurd, de verandering van de standregels BKV aangepast en het materiaal van de sportafdeling besproken. Op 15 mei 1943 betaalde het bestuur 45 frank bij Registratie en Domeinen te Roeselare om de aanlegplaats met trap te mogen oprichten op de rechteroever van het kanaal van Roeselare naar de Leie, 55 m benedenstrooms de vernielde draaibrug te Izegem.
Op 13 en 14 juni namen vier leden van de IRZC deel aan het watersportfeest te Eeklo.
Na een intern meningsgeschil in de club werd aan secretaris Gabriël Declerck gemeld dat enkele jongere leden van de club zich wilden afscheiden om een eigen club op te richten. Hun bedoeling was om meer deel te nemen aan competitie. Zo werd op 12 juli 1943 te Izegem een kanoclub gesticht onder de naam 'Izegemse Voortrekkers'. Walter Debeyne uit de Baron de Pélichystraat werd voorzitter en André Deforce secretaris.
In een brief van de 'Haupt-Verkehrs-Direction Abteiling

Haupt-verkehrs-Direktion
Abteilung Wasserstrassen
Wasserstr.-Aussenstelle
Tgb.nº II6I/+

Gent,den I3 August I943.

An
Bruggen en Wegen
K O R T R I K .

Betre Ruderfest auf dem Kanal Roeselare-Leie.
Bezug : Schr.v.9-8-43 - nº 35.573

Hiermit wird die wasserpolizeiliche Genehmigung für die Abhaltung des Rudesfestes auf dem Kanal Roeselare Leie, zwischen der Scleuse in Kachtem und der Brücke in Izegem am Zonntag,den 22-8-43 von I5;oo - I8;oo Uhr erteilt.

Eine Sperrung der Schiffahrt sowie eine Behinderung der Treidelei darf auf keinem Falle erfolgen,selbst auf die Gefahr in, dass die Wettfahrten nicht programmässig durchgeführt werden können. Ich bitte Ihr Aufsichtorgan entsprechend anzuweisen.

Der Vorstand der Wasserstr-Aussenstelle
W E R N E R .

Regierungsbaurat.

Wasserstrassen' verschenen de nodige richtlijnen voor het grote kanofeest op zondag 22 augustus. Die feesten vonden plaats op de vaart Roeselare-Ooigem tussen Kachtem en Izegem. De deelnemende clubs waren de 'Vrije Kano- en Kampeervereniging Gent', de 'Eekloose Kanovereniging', de 'Kanoclub Lokeren', de 'Beka kanoclub Zwevegem', de 'Izegemse Voortrekkers' en de 'Izegemse Roei- en Zeilclub'. Voor dit kanofeest moesten 545 frank belastingen betaald worden op vertoningen en vermakelijkheden. De financiële toestand was nog altijd heel goed: meer dan 9000 frank in kas, en dit in oorlogstijd. De vraag voor het aanleggen van een landingsplaats aan de Zuidkaai werd door het ministerie van Openbare Werken afdeling Bruggen en Wegen negatief beantwoord. Het was niet aangewezen een aanlegplaats in de onmiddellijke nabijheid van een beweegbaar kunstwerk (hier wordt de brug bedoeld) te installeren.
(Het volledige reglement met de clubregels bevindt zich in het Izegemse archief van Ten Mandere.)

In 1944 opteerde men voor een meer regelmatige training, want de resultaten lieten te wensen over. Het kanofeest te Izegem vormde een hoogtepunt in dit werkjaar. Er waren een flinke opkomst en ruime inkomsten. Minder positief was dat men de loods moest verlaten en dat alle boten elders ondergebracht moesten worden.
Op 12 april 1944 kwam er een vraag van het comité beide Vlaanders (BKV) om in het kader van de kanoclub aan basketbal te doen. Met nog andere West-Vlaamse kanoclubs ging Izegem akkoord om daaraan mee te werken. Zaterdag 6 september stond om 2.30 u. het Kanokampioenschap der Voortrekkers te Kachtem-Sas geprogrammeerd. Er waren 21 koersen voorzien. De prijzenpot was niet mis: schouwgarnituur, glaswerk, thermosfles, toiletkast, coupe, matje, zetel, bon voor 5 kg havervlokken, enz...
Begin 1944 kwam er een voorstel van de Izegemse Roei- en Zeilclub om samen te smelten met de Izegemse Voortrekkers. Op hun voorstel werd eerst niet ingegaan. Wel werden door de Izegemse Voortrekkers nieuwe voorwaarden gesteld. Door een compromis kwam men opnieuw tot één club. Walter Debeyne, voorzitter van de Izegemse Voortrekkers, werd op algemene aanvraag als lid van zijn eigen club geschrapt, wegens het niet naleven van het reglement, art. 7 a en b.
De stichting vzw Izegemse Roei- en Zeilclub werd op datum van 16 april 1944, bij akte van notaris Willem Donck geacteerd en verscheen in het staatsblad van 29 juli 1944 onder nr. 833. De club telde 125 leden (ere-, steunende leden en effectieve sporters) en 39 boten. De club kon rekenen op een obligatielening van 20.000 frank, verdeeld in veertig obligaties van 500 frank elk. In een mededeling aan de leden werd de naam, 'Izegemsche Roei- en Zeilclub', nu officieel meegedeeld. De werking van de club situeerde zich in drie afdelingen:

1° De **sportafdeling**, genoemd 'De voortrekkers', verenigde al de wedstrijdkanovaarders en moest hen opleiden tot actieve pagaaiers. Er was een eigen sportcomité onder leiding van sportleider Leon Van der Haegen.
2° De **toeristenafdeling** verenigde al de clubleden en had tot taak het inrichten van feestelijkheden en wedstrijden. Een eigen toerist- en feestcomité stond onder leiding van toerist- en feestleider Maurice Perneel.
3° De **zeilafdeling** was voorlopig nog in vorming (en is er ook nooit gekomen).
Het bestuur was als volgt samengesteld:

Voorzitter: Henri Daenens
Ondervoorzitter: Albert Van der Haegen.
Secretaris: Georges Deforce
Schatbewaarder: Robert Vanmoen
Sportleider: Leon Van der Haegen.
Toerist- en feestleider: Maurice Perneel
Materiaalmeesters: Julien Vanhaverbeke en André Deforce
Commissaris: Jozef Bogaert
Raadsleden: Gabriël Declercq en Robert Dejaeger

Intussen was de loods voor de boten hersteld. Ze had schade opgelopen bij de ontploffing van de brug. Iedereen kon er zijn boot veilig plaatsen. De loods bevond zich in de magazijnen aan de achterzijde van de firma Van Wtberghe, in de voormalige stoomketelplaats van die firma.
Op 7 mei 1944 nam de club deel aan de doortocht van Brussel. Op woensdag 6 september was er een kanokampioenschap aan het sas van Kachtem. Op zaterdag 9 september om 15 uur vond er voor de leden een privaat muziekfeest plaats in het lokaal 'Oud Stadhuis'.
Om wat zaad in 't bakje te krijgen was er op 30 september 1944 een bal in zaal 'Patria' op de Grote Markt. Dit initiatief lokte heel wat volk maar er was slechts een overschot van 17,50 frank. Het bal werd opgeluisterd door het groot orkest *The Black Rhythmeboys* uit Brussel.
Omdat er heel wat financiën nodig waren om materiaal te kopen of te onderhouden, werd op zaterdag 1 december te 19 uur in zaal 'Park Rodenbach' te Roeselare ook nog een privaat dansfeest gehouden met het orkest *Jerry Lender and his sextet.* Door al deze feesten en het grote verteer aan champagne werd het kassaldo serieus verhoogd en kon er vlot verder gewerkt worden. Een kerstfeest in het 'Oud Stadhuis' sloot het jaar af.

In het verslag van het toerist- en feestcomité uit 1945 lazen we dat de club 122 leden telde en ook 47 boten bezat, meestal eigendom van één van de leden. De andere boten werden gehuurd. De boten droegen soms de naam van een firma: Aurora, Indian, l'Hirondelle. Ook namen van vaders, dochters of zonen van de eigenaars werden gebruikt: Magda, Jeroen, Astrid, Rita, enz... De Izegemse club had in die jaren de wind in de zeilen.
1945 moest een jaar van doorbraak worden op sportief gebied. Er werden groepen gemaakt met aspiranten, beginnelingen heren, dames, gemengd roeien en veteranen. Omdat er in de wintermaanden niet kon worden gevaren, schakelde men intense lichaamsoefeningen in volgens het systeem van KYKC. Die oefeningen waren volledig afgestemd op de oefeningen bij het roeien. Ook werd er basketbal gespeeld. In de zomermaanden volgde dan het aanleren van techniek bij het wedstrijdvaren, zowel in rondspant als in platboten. De eerste algemene oefeningen in lichaamscultuur startten op vrijdag 4 januari om 7.15 uur in de bovenzaal van het lokaal het Oud Stadhuis. Iedereen bracht sportkledij mee: sportbroek, trui en licht schoeisel alsook een oud deken of iets om op de vloer te leggen. De oefeningen hadden plaats iedere dinsdag en vrijdag van 7.15 u tot 8.30 uur. (zie lijst deelnemers oefeningen)
In februari 1945 werd op het eerste jaarlijkse avondfeest bij de 60 aanwezigen een omhaling gehouden die 875 fr. opbracht. Op maandag 12 maart was er een feestmaaltijd met volgend menu: groentesoep, voorgerecht, koetong in madeirasaus, rosbief met groentekrans en meetjeslanders, praalgebak en mokka en dit tegen de prijs van 120 fr. voor de leden.
Op 23 maart was er een tweede bal met het orkest *The Black Rythme Boys* uit Brussel. Het werd geen meevaller, noch qua aanwezigheid, noch qua orkest. Dergelijke bals waren er niet zozeer voor de leden, maar eerder voor een select publiek dat alleen op uitnodiging kwam. Het buffet, de toegang en het orkest waren dan ook heel duur. Op die manier kwam er heel wat geld binnen dat werd aangewend voor de club. Soms duurde dat bal wel tot 's morgens halfvijf.
Op 26 mei was er de eerste uitstap naar Ooigem. De roeiers vertrokken om 10 uur en de eerste halte was gepland aan de 'Wantebrug' voor een verfrissing. Om 12 uur kon er worden gepicknickt in café 'In den Welkom'. Om 15 uur begon men de terugtocht en om 18.30 u. kwam men te Izegem aan.
Voor de Pinksterdagen was een algemene tweedaagse rally naar Oostkamp gepland waarvoor niet minder dan 42 leden van de club waren ingeschreven. Enkele dagen voor het vertrek echter werden deze provinciale kampioenschappen afgelast door het militaire bestuur wegens de politieke gebeurtenissen van die tijd.
Een latere uitstap ging opnieuw richting Ooigem. Uit het verslagboek noteren we: *"Hier moet een feit worden aangeklaagd dat totaal is af te keuren, namelijk is er een I.Z.R.C-er bij het zwemmen in een visnet geraakt . Hij kan zich redden, maar niet zonder een beetje onzedelijk vertoon, naar onzes inziens moet Mr. Pastoor er niet mede akkoord zijn gegaan. Pas enkele dagen later zijn alle palen langs de vaart beplakt met aanplakbrieven "Wij eischen reine zeden...."* Het was inderdaad verboden in

bloot bovenlijf te roeien. Dat was zedenschennis. Zelfs de politie hield een oogje in 't zeil en op de predikstoel werd daarover gesproken.
Omdat opnieuw de provinciale kampioenschappen te Kortrijk werden afgelast, *'om reden van den staat van beleg in het land'*, werden de boten per vrachtwagen naar Deurle aan de Leie vervoerd. Enkele dapperen maakten de tocht zelfs per boot en dit op vijf uur tijd. De groep bleef daar kamperen.
In het verslag van de sportafdeling 'De voortrekkers van IRZC' lezen wij dat het de eerste keer was dat ook tijdens de wintermaanden actief aan kanosport werd gedaan. Speciaal werd de perfecte stijl van het paddelen op het water aangeleerd. Daarvoor kwam Belgisch kampioen Jef Massy van KYKC naar Izegem en er stond een flinke ploeg klaar voor het nieuwe wedstrijdseizoen.
Op 3 juni vond te Izegem een kanowedstrijd plaats met medewerking van het 'steunkomiteit aan de familiën der politieke gevangenen'. Deelnemers waren: KYKC (Kortrijk), Beka Kanoclub Zwevegem, Kanoclub Oostkamp en Izegemse Roei- en Zeilclub. De resultaten waren schitterend. De training had haar vruchten afgeworpen. De ploeg Vanhauwaert-Albert Van der Haegen won de reeks en ook Gentiel Vandenbussche won bij de eenpersoonskano's zijn reeks. Het duo Debeyne-Vandemoortele won in de gemengde reeks.
Op 10 juni namen de voortrekkers deel aan de grote doortocht van Brussel. In totaal waren 14 clubs present en werden 80 boten in lijn opgesteld. Het werd een interessante leerproef voor onze deelnemers. Ze werden respectievelijk 13de (André Deforce in 1'50"), 35ste (Irma Vanhaverbeke-Gentiel Vandenbussche in 2'10"), 46ste (Vanhoucke en Casier in 2'50") en 50ste (Vanhauwaert-Albert Van der Haegen in 2'50").

Op 8 juli ging de club naar St.-Eloois-Vijve waar in totaal vier clubs deelnamen. Onder een echte stormwind behaalden de Izegemse voortrekkers telkens de eerste of tweede plaats. Op 21 en 22 juli werd na een kano-rally te Kortrijk samen gekampeerd.
De volgende wedstrijd vond plaats te Zwevegem op 29 juli. Omdat er voor het eerst in rondspantboten moest geroeid worden, en de leden van de Izegemse ploeg dat niet gewoon waren, was de uitslag minder schitterend. Voortaan zou daarop getraind worden. Een doorgedreven training op stijl en op uithoudingsvermogen zorgde ervoor dat men paraat was voor de grote nationale wedstrijd op 5 augustus. De beste roeiers uit Gent, Kortrijk, Zwevegem, Oostkamp en Roeselare waren geduchte tegenstrevers en, niet te geloven, Izegem won hier alles. De beker KCR werd hen onder de plassende regen overhandigd.
Op 24 augustus werd de 5de handicap van de Leie gevaren, afstand 10000 meter. Winnaars waren: Willy Schelpe, P. Allewaert, R.Vanhoucke en Van Hauwaert.
In de loop van het seizoen behaalde de club 10 overwinningen en 17 individuele eerste plaatsen. Op 13 september stapten de clubleden dan ook fier op in de stoet van de Oudstrijders naar aanleiding van het einde van de

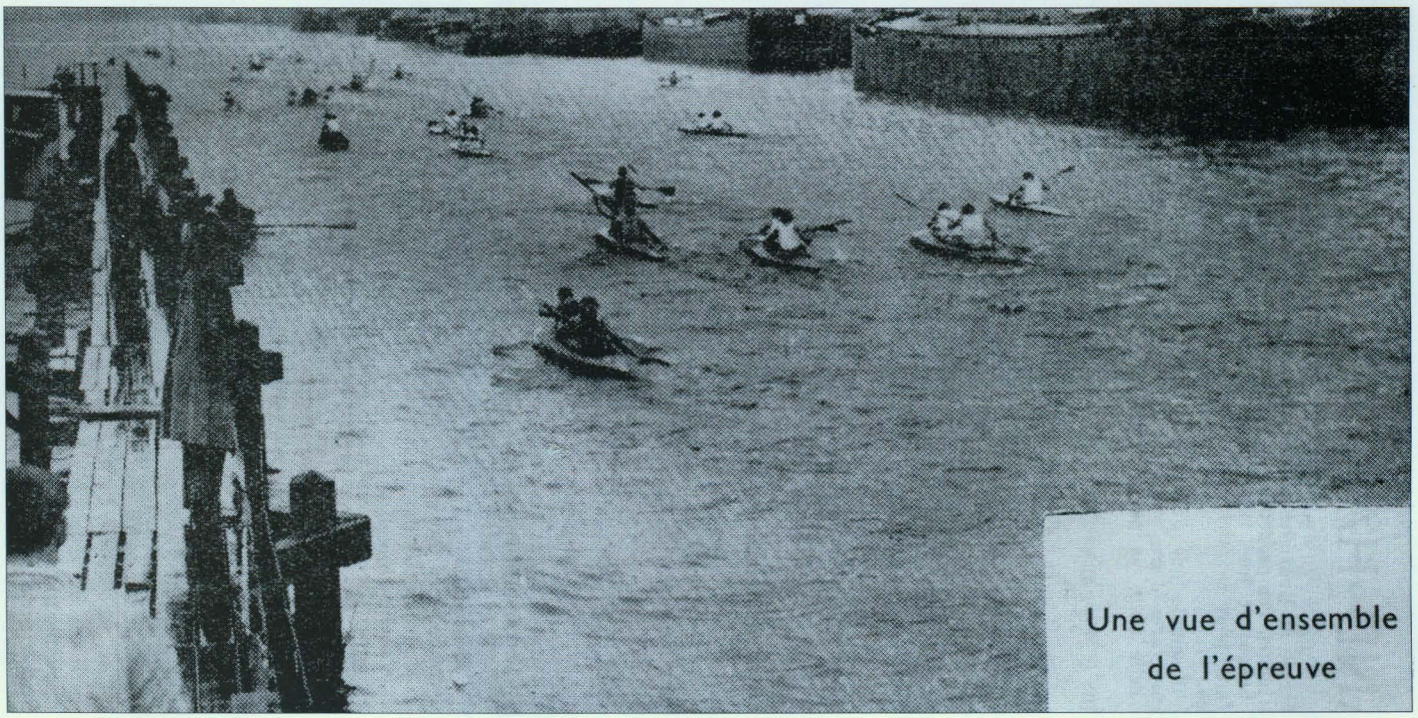

10 juni 1945: doortocht op het Willebroekkanaal in Brussel (foto in privébezit)

Bovenste rij: Leon Van der Haegen, Albert Van der Haegen, ?, Leona Debeyne, Gaby Van Iseghem, Irma Vanhaverbeke, ? , Georgette Lefevere, Reginald Casier, Yolande Deceuninck, Robert Dejaeghere.
Onderste rij: Willy Schelpe, Aimé Vanhauwaert, Roger Vanhoucke, Julien Vanhauwaert, Pierre Allewaert, Gentiel Vandenbussche, ?
(foto in privébezit)

oorlog.
De club kocht intussen drie nieuwe K-2 boten en een nieuwe K-4 boot; een mooie, maar dure aanwinst voor het komende seizoen.
De club beleefde nu zijn topjaren. Bij de beginnersploegen behaalde men vier kampioenstitels voor beide Vlaanders en drie kampioentitels van België. Om dit alles te kunnen betalen werden obligaties uitgegeven die 18.500 frank opbrachten. De opbrengst van feesten, bals, lid- en erelidgelden bedroeg zo'n 49.536 frank.. Door aankoop van nieuwe boten (35.217 frank) en andere betalingen wordt er voor 47.337,65 frank uitgegeven. Met een saldo van 2198,35 frank kwam het jaar tot een goed einde.
Op 1 december had in Park Rodenbach te Roeselare een bal plaats. Toegang 30 frank voor leden en 60 frank voor niet-leden.
Ook het kerstfeest bracht nog 4.351 frank op. Er waren op dit moment 122 leden in de club. Ze telden 10 overwinningen en 17 tweede plaatsen. Er stonden dat jaar vijf winterfeesten en acht uitstappen geprogrammeerd.

Op 1 februari 1946 beschikte de club over 33 boten. De Izegemse Roei- en Zeilclub had volgende bestuursleden:
Voorzitter: Romain Wybo
Ondervoorzitter: Albert Van der Haegen
Secretaris: Georges Deforce
Schatbewaarder: Robert Vanmoen
Materiaalmeester: Willy Clyncke
Feestbestuurder: Maurice Perneel
Afgevaardigde bij het provinciaal comité: (BKV): Henri Dhaenens
Oefenmeester: Leon Van der Haegen
Ligging der loods: Zuidkaai Izegem (achterkant magazijnen firma Van Wtberghe)
Clublokaal: Oud Stadhuis Korenmarkt
Aantal leden: 89 heren en 37 dames
Ereleden: 19

Op zondag 27 januari waren er een gratis sportfeest en een filmavond in de feestzaal van het 'Oud Stadhuis'. Op het programma stonden demonstratie van lichaamsoefeningen, interviews der kampioenen van België, toespraak door de heer Decoopman, (ondervoorzitter Belgisch KanoVerbond), acrobatische voorstelling en sport- en toerismefilm.
Op 23 maart 1946 om 20.00 uur was er het jaarlijks bal met *'Harry Harp and his Collegians'*, winnaar van het internationaal jazz-tornooi van de hotclub van België. Dat

het feest voorbehouden was aan een eerder bemiddeld publiek bewijst de bestellingsnota van 500 oesters voor de som van 2479 frank. Op Pasen 1946 organiseerde de club een driedaagse reis naar de Amblève.
Het werd opnieuw een druk seizoen. Een van de activiteiten was de doortocht van Brussel waar 25 clubs uit Frankrijk, Nederland, Zwitserland, Luxemburg en België aan deelnamen met in totaal 154 roeiers in verschillende reeksen. Er werden een 9de plaats (Lefevere-Verfaillie) een 11de plaats (Ameye-Vanhaverbeke), een 19de plaats (Cleryck–Vanhauwaert, Missiaen-Van der Haegen) en een 45ste plaats behaald (W. Schelpe).
Daarnaast waren er ook nog de Vlaamse kampioenschappen, de Belgische kampioenschappen te Gent, het seniorenkampioenschap van België te Namen, het internationale kanotreffen te Dinant, de handicap van de Leie te Gent en de kanowedstrijd te Zwevegem.
Op 26 mei werden te Roeselare de nationale kanowedstrijden voor beginnelingen ingericht, die doorgingen als selectiewedstrijden voor het nationale kampioenschap van België. Op 14 juni werd IrmaVanhaverbeke Belgisch kampioen te Namen en dit met deelname van 12 clubs.
Op zondag 5 augustus noteerden we om 14.30 uur de tweede grote Mandelprijs. Daaraan namen deel: Cano Club Dinantais, Cano Club Mechelen, Kortrijkse Yacht- en Kanoclub, Vrije Kano- en Kampeervereniging Gent en Izegemse Roei- en Zeilclub. Er waren 28 koersen met in totaal 76 deelnemers.
Op 15 augustus was er een grote internationale kanowedstrijd te Dinant waar opnieuw vijf Izegemnaars bij de besten zaten. Op 18 augustus vond er een grote fancy-fair plaats in het kasteel van Gillès de Pélichy, ten voordele van het pompierkorps en de Stadsfanfaren. 's Avonds was er een grote wedstrijd op de vijver van het kasteel voor de mooist versierde kano. Daarvoor waren prachtige prijzen te winnen.
Op 1 december 1946 was er voor de leden en ereleden een privaat dansfeest in de feestzaal van het 'Oud Stadhuis', met een prachtig jazz-orkest en een tombola. Toegangsprijs leden 10 frank en niet-leden 25 frank
Iedereen die het wilde, kreeg de mogelijkheid om zelf een boot te kopen en dit onder de vorm van huurkoop aan de club. Op 21 december eindigde men de activiteiten met het jaarlijks dansfeest in de feestzaal 'Patria'. Het feest werd opgeluisterd door een 11-tallig jazzorkest *Stan Brenders* en werd gevolgd door een tombola met prachtige prijzen. Even vermelden dat het orkest 11.500 frank kostte.
Voor het werkjaar 1946 konden volgende resultaten worden voorgelegd: de kanovaarders wonnen 18 wedstrijden en veroverden talrijke tweede plaatsen.
Tot de juniorklasse werden bevorderd:
Irma Vanhaverbeke: 12 overwinningen; tevens nationaal kampioene
Aimé Vanhauwaert: 4 overwinningen
Georgette Ameye: 3 overwinningen
Aspirant Messiaen: 4 overwinningen; hij klopte zelfs de Belgische kampioen van zijn reeks
Georgette Lefevere: 2 overwinningen
Willy Schelpe: 1 overwinning
De andere paddelaars behaalden tal van 2de en 3de plaatsen.

Doordat op het jaarlijks privé-bal heel wat vertier werd gemaakt, wist de club de vele onkosten na zekere tijd weg te werken en was er nog een batig saldo over voor het komende jaar.

Bij de voortrekkers telde men in 1947 77 betalende leden. Het jaar begon slecht want de nieuwe Belgische juniors-kampioenen Irma Vanhaverbeke en Georgette Ameye namen ontslag. Alleen Aimé Vanhauwaert bleef als junior over. Enkele nieuwelingen kwamen de ploeg versterken en de training kon weer beginnen. Dat gebeurde op 1 april voor de reeksen patron, halve patron en cadetten. Er waren 11 trainingen en er werd 565 frank betaald per training, wat een zeer hoog bedrag was in die jaren.
Als eerste grote wedstrijd kregen wij op 11 mei 1947 de 'Internationale doortocht van Parijs' waarvan op de volgende bladzijde een plannetje is opgenomen. De groep vertrok op zaterdagmorgen 10 mei en keerde op maandag 12 mei terug. Aan die doortocht namen niet minder dan 144 kano's deel. Er werden twee vierzittersploegen ingezet en de ploeg Missiaen-Vanhauwaert-Vandorpe-Vandenbussche eindigde eervol 9de terwijl de ploeg Schelpe-Vanhaverbeke-D'Hont-Lemiere 26ste aankwam.
In de snelheidskampioenschappen der beide Vlaanders te Deinze sleepten de aspiranten de drie titels in hun afdeling in de wacht en kregen ze de beker. De club kreeg echter een boete van 80 frank wegens het niet in orde zijn met de vergunningen.
Tijdens de nationale kampioenschappen te Zwevegem werd Julien Missiaen gefeliciteerd door burgemeester Leon Bekaert die hem als een toekomstig groot kampioen huldigde. Spijtig genoeg moest hij in de loop van het jaar van de dokter volledige rust nemen, waarbij alle verdere competitie werd verboden. Voor de laatste maal roeide hier onze gemengde ploeg Vanhaverbeke-Vanhauwaert bij de senioren. Bij gebrek aan training behaalde ze niet het gewenste resultaat waardoor Vanhauwaert alle zelfvertrouwen verloor en sedertdien nooit meer met grote bezieling aan wedstrijden deel nam.
Intussen kwam Georgette Lefevere terug bij de ploeg. Ze won meteen te Kortrijk en werd tevens eerste Belgische deelneemster in de internationale wedstrijd te Dinant.
Wegens de té drukke bezigheden in zijn meubelfabriek moest de huidige trainingmeester en bezieler van de club

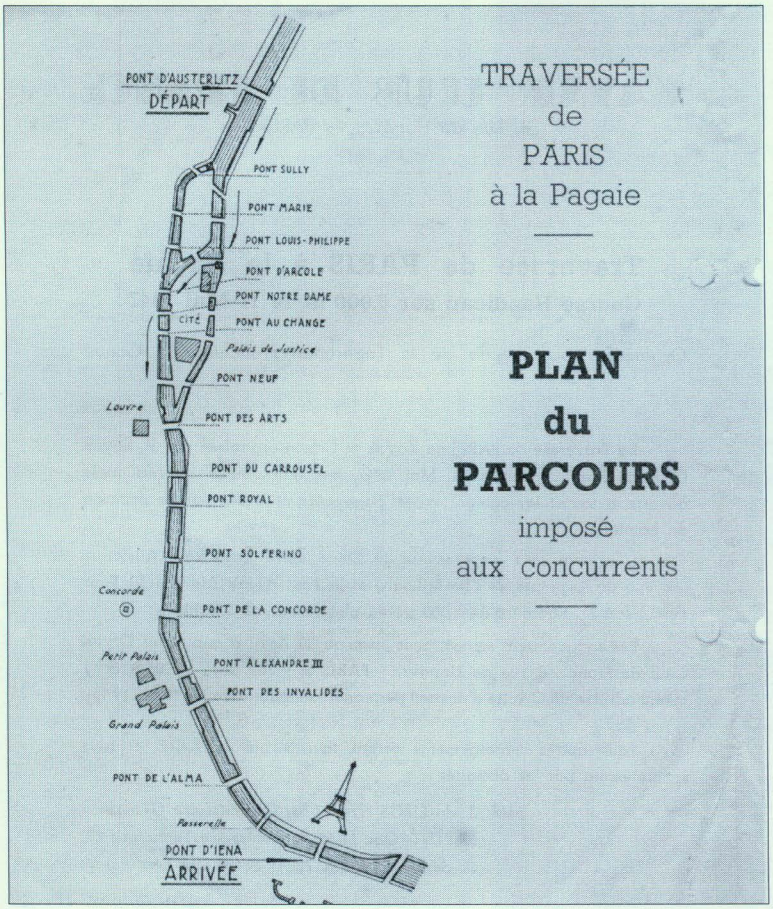

Leon Van der Haegen ontslag nemen. Hij werd opgevolgd door Gentil Vandenbussche.
In die jaren schreef de verslaggever dat de Belgische kanosport in een dieptepunt zat, dat de club teveel oude leden telde, dat er financiële moeilijkheden waren en veel leden ontslag namen. Er werden geen helpers gevonden om het materiaal te onderhouden of de loods en de kleedkamers net te houden. Ook supporters en verzorgers werden schaars zodat iedereen aan zijn lot werd overgelaten. Veel van die sporters beoefenden al een andere sport. De financiële kant van de Izegemse club was echter gezond. Daarvoor zorgde voorzitter Romain Wybo. Er werd voorgesteld om voortaan op 'koekezondag' (de tweede zondag van Izegem-kermis in september) een wedstrijdfeest te houden. Op 1 december was er een privaat dansfeest in Park Rodenbach te Roeselare.
Ook een sport- en toeristenafdeling kon heel wat mensen aantrekken. Men dacht zelfs aan een grote buitenlandse reis. Het saldo was intussen opgelopen tot 17.644,35 fr.

In 1948 telde de club 64 leden en werkte men met 20 boten. Op 29 april namen Missiaen-Vanhauwaert en Georgette Lefevere deel aan de schiftingswedstrijd voor de Olympiade te Mechelen. Tussen 15 en 18 mei trokken 20 leden van de club op kampeerbezoek naar Oud Wetering Holland. Andere uitstappen gingen naar Amsterdam en de Veerse meren.
Op 11 juli was er de nationale kanowedstrijd te Deinze waar vier deelnemers van de club aanwezig waren. Op 15 augustus waren er de watersportfeesten te Ooigem en op 12 september was er het waterfeest op het kanaal.
In oktober zou men de nieuwe inrichting van kleedkamers en douches aanpakken in het lokaal aan de Zuidkaai doch de werken werden stilgelegd wegens geldgebrek.
Op zaterdag 4 december was er het jaarlijks privé-bal in zaal Patria. De opbrengst was opnieuw een succes. Dat het de laatste tijd niet goed boterde tussen de vroegere leden van het IVT en de IRZV blijkt uit een brief van het feestcomité waarbij men eensgezind de erelidbijdrage van Walter Debeyne, ex-voorzitter van IVT, terugstuurde.
Vanaf eind 1948 vonden wij geen sportactiviteiten meer terug. Alleen een jaarlijks privé-bal met heel grote opbrengst stond op het programma.

Op 26 juni 1949 was er een souper voor de IRZC-leden Izegem. Er waren nog 54 betalende leden. Er werden geen sportactiviteiten meer vermeld, alleen nog het jaarlijks privé-bal met orkest *The Minstrels* op 3 december in zaal Patria. Er was nochtans geen financieel probleem want het clubsaldo bedroeg nog altijd 41.579,25 fr. Wel

Aimé Vanhauwaert en Albert Van der Haegen (foto in privébezit)

BELGISCH KANO VERBOND

Kampioenschap van België

1946.

Dit diploma is toegekend geworden aan :

Mej. Van Haverbeke

van I.R.Z.C.

Voor zijn overwinning in het Belgisch kampioenschap beginnelingen

in K I dames Tijd : 3' 18" 600 m.
K II gemengd 2' 38"
K II dames 2' 52"

HET BUREEL DER FEDERATIE

DE ONDER-VOORZITTER, DE VOORZITTER,

DE SCHRIJVER, VOOR HET SPORTKOMITEIT

valt op dat er 350 kaarten met Franse tekst en 250 kaarten met Vlaamse tekst gedrukt werden en rondgestuurd.

Voor 1950 waren 26 leden ingeschreven. Waren er slechts zoveel, of werd de lijst niet verder aangevuld? Aan de verzekeraar werd gemeld dat de club fel verminderd was en dat die nog 60 leden telde. Ook werd dit jaar de cijns van 90 frank betaald voor de machtiging van de aanlegplaats op de rechteroever van het kanaal. Toch was er weer een bal op 9 december in zaal Patria.

Op 21 maart 1951 werd een verzekering betaald van 1.076 frank bij de maatschappij l'Union en ook de jaarlijkse taks van 45 frank bij het Bestuur van Registratie en Domeinen.
De elektriciteitsrekeningen werden eveneens verder betaald. In totaal was er op 16 mei 1951 7.464 frank betaald.
In het staatsblad onder nr.1658 van 16 juni 1951 werd de nieuwe beheerraad van de IRZClub opgesomd:

Henri Daenens	erevoorzitter
Romain Wybo	voorzitter
Albert Van der Haegen	ondervoorzitter
Georges Deforce	secretaris
Robert Vanmoen	schatbewaarder
Albert Vandewalle	commissaris

Jozef Bogaert, Marcel Devolder, Roger Martin, Maurice Perneel, Jozef Schelpe, Leon Van der Haegen, Reggie Dansecour, leden

Op 8 december organiseerde de club zijn jaarlijks privé-bal in de Patria met een aparte champagne- en wijnbar. Even een idee over het verbruik: 24 flessen champagne Piper Heidseick, 9 Cordon Rouge Veuve Clicquot, 7 Pommery, 2 Moët et Chandon, 15 Bellecart en 5 Lanson, lekker uitgekozen wijnen en daarbij een keuze-menu van oesters, kreeft, assiette anglaise, enz.... De grote opbrengst voor de clubkas kwam dan ook van die bar.

Voor de volgende jaren vonden we heel kort enkele activiteiten vermeld.
1952 - 6 december: bal IRZC in zaal Patria met het orkest *Roger Rodgers*.
Voor de rest geen enkele activiteit vermeld.

1953 - Melding van het jaarlijks bal op zaterdag 5 december in zaal Patria met het groot orkest *Hot Club de Belgique* van 21.30 tot 4.30 uur. Er waren elf muzikanten en een zangeres.

1954 - Naar aanleiding van de tiende verjaardag richtte de Izegemse Roei en Reilclub vzw met uitzonderlijke luister zijn jubileumbal in zaal Patria in. Op de uitnodigingen stond: *"deze uitnodiging is strikt persoonlijk; avondkledij vereist en toegang uitsluitend bij voorafgaande reservatie"*. Zoals gewoonlijk werd daarvoor een select publiek aangeschreven en waren van ver buiten de provincie heel wat aanwezigen. Er waren twee orkesten: *The Minstrels*

Irma Vanhaverbeke en Gentil Vandenbussche langsheen het Izegemse kanaal (foto in privébezit)

Op 20 april 1960 werd club X gesticht met de laatst overgebleven bestuursleden van IRZC en dit op een stichtingsvergadering te Damme in 'de Syphon'. Waren aanwezig: Jozef Bogaert, Reggie Dansercour, Albert Debevere, Georges Deforce, Jeroom Dekimpe, Marcel Devoldere, Roger Martin, Maurice Perneel, Albert Vandewalle en Romain Wybo. Later zijn daar bijgekomen: Albert Vandemoortele en Jozef Schelpe en Jozef Verbeke.
Het was eerder een gesloten vriendengroep die elke maand vergaderde in 'het Damberd' waar telkens een etentje was voorzien en een kaarting van elk twee partijen.
Af en toe deden zij een uitstapje. Alles was goed gereglementeerd. Voor de niet-aanwezigen zonder reden waren boetes voorzien. Deze vriendenclub bleef zeker bestaan tot in 1966.

Club Orchestra met zangeressen Marthe Rose en Lady Crooner en ook het orkest *Los Cangaceiros* met Billy Desmedt aan het orgel.

1955 - 3 december: 11de privé-bal, toegang 125 frank, orkest *Leo Billen et sa formation*. Er waren slechts 50 uitnodigingen gedrukt, 25 in het Nederlands en 25 in het Frans.

1956 - Geen enkele vermelding van activiteiten.

1957 - Op een bestuursvergadering van 20 maart 1957 werden de bestuursleden Alex Devolder, Lucien Defoort, Edgard Verbeke, Frans Rommel, Gabriël Declercq, Achiel Vaernewijck en Albert Pieters vervangen door Romain Wybo, Marcel Devolder, Albert Vandewalle, Jozef Schelpe, Roger Martin, dokter A. Debevere, Jeroom Dekimpe en Reggy Dansecour.

1958 - Op een vergadering van 18 april 1958 besliste de Raad van Beheer dat door gebrek aan activiteiten van de kanosport de vzw geen reden van bestaan meer had en het dus wenselijk was dat deze ontbonden werd. De verzekering werd opgezegd op 12 juli 1958.
Met algemeenheid van stemmen werd die beslissing goedgekeurd. Als vereffenaars werden Georges Deforce en Maurice Perneel aangesteld. Het kassaldo (6669,5 frank en liquidatie materiaal 8.500 frank, samen 15.169 frank) werd op 16 mei 1958 onder de 13 overblijvende bestuursleden verdeeld.

Lijst van de eigenaars van de boten in de loods (1944)

1. Meiblomke	Emile Maschelin
2. Olympia	G. Ameye
3. Simy	Georges Deforce
4. D'Havelooze	? Vandromme
5. Satan	A. Deforce
6. Pierke	J. Vanhaverbeke
7. Gudrun	M. Vandevoorde
8. Zeemeeuw	L. Van der Haegen
9. Rita	P. Dierickx
10. Neptune	A.E. Vandewalle
11. Utopia	J.R. Waelkens
12. Nupsie	R. Deforce
13. Piet Hein	Fr. Pareit
14. Magda	P. Coopman
15. Ben Hur	M. Perneel
16. Edelweiss	L. Dubaere
17. Tilo	G. Lannoo
18. Waterhoen	Albert Smalle
19. Stormer	A.Van der Haegen
20. Blue Ribbon	E.H. Sintobin
21. L'Hirondelle	M.L.A. Devolder
22. Jeroen	M. & R. Schelpe
23. Edda	J.L. & I. Bogaert
24. Mickie	J. Vanhaverbeke
25. Rocket	M. Daenens
26. Annie	A. Devoldere
27. Meibloem	M. Dewolf
28.Denise Irène	M. Christiaens
29.V.T	A. Vaernewyck

30. K.I.	IRZC	8. Daniël Deforce
31. Erna	W & R. Vandemoortele	9. R. Dejaeger
32. Astrid	L & R. Bral	10. Reginald Casier
33.Thierry	B & J. Vandemoortele	11. Willy Schelpe
34. Mercator	? Ameye	12. Walter Daenens
35. Baloe	A. Vaernewyck	13. R. Vandemoortele
36. Waterman	N. Decock	14. Rik Declercq
37. K II	IZRC	15. G. P. Grillet
38. K I	D. Deforce	16. Pierre Allewaert
39. K I	H. Daenens	17. R. Dislavoi
40. K.I.	IRZC	18. R. Buyse
41. K.I.	IRZC	19. Roger Schelpe
42. K I	IRZC	20. G. Vandenbussche
43. Tarelli	G. Tanghe	21. E. Daenens
44. Buitenland	R. Tanghe	22. J. Deceuninck
45. Indian	M. Schelpe en R. Casier	23. L. Deleye
46. Aurora	Van Thournout	24. L. Vanhaverbeke
47. Gaby	M. Dewulf	25. G. Van Iseghem
48. K.I. ROT	IRZC	26. Debal
49. Micheline	Lucien Defoort	
50. Mouette	Lucien Rosiers	

Deelnemers aan de lichaamsoefeningen:

1. Leon Van der Haegen
2. Geroges Deforce
3. J. Vanhaverbeke
4. Albert Van der Haegen
5. G. Declercq
6. U. Declercq
7. André Deforce

We willen er wel op wijzen dat bij aangifte van het aantal leden er zowel ereleden, steunende leden als sportbeoefenaars waren. Velen waren aangesloten omdat ze een eigen kano hadden. Ze gingen regelmatig eens kanoën als ontspanning, zonder competitie. Toch waren ze als lid aangesloten en ook verzekerd. Vandaar het grote aantal leden van de club. Het aantal deelnemers aan de competities was echter beperkt en we zien dan ook nogal dikwijls dezelfde namen verschijnen.

Dank aan mevr. Simonne Deforce-Vandeputte voor de schenking van het archief aan Ten Mandere
Dank aan Rik Declerck voor de hulp bij het identificeren van de namen.
Dank aan mevr. Leona Bral-Debeyne voor de foto's.

Bronnen

ATM, Archief van de IRZC
De Mandelbode 5 augustus 1939 p. 2, *Roeiwedstrijd Zillebeke.*

ereleden (vervolg)

SPRIET, Christophe, Rumbeeksestraat 47
SPRIET, Leon, Kortrijksestraat 86
SPRIET, Noël, Sint-Antoniusstraat 17
STROBBE, Michaël, Groenstraat 5
STROBBE, Firma, Kasteelstraat 1
STROBBE-CARDOEN, Dirk, Gentseheerweg 98
STROBBE-HOCHEPIED, Marc, Wallemotestraat 77
STROBBE-STAESSENS, Luc, Vredestraat 1
STROBBE-VANLAUWE, Johan, St.-Jorisstraat 37
TAEYMANS, Wilfried, Pieter Baesstraat 11
TERRYN-DECLERCQ, Rik, Melkmarkt 2 bus 13
THIBAU, Eric, Rozenlaan 75
VAN DER HAEGEN, Filip, Dam 38
VAN WALLEGHEM, Dirk, Slagmeersenstraat 41
VANACKER, Robert, Steenovenstraat 10
VANACKERE, Herwig, Prinsdomlaan 39
VANBECKEVOORT, Jacques, Meensestraat 133
VANDEN AVENNE, Zeno, Populierenstraat 3
VANDE WALLE, Jos, Rozenlaan 70
VANDEN BOGAERDE, Philippe, Kokelarestraat 81
VANDENBROUCKE, Guido, Leenstraat 135
VANDENBUSSCHE, Lieve, Nieuwstraat 9
VANDEPUTTE, Didier, Nederweg 14/7
VANDEPUTTE, Genoveva, Gentsestraat 84
VANDERHEEREN-ANSEEUW, Lucien, Zevekotestraat 15
VANDERHELST-DEPREZ, Guido, Prinsdomlaan 30
VANDEVOORDE, Wilfried, Wilgenstraat 1
VANDOMMELE, Koenraad, Voetbalstraat 8
VANDOMMELE, Kris, Mgr. Bouckaertstraat 1
VANDROMME, Philippe, Smallestraat 4
VANFLETEREN, Jean-Paul, Kachtemsestraat 45
VANHAEZEBROUCK, Robrecht, Emiel Neirynckstraat 10
VANHAVERBEKE Houthandel, Ambachtenstraat 22
VANLERBERGHE, José, Hogestraat 41
VANLERBERGHE, Myriam, Blekerijstraat 3
VANNESTE, André, Emelgemseplein 3
VELGHE, Joris, Kortrijksestraat 42
VERBEKE, Chris, Kruisstraat 18
VERBEKE, Jan, Abelestraat 36
VERCRUYSSE-COLPAERT, Hilde, Middenweg 11
VERDUYN, Gaby, Wallemotestraat 65
VERHAEGHE, Frits, Wijngaardstraat 11/1
VERHAEGHE-VANDERHEERE, Luc, Oekensestraat 29
VERHELST, Gez., Hogestraat 14
VERLEDENS, Willy, Peter Benoitstraat 41
VERMEERSCH, Geert, Kachtemsestraat 61
VERSTRAETE, Jacques, Guido Gezellestraat 9
WILLEM, Francky, Katteboomstraat 9
WYBO, Monique, Kokelarestraat 107
WYLEIN, Freddy, Elf-Julistraat 11
EE. ZUSTERS VAN MARIA, Gentsestraat 31
EE. ZUSTERS VAN LIEFDE, Roeselaarsestraat 47

Buiten Izegem:

ALLEWAERT, Maria, Rijselsestraat 38 bus 42, 8500 KORTRIJK
DECLERCQ, Drugo, Heulsestraat 24, 8500 KORTRIJK
DECOCK, Albert, Koebroeksdreef 11, 8020 OOSTKAMP
DECOENE, Jozef, Blekerijstraat 8, 8800 ROESELARE
DEFAUW-VERHOESTRAETE, Leon, Zwinlaan 7 app 13, 8300 KNOKKE-HEIST
DEPOORTER-DECOOPMAN, Frans, Van Weelystraat 15, 2678 AV DE LIER - NEDERLAND
DESCHEEMAEKER, Annemie, Schardouwstraat 17, 8880 LEDEGEM
DURANT, Gerard, Arsenaalstraat 37, 8000 BRUGGE
HASPESLAGH, Stefaan, Brandstraat 104, 9830 SINT-MARTENS-LATEM
LANDUYT, Peter, Izegemsestraat 201, 8770 INGELMUNSTER
MAES, Willy, Dwarsstraat 33, 8531 BAVIKHOVE
MEYFROIDT, Armand, Vlasschaardstraat 12, 8770 INGELMUNSTER
PARMENTIER, Gerard, Arch.Vanhoornelaan 89, 8560 WEVELGEM-MOORSELE
PRIEM, Jacques, Amede Brackestraat 10/ 2, 1950 KRAAINEM
STRYNCKX - VAN HASSEL, Jan, Rotsstraat 60, 9240 ZELE
VANANTWERPEN, Lucien, Korenstraat 19, 9800 DEINZE
VANDAMME, Annemie, Wildonkensraat 4, 9800 DEINZE
VANDEWALLE, Roger, Ingelmunstersestraat 13, 8860 LENDELEDE
VANNESTE, Guido, Tarwestraat 10, 8770 INGELMUNSTER
VERLEDEN, Evie, Izegemstraat 347, 8501 HEULE-KORTRIJK
VERMANDERE-DEPUTTER, Geert, Beemd 6, 1654 HUIZINGEN-BEERSEL

DRUKKERIJ JAN BOGAERT
8870 IZEGEM - (051) 30.26.59

drukkerij jan bogaert

extra verzorgd drukwerk
in één of meerdere kleuren
voor bedrijf / vereniging / familie

onze-lieve-vrouwestraat 20 • b-8870 izegem
tel. 051 30 26 59
fax 051 31 44 20
e-mail: info@drukkerijbogaert.be
website: www.drukkerijbogaert.be

• Begrafenissen - Crematies - Funerarium
• Ceremoniewagens voor huwelijken
• Ambulancedienst TRI-AC

MARC & STEFAAN
SNOECK

Bellevuestraat 24 - 8870 Izegem • Stationsstraat 38 - 8870 Izegem • Tel. 051 30 09 40
www.snoeck-izegem.be

vanhaverbeke houthandel

Alles voor de woningbouw

• Tuinhout, carports, speeltuigen
• Ruim assortiment aan laminaat, parket, plafond- en wandbekleding

HOUTHANDEL VANHAVERBEKE NV
Ambachtenstraat 22, 8870 Izegem
Tel. 051 30 02 27 - Fax 051 31 50 45
e-mail: offerte@hout-vanhaverbeke.be

HEEMKUNDIGE KRING
TEN MANDERE
IZEGEM

Provincie
West-Vlaanderen
Door mensen gedreven

Vooraan is de globale kaart van de 'Prochie ende Prinsdomme van Iseghem afgedrukt. Ze werd in 1746 opgemaakt door landmeter François De Bal uit Harelbeke en hangt in de gemeenteraadszaal van Izegem. Het is de oudste, meest volledige kaart van onze stad.

Aangesloten bij Heemkunde West-Vlaanderen

STROBBE 2007 Fotografie: Kari Decock-Izegem